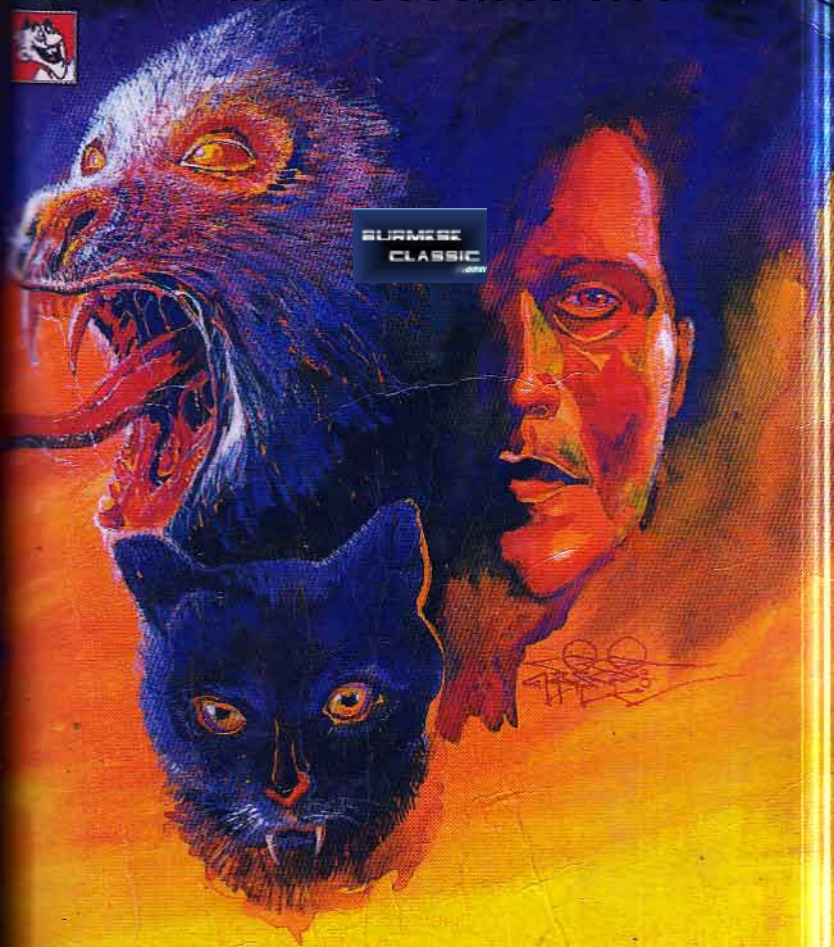

ကိုပိုက်

ရတနာပြင်နှင့်ထူးဆန်းသောကြောင်နက်များ

- ၇။ အက္ခဝါရီးမိုး
- ၈။ ချစ်ခိုင်း(စိတ်ဝညာ)
- ၉။ မင်းလူ
- ၁၀။ သုခမောင်
- ၁၁။ သဗ္ဗာနီ
- ၁၂။ အိန္ဒြာကွေး
- ၁၃။ ကိုပိုက်
- ၁၄။ အိန္ဒြာကွေး
- ၁၅။ ဆွေမင်း(မနုဖြူ)
- ၁၆။ အိန္ဒြာကွေး
- ၁၇။ ကျော်မင်းနိုင်
- ၁၈။ ကိုပိုက်
- ၁၉။ ကိုပိုက်
- ၂၀။ ကိုပိုက်
- ၂၁။ အိန္ဒြာကွေး
- ၂၂။ မင်းလူ
- ၂၃။ ကိုပိုက်
- ၂၄။ သုခမောင်
- ၂၅။ ကိုပိုက်
- ၂၆။ လင်းယုန်မောင်မောင်
- ၂၇။ အိန္ဒြာကွေး
- ၂၈။ ကိုပိုက်
- ၂၉။ အက္ခဝါရီးမိုး
- ၃၀။ အိန္ဒြာကွေး
- ၃၁။ ကိုပိုက်
- ၃၂။ လယ်တွင်းသားစောအုန်
- ၃၃။ ကိုပိုက်

- * ခရိုင်ဆောင်ဟာသများ
- * သန့်ရှင်းသောစိတ်
- * သူ့ဆဲပင်နှင်းဆီပွင့်တွေနဲ့
- * ဟရက်သမား ဟမားတစ်ခါ
- * စကားလုံးများနှင့် ဆော့ကတားခြင်း
- * တွေ့ရပြန်ရ ရှုတတလေးတွေ
- * ၂၀၁၁ မုဆိုးများ
- * မျက်စိအောက်က လျှာ
- * ဘဝတစ်ခုအမှတ်တစ်ခု
- * ရယ်စရာဝေးရှင်း(၂)
- * လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ဝတ္ထုများ
- * သေမင်းတမန်မုဆိုး
- * စိတ်ကြိုက်မုဆိုး
- * အင်ကြင်းဝက်ပါ
- * နတ်ဇူးတို့ကြောင်နိုင်ပေ
- * လွန်လေပြီသော နှလုံးသား
- * မထူးဆန်းသော ဝတ်စုံလွှာ
- * မျိုးနွယ်မှ ဆိုးဝေကြီးများ
- * လောကဓမ္မပြန့်
- * ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ ပြောင်ချက်နှင့်လှောင်ကွယ်
- * ငယ်မုငယ်သွေး
- * အင်ပိုစွမ်းတောက မာယာတစ်ခု
- * ဟီးဟီးဟားဟားမော်တော်ကား
- * ဂုတ်တုတ်ထင်ရှားရေးဖော်များ
- * အမေသီလှိုင်ဘယ်သို့နေမည်
- * ပရိသတ်ရေမှူးဟောပြောနည်း
- * မေတ္တာစွမ်းရည်နှင့်မုဆိုးများ

စာအုပ် ၃၄

ကိုပိုက်

ရတနာမြစ်နှင့်ထူးဆန်းသောကြောင်နက်များ

ယခုလ

ကိုပိုက် * ရတနာမြစ်နှင့်ထူးဆန်းသော ကြောင်နက်များ

ဆက်လက်၍

- လယ်တွင်းသားစောအုန် * တစ်ခုလပ်ပေမယ့်ကွက်လပ်မရှိ
- အိန္ဒြာကွေး * ဟပေအင်တာဗျူ
- ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့် * ကျွန်တော်မြန်မာပြည်သား

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၄/က)၊အဝေရာလမ်း၊ဘောက်ထော်၊

ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ရန်ကုန်မြို့။

၀၁-၇၀၁၃၅၈၊၀၉-၇၀၀ ၂၄၆ ၂

တမုခွင့်မြဲချက်အမှတ်[၁၁၉၁/၂၀၀၇(၈)]
မုက်နှာဖုံးခွင့်မြဲချက်အမှတ်[၆၉၇/၂၀၀၄(၇)]

■
မုက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော်
ပန်းဖိုရန်နိုင်ဝင်း

■
ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်

■
ထုတ်ဝေသည့်လ
ဇူလိုင်လ(၂၀၀၄)ခုနှစ်

■
တုမ်ငရ
(၅၀၀)

■
မုက်နှာဖုံးဖလင်
STARS

■
အတွင်းဖလင်
တွတ်ပီ

■
ကွန်ပျူတာစာစီ
နန်းဝေခိုင်ကျော်ဦး

■
စာအုပ်ချုပ်
တိုမြင့်နှင့်ညီဝင်းမြင့်

■
ပုံနှိပ်/ထုတ်ဝေသူ
ဦးခင်မောင်မြင့်(ဆွေမင်း-ဓနုမြ)
တွတ်ပီရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်(၁၆၇၀၂)
တွတ်ပီစာပေ(၁၃၈၂၅)
စာမတ်(၄/က)၊ စာဝေရာလမ်း၊ အောက်ထော်
ရန်ကင်း။ ရန်ကုန်မြို့၊

■
တစ်ထုပ်
(၇၀၀)ကျပ်

“စပါးကြီး” မြောင်သို့ ရောက်လာပြီဆိုလျှင်ဖြင့် အပြန်လမ်းကို
မှတ်မိချေပြီ။ ဤနေရာသည် ရွာနှင့် အတော်ကလေး ဝေးသေးသည်။

သားကောင်ကို ခြေရာခံလိုက်ရင်း တောထဲတွင် ခရီးလွန်ခဲ့ကြ
ရာ ယခု ညနေစောင်းလေးတွင်မှ စပါးကြီးမြောင်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြ
တော့သည်။

အချိန်မရှိတော့သည်ကြောင့် ရွာသို့ပြန်၍ ဖြစ်သေးချေ။ သို့
ကြောင့် စောတာလူးသည် ဦးစိုးမြင့်ကို-

“ကဲ... ဦးစိုးမြင့် မနက်မှပဲ ပြန်ကြမဖြစ်မယ်။ ဒီညတော့ဖြင့်
ဒီမှာပဲ စခန်းချကြတာပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ လမ်းပြကြီးရဲ့၊ ဒီမယ် ဝါးခုတ်သမားတွေရဲ့၊
ဘဲတစ်လုံး ရှိနေတော့ကာ အတော်ပဲ”

ဦးစိုးမြင့်က သို့နယ်ပြောပြီး ဝါးကြမ်းခင်းထားသည့် လေးတိုင်

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

စင် တစ်ဖက်ရပ်တဲပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“က- ဦးစိုးမြင့် ကျွန်တော် ထင်းမီးဖိုအတွက် ထင်းတုံးတွေ လိုက်စုချေဦးမယ်” ဟုဆိုကာ စောတာလူးသည် သူ၏ကျောမှ လွယ်ဖို ထားသည့် ပုလိင်းကို အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်ကာ ဓါးမတိုကို ယူ၍ တဲခွေ တောင်ကြောလေးပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

“နေဦး လမ်းပြကြီး... ကျုပ်လည်း လိုက်မယ်ဗျ... ” ဟု ဆို ကာ ဦးစိုးမြင့်သည် သူ၏သေနတ်ကိုဆွဲယူကာ စောတာလူးနောက် ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်သွားလေတော့၏။

စောတာလူးသည် သူ့နောက်သို့ လိုက်လာသည့် ဦးစိုးမြင့်ကို “လိုက်ချင်လည်း လိုက်ခဲ့ရာ” ဟုဆိုကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်မှုတ်ထုတ် လိုက်ပြီး ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

သူ၏စိတ်တွင်းမှာတော့ “ဝီလူ ဘာရှုပ်ဦးမလဲ မသိဘူး” ဟု ပြောလိုက်မိ၏။

ဦးစိုးမြင့်ကို သူ့အတော်ကလေး စိတ်ပျက်မိနေပြီဖြစ်၏။ သူ့ တစ်သက် လမ်းပြလုပ်ခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်းတော့ပါချေ။ ပဲခူး ရိုးမတောအတွင်း သူ နဲ့နဲ့စပ်စပ် ရောက်ဖူး၏။ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် သွားလာတတ်၏။ သူကလေးဘဝကတည်းက သူ့အပါးဖြစ်သူနှင့် တ ကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့ဖူး၏။

သူ့အပါးသည် မုဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မခင်မဲ့ခဲ့သည်ကြောင့် ဖအေတစ်ခု သားတစ်ခုမို့ သူ့အပါးသွားလေ ရာ တကောက်ကောက် ဖြစ်သည်။

သို့တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့ရခြင်းအကျိုးကြောင့် သူသည် ယခုအခါ တောကျွမ်းမုဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

အပျော်တမ်းအမဲလိုက်မုဆိုးများကို လမ်းပြလိုက်ခဲ့ရသည်သာ မက။ သစ်တောဦးစီးဌာနမှ ဝန်ထမ်းများကိုလည်း လမ်းပြအဖြစ် ကူညီ

ပေးခဲ့ရသူဖြစ်၏။

ချောင်းမြောင်း၊ တောစခန်း၊ အားလုံး သူမသိသည်မရှိ။ သစ် တောကြိုဝိုင်းအကွက်များ၊ နယ်နိမိတ်ခြားတောင်ကြောများကိုလည်း ကောင်းကောင်းသိသူဖြစ်၏။

သို့ကြောင့်လည်း ပဲခူးရိုးမတောနှင့် ပတ်သက်လေလျှင် စော တာလူးကို အားကိုးတကြီး အကူအညီတောင်းခံတတ်ကြ၏။

ပဲခူးရိုးမအတွင်း ဝင်ထွက်သွားလာနေကြသော သစ်တော ဝန်ထမ်းများသည် စောတာလူးကို မသိမရှိ။ ထိုဒေသတစ်ဝိုက် အမဲလိုက် မုဆိုးများ၊ မြို့ပြမှ ရောက်လာတတ်ကြသော အရာရှိ၊ အရာခံ အပျော်တမ်း မုဆိုးများသည် စောတာလူးကို မသိမရှိ။

အားလုံးနှင့်လည်း စောတာလူးသည် အဆင်ပြေ၏။ သို့ငြား ယခု သူလမ်းပြအဖြစ် လိုက်ခဲ့ရသူ ကိုတော့ဖြင့် အတော်ကြီးကို စိတ်ပျက် မိတော့သည်။

တကယ်တော့ ဦးစိုးမြင့်သည် သားကောင်ခြေရာကောက်ပညာ တော့ အင်မတန်တော်ပေသည်။ ပြီးတော့ လက်မြှောင့်သည်။ သို့ငြား သူသည် ပရမ်းပတာ ဖြစ်သည်။ မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက် ဘယ်သော အခါမှ ဖြစ်လာလိမ့်မည်မဟုတ်ချေ။

ချိုးငှက်ကလေးကိုလည်း သေနတ်နှင့် ပစ်သည်။ ယုန်တို့ ရှဉ့်တို့ ကိုလည်း သေနတ်ဖြင့် ပစ်သည်။ သတ္တဝါနှင့်လက်နက်မမျှအောင် သတ် ဖြတ်တတ်သူဖြစ်၏။

ကျည်ဖြုန်းသူ သက်သက် ဖြစ်၏။

သို့ပေမင် သတ္တဝါနှင့် လက်နက်မျှတယ်လို့ ထင်ရအောင် တော့ဖြင့် အသုံးချတတ်သူဖြစ်၏။

ကြည့် နေ့လယ်ခင်းက သူနှင့် ဦးစိုးမြင့် လောင်းကြေးပြိုင်ကြ၏။ ဦးစိုးမြင့်က ငှက်သတ္တဝါငယ်ကောင်ကို သေနတ်ဖြင့်သာ ပစ်၍ သတ်

ဖြတ်စားလေ့ရှိသူဟု ပြော၏။ သည်တော့ . . . စောတာလူးက-

“သဘာဝတော့ မကျသူး၊ ချိုးငှက်တစ်ကောင်ကို ပစ်မယ်ဆိုလျှင် ထိပြီပဲထား၊ လွန်ရော ကျွန်ရော သုံးပုံတစ်ပုံခန့်သာ စားရန်အသားကျန်လိမ့်မယ်ဟု ပြောလိုက်၏။ သည်တွင် ဦးစိုးမြင့်က ပြုံးပြုံးစိစိဖြင့်-တစ်ကောင်လုံးနီးနီး စားရန်အသားကျန်ကိုကျန်ရမည်ဟု ရင်ကိုကော့လက်မကိုထောင်၍ ရဲဝံ့စွာဆိုလေ၏။

“ကဲ . . . ပစ်ပေါ့”

လောင်းကြေးကို ဝီစကီတစ်လုံးနှင့် တန်ဖိုးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ကံအားလျှော့စွာပင် ကျွန်းပင်ထိပ်တွင် နားနေသည့် ချိုးငှက်တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်သည်။ သေးသေးညက်ညက် ခန္ဓာကိုယ်ရှိသည်။

တာလူးတစ်ယောက် ဦးစိုးမြင့်ကို သတိထားကြည့်လိုက်မိ၏။ ဦးစိုးမြင့်သည် ဆယ်စက္ကန့်လောက် ငြိမ်သွားသည်။ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။

“ဒိန်း”

မောင်းထိန်းခလုတ်ပေါ်တွင် တင်ထားသည့် သူ၏လက်ညှိုးကလေးမှတစ်ပါး လှုပ်ရှားမှု ဘာမှ မရှိချေ။

ဦးစိုးမြင့်သည် သူ၏သေနတ်ကို - စောတာလူးလက်တွင်းပေးအပ်ခဲ့ပြီး ကျွန်းပင်အောက်သို့ အရုပ်ကြိုးပြတ်ကျလာရသော ငှက်သေတစ်ကောင်ကို သွားကောက်လေတော့၏။

ပြီး စောတာလူးထံ ယူလာပေး၏။

“ဟင်!”

စောတာလူးအံ့သြမိတော့၏။

ဦးစိုးမြင့်တစ်ယောက် တော်ပါပေသည်။ ချိုးမွမ်းလောက်ပေသည်။

သူသည် သေနတ်ပစ်၊ သေနတ်ကိုင် ကျွမ်းကျင်ကြောင်း ပြိုင်

ဘက်မရှိနိုင်ကြောင်း စောတာလူး သိလိုက်ရတော့၏။

တစ်ကောင်လုံးနီးနီး အသားစားရန် ကျန်ရမည်ဟူသော သူ၏ စကားက အပြောနှင့်အလုပ် ညီပါပေ၏။

သူပစ်လိုက်သော ချိုးငှက်ကလေးသည် ခေါင်းတစ်ခြမ်းသာ ပဲ့နေသည့်မှလွဲ၍ ကောင်လုံးမပျက်။

ချိုးကျူးထိုက်ပေ၏။

သူငှက်ပစ်တိုင်း သည်လိုပဲဟု ပြောသည်။

လက်မှန်းတည့်ပါပေ၏။

သို့သော် ရက်စက်လွန်း၊ ပညာမဲ့လွန်းနေသည်ဟု စောတာလူး ကောက်ချက်ချမိသည်။

ကျည်ဆန်တစ်တောင့်၏ တန်ကြေး၊ တန်ဖိုးကို သူမသိ။ အလဟဿ ကျည်ဖြုန်းသလို ဖြစ်နေ၏။

ကျည်ဆန်တစ်တောင့် တန်ဖိုးနှင့် ရလိုက်တဲ့ အသားတန်ဖိုးက မညီမျှပါချေ။ ပြီးတော့ . . . ကျေးငှက်၊ သတ္တဝါငယ်လေးတွေကိုလည်း သေနတ်အသုံးပြု သတ်ဖြတ်တာကို စောတာလူး ရွံ့မုန်းသွားမိ၏။ သတ္တဝါနှင့် လက်နက်မမျှ၊ ရက်စက်လွန်းသူဟု မှတ်လိုက်သည်။

“ညစာ အလိုငှာ ဘာလေးညာလေး ရနိုင်မလားလို့ လမ်းပြကြီး နဲ့လိုက်ခဲ့တာ” ဟုပြောလာ၏။

တာလူးသည် သူ့ထံလျှောက်လိုက်လာနေသော ဦးစိုးမြင့်ကို ကြည့်၍ သို့နယ်တွေ့နေဆဲ။ ဦးစိုးမြင့်သည် အနားသို့ ရောက်လာပြီး သို့နယ်ပြောလာလေတော့မှ စောတာလူးတစ်ယောက် အတွေးစပြတ်သွားရတော့၏။

သည်သို့ဖြင့် စောတာလူးနှင့် သူသည် စခန်းချမည် နေရာတစ်ဝိုက်တွင် အတန်ကြာကြာ လှည့်ပတ်၍ သားကောင်ရှာမိကြ၏။ သားကောင် ရှိပုံမပေါ်သဖြင့် . . .

“ကဲ... လမ်းပြကြီးရေကျပ်တော့ ဟိုဘက်တောင်ကြောလေး ဘက် သွားချေမယ်... ထင်းခြောက်တုံးတွေ စုပြီး စခန်းကသာ စောင့် နေပေတော့”

ဟု ဆိုကာ ဦးစိုးမြင့်သည် တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားလေ တော့၏။

စောတာလူးက ထင်းခြောက်တုံးများကို လိုက်လံစုဆောင်းကာ စခန်းနေရာသို့ ပြန်သွားတော့၏။

နီးစပ်ရာမှ ဝါးများခုတ်ကာ ယာယီစခန်းတဲကို ပြုပြင်ပြီး အညောင်းအညာပြေ လဲလျောင်းနေစဉ် သေနတ်သံတစ်ချက် ကြား လိုက်သည်။ ဦးစိုးမြင့် ထွက်သွားရာဘက်မှ ဖြစ်သည်။

သားကောင်တစ်ကောင်ထမ်း၍ ပြန်လာမည်ကိုတော့ သေချာ ပေါက် တွက်လိုက်ပြီးဖြစ်၏။

သေနတ်သံက သိပ်မဝေး။ သို့ပေမည် ဦးစိုးမြင့်တစ်ယောက် တော်တော်နှင့် ပြန်ရောက်မလာ။ မှောင်စပျိုးတော့မည်။ ဒီတစ်ချီတော့ ဖြင့် ဦးစိုးမြင့် ပစ်မှတ်ကို လွဲချော်လေပြီလားမသိ။ အတန်ကြာသည် အထိ ပြန်ရောက်မလာသေး။

စောတာလူးသည် တမျှော်မျှော်လုပ်နေရင်းမှ စုဆောင်းပြီး ထင်းပုံကြီးကို မီးစတင်ရှို့လိုက်တော့၏။ ထိုစဉ်-

“ဒိန်း”

ပထမကြားလိုက်ရသည့် သေနတ်သံနေရာနှင့် ဓားလွယ်ခုတ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ထပ်ကြားလိုက်ရပြန်၏။ “ဦးစိုး မြင့်”ရဲ့ သေနတ်သံဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တာလူး မှတ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် သူ၏ပုလိင်းတွင်းမှ ယုန်သေနစ်ကောင်ကို ထုတ်ယူကာ အရေစုတ်ပြီး တံစို့ထိုး မီးကင်လိုက်သည်။ အတန်ကြာတွင် ယုန်မီးကင်နဲ့လေးသည် မွေးပျံ့ထွက်လာလေတော့၏။ ဆာဆာနှင့် ဓားနေစဉ်-

“ဟိတ်... လမ်းပြကြီး” ရယ်လို့ လှမ်းအော်ရင်း ဦးစိုးမြင့် သည် ရှေ့တောင်ကြောလေးမှ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလာလေ၏။ သူ၏ ပုခုံးထက်တွက် ဂျီ(ချေ)တစ်ကောင် ထမ်းပိုးလာ၏။ စောတာလူးရှိရာ မီးပုံနား ရောက်သည်တွင် ဂျီ(ချေ) ကောင်သေကို ပစ်ချလိုက်၏။

“ဘုတ်”

ထိုဂျီ(ချေ)သေကို ကြည့်ပြီး စောတာလူးတစ်ယောက် အံ့အား သင့်စွာဖြင့်-

“ဟင်! ဂျီ(ချေ)မကြီးပါလား... ဇီးနဲ့ပါကလား” ဟုပြောလိုက် သည်။ ပြီးနောက် ဦးစိုးမြင့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဦးစိုးမြင့်သည် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသော မျက်နှာ၊ တက်ကြွသော မာန်မာနတို့ဖြင့် စောတာလူးကိုကြည့်ကာ ရယ်မောနေသည်။

စောတာလူး အတော်စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ရင်ထဲမှလည်း ရွံ့ ရာ စက်ဆုပ်စိတ်လည်း ဖြစ်သွားသည်။ သို့ကြောင့် ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း-

“ဇီးရှိမှန်း မသိလို့ ပစ်မိတာလား”

“သိသားပဲ”

ဦးစိုးမြင့် အဖြေကြောင့် စောတာလူး ကွဲမြီးတိုသွားမိသည်။

“ဘာဗျ... သိရဲ့သားနဲ့ ပစ်ရသလားဗျာ”

သို့နှယ် စောတာလူးတစ်ယောက် စိတ်ပျက်ညည်းညူသံ ရော စွက်၍ ပြောလိုက်သည်။

“အိုဗျာ... လမ်းပြကြီးကလည်း၊ တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ လူတွေရဲ့ အစာပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား နားလည်တာဒါပဲ... စာအုပ်ကြီး အတိုင်းလုပ်ဖို့လောက်ပဲ သိတာ။ ဒီမယ် ကျွန်တော်ပြောမယ် ဦးစိုးမြင့် နောင်ကို မှတ်ထား တိရစ္ဆာန်ဆိုတာလည်း သတ္တဝါ၊ လူဆို တာလည်း သတ္တဝါ၊ သတ္တဝါအချင်းချင်း ညာတာသင့်ရင် ညာတာမသင့်မယ်။

၁၄

ကိုပိုက်

စည်းဆိုတာ ထားရမယ်။ ကျွန်တော် သိသလောက် ပြောရလျှင် သစ်တော သားငှက်တိရစ္ဆာန် ထိန်းသိမ်းရေး ဥပဒေမှာ ကျွန်တော်တို့လို လိုင်စင်ရ မှုဆိုးတွေတောင်မှ ဇွန်လ ၁၅ရက်နေ့ကနေ စက်တင်ဘာ ၃၀ရက်နေ့ အထိ ဂျီ(ချေ)ခရယ်နဲ့ ဆတ်တို့ကို လုံးဝပစ်ခွင့်မရှိဘူး။ ဘာလို့လဲ သိလား။ မိတ်လိုက်ချိန်လေ။ အသေမပြောနဲ့ အရှင်တောင်မှ လက်ဝယ်ထားပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ ခင်ဗျားက ဇီးနှင့် ဂျီ(ချေ)ကိုတောင် ပစ်လာပါကလား။ ခင်ဗျား မယ် ညားတာတဲ့စိတ် နည်းနည်းလေးတောင် မရှိဘူးလား။ လူသားမှန်လျှင် ဖြင့် စည်းဆိုတာ နားလည်ရတယ်။

သို့နယ်ပြောပြီး စောတာလူးသည် ဦးစိုးမြင့်ကို မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

ဦးစိုးမြင့်သည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောသာ။ သို့ငြား စောတာလူးကို တော့ ကျေနပ်ပုံမရ။

တာလူးသည် “ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ ဖြစ်ပြီးမှ ပြောနေ လို့ အပိုပေါ့. . . စောဦးပိုင်က သေနတ်သံနှစ်ချက်ကြားမိပါတယ်။ တစ် ချက်က လွဲသွားလို့လား” ဟူ၍ မေးလေ၏။

“မလွဲဘူး”

“နို့ဖြင့်”

ဦးစိုးမြင့်သည် ယုန်သားမီးကင်ကို တစ်ဖုံယူစားလိုက်ပြီး-

“ကတွတ်ပင်အောက်မယ် အစာလာစားတဲ့ ဂျီ(ချေ)ကို ပစ်ပြီး ပြန်မယ်အလုပ်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်း တောစပ်ကနေ ဖြတ်ပြေးသွားတဲ့ သားကောင်တစ်ကောင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း အပြန် ခရီးမို့ သားကောင်များများရအောင် အဲဒီကောင်နောက် လိုက်သွားမိ တယ်လေ။ သိပ်မလိုက်ရဘူး။ ကိုင်းပင်တောစပ်မှာ အဲဒီကောင်ကို တွေ့ ပါပကော့ဗျား တစ်ကောင် မဟုတ်ဘူး။ လမ်းပြကြီးရေ. . သားကောင် ပေါက်လေးနှစ်ကောင်နဲ့ ဆော့ကစားနေလေရဲ့”

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

“ဘာကောင်တုန်း”

စောတာလူးက ယုန်သားကင် ဖဲစားရင်း မေးလိုက်၏။

“ဟင်းကောင်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်။ ဟင်းကောင် သူလည်း ကျုပ်ချောင်းနေတဲ့ ဂျီ(ချေ) ကို လာပြီးချောင်းတာပဲ။ ကျုပ်ပစ်လိုက်တဲ့ သေနတ်သံကြောင့် သူထွက် ခြေးသွားတာ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ပြန်လှည့် လာဖို့ပဲ။ နို့ပေမင့် သားပေါက်လီး နှစ်ကောင်ကိုလည်း လိုချင်စိတ်ဖြစ်။ ပြီးတော့ကာ လွယ်လွယ်နဲ့ ဟင်း ကောင်ပစ်ရမယ့် အခွင့်အရေးကိုလည်း လက်လွှတ်မခံချင်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် အပိုင်ပဲ ဆိုပြီး အသေအချာ ချိန်ပစ်လိုက်တာပဲ”

“လွဲသွားတယ်ပေါ့”

တာလူးက မေးလိုက်၏။

“လွဲတာတော့ မလွဲဘူး။ နို့ပေမင့် ကျုပ်က ဟင်းကောင်ကို တစ်ခါမှ မပစ်ဖူးတော့ စိတ်သိပ်လှုပ်ရှားနေလို့ ချက်ကောင်းကို မထိဘူး ပြစ်သွားတာပေါ့”

ဦးစိုးမြင့်သည် ပြောလက်စစကားကို ရပ်လိုက်ကာ ယုန်ကင် တစ်ဖုံ ယူစားလိုက်ပြီးလေမှ သူ့စကားကို ဆက်ပြန်၏။

“ဒီကောင်မ ဒဏ်ရာနဲ့ ထွက်ပြေးသွားတယ်။ သိပ်ဝေးဝေး နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ မနက်ကျမှ ခြေရာခံပြီး လိုက်ကြည့်ရတော့ ကောင် သူ့စကားကြောင့် စောတာလူးသည် မျက်ခုံးအစုံကို ကာထဲ လိုက်ပြီး အမျက်ဒေါသသံဖြင့်-

“ခင်ဗျား သိပ်မိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဟင်းကောင်ကို ပစ်ချင်ရ တာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်တွင် ဦးစိုးမြင့်က ရွဲပြုံးလေး. . ပြုံးလျက်. . .

“ဟင်းကောင်တစ်ကောင်လုံး အသုံးဝင်တယ်လေ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကျားပစ်မှဆိုး ဘွဲ့ကိုလည်း လိုချင်သေးဗျ. . . ဟဲ. . . ဟဲ. . . ဟဲ”

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

“မုဆိုးချင်း ဘာလို့ စည်းမောက်ချင်ရတာလဲ... သူလည်း မုဆိုးပဲမဟုတ်လား။ သူက ခင်ဗျားကို အန္တရာယ်ပေးလာတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ သူ့မယ် သားပေါက်ကလေးတွေနဲ့ ခုတော့ သူ့မယ် ဒဏ်ရာ ရသွားပြီ။ ဒီဒဏ်ရာကြောင့် သူ့ကျားနာခဲ... ခဲတော့မယ်။ ခင်ဗျားလို လူမျိုးက သေနတ်မကိုင်သင့်ဘူး”

သို့နည်း ဦးစိုးမြင့်ကို စောတာလူးက ဒေါသသံဖြင့် ပြောပြီး စခန်း တဲပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ စောတာလူးတစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ စိတ် ဖျက်သွား တော့သည်။

ဦးစိုးမြင့်ကတော့ စောတာလူး၏စကားကို ဂရုစိုက်ပုံပင်မရ၊ ဂျီ(ချေ)ပေါင်တစ်ချောင်းကို ဖြတ်၍ မီးကင်လိုက်ပြီး ကျန်အပိုင်းကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖျက်နေလေတော့၏။

စောတာလူး စိတ်တွင်းမှာတော့ စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေမိသည်။ သို့ပြင် တောခြင်ရိုင်းကောင်တို့၏ တဝိဝိတောင်ပံခပ်သံတို့က ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အတွင်းက တိုက်လေယာဉ်တွေအလား နှောင့်ယှက် နေကြပြန် ၏။ သို့ကြောင့် တဲပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ ထိုစဉ် တဲနောက်ဘက်မှ ခြေသံ ကြားလိုက်သည်ကြောင့်-

“ဒီညမယ် သတိဝီရိယနဲ့ နေကြရလိမ့်မယ်” ဟု ဦးစိုးမြင့်ကို ဂှာလိုက်၏။

သည်တွင် ဦးစိုးမြင့်က ယုံယုံပြုံးလျက်-

ပြန်မယ်။ “မစိုးရိမ်ပါနဲ့ လမ်းပြကြီးရယ် စိတ်လက်ချမ်းသာ အိပ်ပါဌာ။ သားငယ်လုံး ကျပ်ကင်းစောင့်ပေးပါမယ်” ဟူ၍ ပြောလေပြီး ဂျီ(ချေ)တို့ သားသားဖျက်နေလေတော့၏။

စောတာလူးက ယုန်သားကင်သာလျှင် စားလျက် စကားစမြည် ပြောနေစဉ် တဲ၏အနောက်ဘက်မှ လှုပ်ရှားသောအသံ တစ်ခုကိုကြား လိုက်ရသည်ကြောင့် စောတာလူးသည် သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး

ဆုတောင်းခြင်းနှင့်ထူးဆန်းသောကြောင်နက်များ

အသံလာရာဆီသို့ မမှီဝဲမသန် ကြည့်လိုက်ကာ နားစွင့်ထားလိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်နေပြန်သည်။ အတန်ကြာလေမှ ရှေ့တောင်ကြော ဆီမှ လှုပ်ရှားသံကို ကြားရပြန်သည်တွင် နှစ်ယောက်သား အရှေ့တောင် ကြောဘက် လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။

“ဟော... ဟိုမယ် တွေ့ပြီ...”

ဦးစိုးမြင့်သည် ကျွန်တော် လက်တွင်းမှ သေနတ်ကို ဆွဲယူပြီး ဦးချိန်လိုက်သည်။

သူ၏ ပစ်မှတ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်!”

ညအမှောင်ထုတွင် ဝင်းလက်နေသည့် နီနီရဲ မျက်လုံးတစ်စုံ။ ဆင်းမျက်လုံးနှစ်လုံးတို့၏ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး အကွာအဝေးနှင့် မြေပြင် အမြင့်တို့ကို ခန့်မှန်းလိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဒါ... ဟင်းကောင်ဖြစ်မယ်” ဟု စောတာလူးက ပြော၏။

တုတ်တယ် လမ်းပြကြီးရဲ့... ဟင်းကောင်မှ ဟင်းကောင်ပဲ” ရယ်လို့ ဆူးဆန်းသလို ပြောလိုက်ပြီး သူ့လက်တွင်းသေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက် တော့သည်။

“ဒီနီနီ”

“ဂစ်... ဂီးလ်”

အိပ်တန်းဝင်ငှက်များ လန့်ဖျပ်ထပျံသွားကြသည်။ ဟင်းကောင် ထိသည်လား မထိသည်လား မသိပါချေ။ ထိုသတ္တဝါသည် တောထဲ တိုးဝင်ပြေးလွှားသွားတော့၏။ ယင်းနောက်မှ အကောင်ငယ်တို့၏ အာတိုးသံ တို့က ကပ်ပါသွားလေသည်။

“ကျွန်တော် ညနေက ပစ်ခဲ့တဲ့ ကောင်မပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ကောက်” လွတ်သွားပြန်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်လာချောင်းတာဖြစ် သည်”

သို့ ဦးစိုးမြင့်က ပြောလာသဖြင့် စောတာလူးသည် မကျေမနပ်
လေသဖြင့်-

"ဟုတ်တယ်။ သိပ်ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျားက အိပ်နေတဲ့ကျားကို
ရန်ငြိုးဖွဲ့ သွားနိုးလာတာကိုးဗျ။ ဒါကြောင့် သူ့ကျားနာခဲ မကျေမနပ်
အန္တရာယ်ပေးဖို့ လာချောင်းတာနေမှာပေါ့" ရယ်ပြောလိုက်၏။

သည်တော့ ဦးစိုးမြင့်သည် အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေလျှင်
စောတာလူးကို စိုက်ကြည့်ပြီး...

"ကျုပ်တော့ ဂရုမစိုက်ပါဘူးဗျား။ သူ့သေတွင်း သူ့လာတူး
ပါ။ လမ်းပြကြီး အိပ်ချင်အိပ်၊ စိတ်ချလက်ချအိပ် ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း
ရှိတယ်ဗျား ပြန်လာပလေစေ ဟွန်း" ရယ်လို့ ကြမ်းဝါးနေတော့၏။

စောတာလူးသည် ဦးစိုးမြင့်ကို တော်တော် စိတ်ပျက်သွားချေ
ဖြစ်သည်ကြောင့် ဘာရယ်မျှ ထပ်မပြောလေတော့ဘဲ လွဲအိပ်ချလိုက်
တော့သည်။

စောတာလူးတစ်ယောက် စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်းဖြစ်ရသည်
ကြောင့် ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

စောတာလူးတစ်ယောက် အိပ်ယာမှ နိုးလာသည်တွင် မိုးဝင်
လင်းချေပြီဖြစ်တော့၏။

သူ့အိပ်ယာမှ နိုးသည်နှင့် ဦးစိုးမြင့်ကို ကြည့်လိုက်၏။ မနိုး
ကလား။ တပို့တပါး သွားသည်ဟု ထင်၏။ သို့ငြား မဟုတ်ပါချေ။
တပါး သွားနေသည်မှာ အလောက်ကြာစရာ အကြောင်းမရှိ၊ စခန်း
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ဟိုနားသည်နားသွားလေသည်ထင်၍ စောင့်
သေး၏။

နေရောင်ခြည်ကား ထန်းဖျားသို့တိုင် ရောက်ချေပြီဟု ပြော
မလိုပင်။ ဦးစိုးမြင့်သည် ပြန်ရောက်မလာသဖြင့် စောတာလူး စိုးရိမ်
သည်။

ရတနာမြစ်နှင့်ထူးသန်းသောကြောင်နက်များ ၁၉

သို့ကြောင့် စောတာလူးသည် သေနတ်ကို ယူကာ ထိုင်ရာမှ
ထလိုက်၏။

ပြီးနောက် ဦးစိုးမြင့်ကို လိုက်ရှာရန် စခန်းမှ ထွက်ခဲ့လေတော့
သည်။

စခန်းရှေ့ရှိတောင်ကြောလေး ဘက်ကို ဦးတည်သွားလိုက်၏။
တောင်ကြောလေးအစပ် ရောက်သည်နှင့် ကျားခြေရာများ
ရှုပ်ပွနေသည့်ကြားမှ သစ်ရွက်ကြွေတို့အပေါ်တွင် သွေးကွတ်တို့ကို တွေ့
ရ၏။

ခြေရာများမှာ စောတာလူးတို့ စခန်းကို ညက လှည့်ပတ်
ချောင်းမြောင်းခဲ့သည့် ကျားကောင်၏ ခြေရာများဖြစ်တော့သည်။

သို့ဆိုလျှင်ဖြင့် ညက ဦးစိုးမြင့် ပစ်လိုက်သည်မှာ ကျားကောင်ကို
သေချာပေါက် ထိသွားပုံရ၏။

ကျားခြေရာများကြားမှ လူတစ်ယောက်၏ ခြေရာကို တွေ့
ရခြင်းကြောင့် ဦးစိုးမြင့်တစ်ယောက် ကျားနောက် လိုက်သွားချေပြီကို
သေချာပေါက် သိလိုက်ရတော့၏။

သို့ဆိုတော့ကာ ခက်ချေပြီ... မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စောတာလူး
သူ့နောက် လိုက်ရပေတော့မည်။ သူ့တွင် တာဝန်ရှိသည် မဟုတ်ပါ
ကလား။

သို့ဖြင့် စောတာလူးသည် ထိုခြေရာနောက် လိုက်ခဲ့ပေတော့
သည်။

သို့ ခြေရာခံလိုက်ခဲ့ရင်း တောင်ကြောလေးနှစ်ဖြတ်အလွန်တွင်
ခန်းတောလေးအတွင်းသို့ လူခြေရာများက ဦးတည်သွားသည်ကြောင့်
စောတာလူးသည် ဝင်လိုက်သွားတော့၏။

"ဟင်!"
စောတာလူးတစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးသွားမိ၏။ ထိတ်လန့်တုန်

လှုပ်သွား၏။

ဦးစိုးမြင့်မှ ဦးစိုးမြင့်ဖြစ်သည်။ ခန်းတောထဲတွင် ပက်လက်
အနေအထားဖြင့် မလှုပ်မသွက် ရှိနေ၏။

သူ၏လက်နှစ်ဖက်သည် ပေါင်ရင်းတွင် စုနေသည်။ မျက်လုံး
အစုံသည် ပြုထွက်လှမတတ် ဖြစ်နေ၏။

မသေမီ ထိတ်လန့်ကြောက်မက်ဖွယ် အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်
လိုက်ရပုံ ဖြစ်သည်။

သူ့ကို... ကျားက ဒုက္ခပေးခြင်းတော့ မဖြစ်နိုင်။ ခန်းတော
ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျားခြေရာ လုံးဝ မရှိပါချေ။ မည်သည့် သားကောင်
ကြီးခြေရာမှ ရှိမနေပါချေ။ သို့သော်... ရှိ(ချေ) ခြေရာ လတ်လတ်ဆတ်
ဆတ် ကိုတော့ဖြင့် တွေ့ရပေသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

သို့ကြောင့် စောတာလူးသည် ဦးစိုးမြင့်၏ ပေါင်ရင်းတွင် စုနေ
သည့် လက်နှစ်ဖက်ကို ဖယ်လိုက်သည်။

“ဟင်!”

ဦးစိုးမြင့်၏ပေါင်ရင်းတွင် ဟက်တက်ကွဲနေသည့် ဒဏ်ရာကို
တွေ့လိုက်သည်။ သို့ဆိုလျှင်ဖြင့် အဖြေက ရှင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ တာလူး
သိလိုက်ချေပြီ။ ဦးစိုးမြင့် ရှိ(ချေ) ပက်ခဲလိုက်ရသည် မှလွဲ၍ အခြားမဖြစ်
နိုင်တော့ပြီ။

ပိုသေချာရန် ခန်းတောအတွင်း သေချာစေ့စပ်ကြည့်လိုက်၏။

သစ်ရွက်ခြောက်တို့ ပိပြားနေသော ကွက်လပ်နေရာလေးသည်
ရှိ(ချေ)တိပ်သွားသောနေရာ ဖြစ်နိုင်၏။ သို့ဆိုတော့ကာ ရှိ(ချေ)ကောင်
သည် သူအိပ်နေရာသို့ ရုတ်တရက် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ ပေးနိုင်
လောက်သည့် အခြေအနေ ဖြစ်လာသည်ကြောင့် ကြောက်လန့်တကြား
ထအပြေး သူ့ရှေ့မှာ တွေ့သည့်အရာကိုတကမူရှုထိုးနှင့် ဝင်တိုက်မိရင်း
က ရှိ(ချေ)သည် ကြောက်အားလန့်အား ပက်ကာ ထွက်ပြေးသွားခြင်း

ဖြစ်နိုင်၏။

ဦးစိုးမြင့်သည်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် ဟင်းကောင်ကိုသာ သဲ
ကြီးမဲကြီး ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် အခြားဘာကိုမှ သတိမထားလေသဖြင့်
ရုတ်တရက် ရှိ(ချေ)က သူ့ကို ဝင်တိုးပြီး ပက်သွားလေတော့ ကျားနှင့်
ရင်ဆိုင်တိုးလေပြီဟု ထင်ကာ လန့်ဖျပ် နှလုံးသွေးရပ်သွားခြင်း ဖြစ်
ချိန်မည်။

စောတာလူးတစ်ယောက် သို့နယ် တွေးမိ တွက်မိ လေသဖြင့်
ဦးစိုးမြင့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရချေတော့၏။ အရပ်ရပ် နေပြည်
တော် ကြားလို့မှမတော်၊ ကျားကိုက်၍ မသေ ရှိ(ချေ)ပက်၍ သေရပေပြီ
နကာ။

လမ်းပြကြီး စောတာလူးတစ်ယောက် အသက်ခန္ဓာ ကင်းမဲ့နေ
သော ဦးစိုးမြင့်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ထမ်းကာ စပါးကြီးမြောင်စခန်းမှ
သွက်လာခဲ့ တော့သည်။

ထိုစပါးကြီးမြောင်ဝန်းကျင်တွင် ဒဏ်ရာရကျားမကြီးသည် သူ့
ရန်သူကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကလဲ့စားမချေလိုက်ရခြင်းအတွက် ဒေါသ
ပူန်ထကောင်း နေပေလိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒဏ်ရာရ ကျားမကြီးသည် အိုနာကျိုးကန်း
ဘဝရောက်သွားရခြင်းကြောင့် အမျက်ဒေါသ ပို၍ကြီးမားနေပေလိမ့်
မည်။

သည်နောက်ပိုင်း ကျားမကြီး၏ဘဝသည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို
ဘစ်ဆစ်ချိုးပြောင်းသွားရတော့၏။

သူ၏နို့စို့အရွယ် သားပေါက်လေးနှစ်ကောင်သည်လည်း ဘယ်
ဆီရောက်သွားကြသည်မသိ၊ သေသလား၊ ရှင်သလားပင်မသိ၊ သူ၏
အသက်ရှင် နေထိုင်ရေးသည်ပင် ခက်ခက်ခဲခဲ ရှိလှချေသည်။

ကျားမကြီးသည် အားမတန်ပေပြား ဟန်ကိုတော့ဖြင့် မလျှော့

ပါချေ၊

သူ့ဘဝ အသက်ရှင်နေထိုင်ရေးအတွက် ပို၍ အားစိုက် လှုပ်ရှားရန်ကန် နေရချေတော့၏။

လိုတာထက်ပို၍ အဆမတန် အားစိုက်ရခြင်းကြောင့် ပို၍ အမုက် ဒေါသထွက်ရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ် အလီလိဖြစ်သည်။

သို့နယ် ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှာဖွေ စားသောက်နေရခြင်းကြောင့် သူ့တွင် စည်းဆိုတာ မရှိပါတော့ချေ။

အရေးကြီးသည်မှာ သူ့တွက် မှန်မှန်အာဟာရ ဖြည့်တင်းနိုင်ရေးပင် ဖြစ်တော့သည်။

သည်သို့ဖြင့် စပါးကြီးမြောင်တစ်ဝိုက်တွင် ကျားဆိုးတစ်ကောင် ရှိသည်ဟူ၍ လူသားတို့ဝန်းကျင်တွင် သတင်းပျံ့ခဲ့ရတော့သည်။

ထိုသတင်းသည် အချိန်တွေ ပြောင်းခဲ့ငြား ဖျောက်ကွယ်သွားခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

လမ္မ နှစ်ရှည်ကြာခဲ့ပေပြီ။

“ဒုတ်”

“ဒုတ်”

“ဒုတ်”

ပဲခူးရိုးမ တောနက်ကြီးအတွင်း လူသားတစ်ယောက်သည် သူ့သတ်တွင်းရှိ ပုဆိန်ဖြင့် ကျွန်းပင်ကို ဒုတ်ဖြတ်နေတော့၏။

ပင်လုံးလဲကျသွားလေအောင် ဒုတ်ဖြတ်နေခြင်းတော့မဟုတ်။

အဲဒီစဉ်အရင်းလောက်မှ အခေါက်နှင့် အသားကို အနှစ်သားပေါ်သည်နှင့် ဒုတ်ဖြတ်ခြင်းသာဖြစ်၏။

ပင်လုံးပတ်ပတ်လည် လက်တစ်ဝါးခန့် အနှစ်သားပေါ်အောင် ဒုတ်ဖြတ်ပြီးလျှင် သူ့တွက် ကျွန်းတစ်ပင်ကို သင်းသတ်ပြီး ဖြစ်ချေ၏။

သတ်မှတ်နှုန်းထားအရ တစ်ပင်သင်းသတ်ခနှုန်း ၂၀-၅၀ ပြားသုံးလေးကျပ် ရပေမည်။ လုံးပတ်ပေါ် ဗုတည်၍ ရခြင်းဖြစ်၏။

ခွဲလိပ်၊ ခွဲဝင်ဆိုလျှင် ပိုရ၏။ ဘယ်တွက်မှ အနှစ်သားပေါ်သည်တိုင် နှိုက်ထုတ်ခတ်ပေါက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ နှိုက်ထုတ်ခတ်ပေါက်၍ မရသောအပင်မျိုးနှင့် တိုးလျှင် ကန်တော့ထိုးပေါက်ရတော့၏။

ကန်တော့ ထိုးပေါက်ရခြင်း ဆိုသည်မှာ ခွဲလိပ်ခွဲဝင်လွတ်ရာသို့ ဝိုက်ကာ ပေါက်ထုတ်ရခြင်းဖြစ်၏။

သို့ သင်းသတ်ရာတွင် အကြောမျှင်လေး လက်သန်းလုံးခန့်ဝင်ကျန်ခဲ့၍ မဖြစ်ချေ။

စေ့စပ်သေချာအောင်တော့ဖြင့် လုပ်ပေးရ၏။ သာမန်အပင်များကို ခုတ်ပေါက်ထုတ်ရသည်မှာ ပြဿနာမရှိ။ ထိုကဲ့သို့သော ခွဲဝင်ခွဲလိပ် အပင်များ ဆိုလျှင်ဖြင့် ဒုက္ခတွေ့ပြီမှတ်။ တချို့များဆိုလျှင် ထိုတစ်ပင်နှင့်ပင် တစ်နေကုန်လှ ဖြစ်သွားတတ်၏။

သူနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်သော မီးလောင်ကုန်းရွာသားငွေ့ ဆိုပါလျှင် လူလည်ကျချင်၏။

ခွဲလိပ်ခွဲဝင် အပင်ဆိုလျှင် အကြောပြတ်သည်တိုင် သေချာစေ့စပ်ခတ်ဖြတ်ခြင်း မပြုလေဘဲ အကြောမပြတ်နိုင်သည့် နေရာကို ဘယ်လိုမှ နှိုက်ထုတ်မရပါလျှင် အချိန်ကြာမည်ဖြစ်၍ ကန်တော့ထိုးမပေါက်လေတော့ဘဲ ထိုနေရာလေးကို အနှစ်သားဖြင့် ပြန်လည် ကပ်ထည့်ထားတတ်၏။

ရုတ်တရက် ကြည့်မည်ဆိုလျှင် တစ်ပင်လုံး အကြောပြတ်အနှစ်သားပေါ်ချေပြီဟု ထင်မှတ်ရ၏။

တကယ်တမ်း ကျွမ်းကျင်သည့် ဝန်ထမ်းနှင့် ကြုံပါလျှင် အပင်သတ်ခဲ မရသည့်ပြင် အဆုအကြိမ်းခံရပြီမှတ်။

တကယ်တော့ ကျွန်းပင်သည် သင်းသတ်ပြီးသည်နှင့် နောက်တစ်နေ့တွင် တစ်ပင်လုံး အရွက်ညှိုးလေပြီဖြစ်၏။ တစ်ပတ်လောက် ကြာလျှင် အရွက်များ ခြောက်၍ပင် သွားပြီဖြစ်၏။ သို့ဆိုတော့ သင်းသတ်ပြီး

ကျွန်းတစ်ပင်သည် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ဖြင့် အရွက်များ လုံးဝညှိုးနွမ်းသွားခြင်း မရှိပါက သစ်တောဝန်ထမ်းသည် ထိုအပင်ကို သေချာစေ့စပ်စစ်ဆေးလေတော့၏။ ခွဲလိပ်ခွဲဝင် အပင်ဖြစ်နေပါက ဓါးဦးချွန်နှင့်ပင်ပတ်ပတ်လည် ထိုးခွာကြည့်လေတော့၏။ အထူးသဖြင့် ခွဲလိပ်ခွဲဝင်နေရာကို ကြည့်ကြ၏။ ထိုအခါ အနှစ်သားကို ကပ်ထည့်ရှိက်ထည့်ထားသည်ကို ဖော်ထုတ်ရရှိတတ်၏။

သည်တော့ အိုအပင်သင်းသတ်သူလုပ်သားကို ခေါ်၍ ပြန်လုပ်ခိုင်းတတ်ကြလေသည်။

သည်သို့ဖြင့် ငွေ့တစ်ယောက် မကြာခဏဆိုသလို အလိမ်ပေါ်ခဲ့ပေါင်း မနည်းချေပြီ။

ထိုလူသား ပေါက်ခတ်နေသော ကျွန်းပင်သည် စောစောက ပြောသလို ခွဲလိပ်ခွဲဝင်ဖြစ်နေ၏။

အတော် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်၏။ မနက်ခင်းတွင် သူသုံးပင်ခန့် ပေါက်ခဲ့ရသေး၏။ ယခုလေးပင်မြောက်တွင် - ခွဲလိပ် ခွဲဝင်နှင့် တိုးချေပြီ။

အတော်နှင့် အနှစ်သား နှိုက်ထုတ်မရသေးသည်ကြောင့် ဤနေရာတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လေပြီဖြစ်၏။ တော်ရုံ ကန်တော့ ထိုးရုံဖြင့်လည်း မရနိုင်ပါချေ။

အနှစ်သား ပေါက်နိုးနိုး ကြိုးစားခဲ့ငြား လက်အန်ပင်သေချေပြီ။ သည်ကနေ့ သည်တစ်ပင်နှင့် သူအချိန်ကုန်ပေရောမည်။

မည်သို့ တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ အေးအေးလူလူ နားနေပြီးလေမှ ငြိမ်းဆင်သင့်ဆင်ကာ "ကန်တော့" ထိုးရပေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီး အပင်ခြေရင်းတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချကာ ကျွန်းပင်ကို ကျောမှီလိုက်၏။

မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လိုက်၏။ နားနားနေလိုက်လေဦးမှဟု

တွက်လိုက်သည်။

မှေးခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်သွားသည်။ အိပ်ပျော်သွားလုဆဲဆဲတွင် သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ် ဖြတ်နင်းပြေးလာသော ခြေသံကြားသဖြင့် မျက်လုံးအစုံကို ကပျာကသီ ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟာ!”

“အား”

တစ်နေကုန် နေလို့မှ နေရောင်ခြည် ပျောက်တိပျောက်ကြား ခလေးသာ ရရှိနိုင်သည့် လွန်စွာမှ တောနက်လှသော ပဲခူးရိုးမကြီးဝိုင်း အတွင်းသို့ ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်တို့သည် အမဲလိုက်ရန်အတွက် ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

သစ်တောဝန်ထောက်လေး မျိုးဝင်း၏ ကူညီပံ့ပိုးမှုဖြင့် သင်း သတ်အဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်းသင်းသတ်အဖွဲ့သည် စုစုပေါင်း လေးဖွဲ့ဖြစ်သည်။ တစ်ဖွဲ့ နှင့် တစ်ဖွဲ့ တစ်မိုင်ခန့် မိုင်ဝက်လောက်ခန့်တွင် စခန်းချကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် တောအုပ် ကိုအောင်ဆန်း ဦးဆောင်သည့် အထက်အဖွဲ့နှင့် လိုက်နေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပါရှိခြင်းကြောင့် သူတို့အတွက်လည်း အဆင်ပြေ လေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် စခန်းမှ ထွက်ကာ အပဲပစ်

ထွက်လိုက်၊ ပြန်လာလိုက် လုပ်နေကြသည်။

အမဲရသည့်အခါလည်း၊ မရသည့်အခါလည်း ရှိ၏။ သို့ဖြင့် လေးငါးရက်အကြာတွင် တောအုပ် ကိုကြွယ်နေထိုင်သည့် အောက်ဘက် စခန်းမှ သစ်ခုတ်လုပ်သားတစ်ယောက် အသတ်ခံရသည်ဟုဆိုကာ အကြောင်းကြားသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်း တောအုပ်ကိုအောင်ဆန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ချက်ချင်းပင် အောက်စခန်းသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ ရောက်ရောက်ခြင်းပင် တောအုပ် ကိုကြွယ်နှင့်အဖွဲ့သည် အသတ်ခံရ သည်ဟုဆိုသော သစ်ခုတ်လုပ်သားအလောင်းရှိရာသို့ လိုက်ပြကြသည်။

“ကျွန်တော်ထင်တာတော့ “မောင်ဟန်” လက်ချက်လို့ ထင်တာ ပဲ။ အဲဒီမဖြစ်မီ ပထမနေ့ ညနေပိုင်းလောက်က ခုသတ်ခံရတဲ့ ကုလားလေး မြင့်နိုင်ရယ်၊ မောင်ဟန်ရယ် စကားများကြသေးတယ်”

တောအုပ် ကိုကြွယ်စကားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်းနှင့် ကျွန်တော် တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။ ပြီး နောက် ကျွန်တော်သည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေနေသည့် မြင့်နိုင်၏ အလောင်းကို သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ဦးခေါင်းတစ်ခြမ်းသည် အသားစများ ဖွာလန်ကြကာ သွေးနှင့် ဖုတ်တို့ပေကပ်နေကြပြီး လက်ဝဲဘက် လက်တစ်ဖက်သည်လည်း ငါးရက် မောင်းရင်းမှ ပြတ်နေလေ၏။

ပြတ်နေသော လက်တစ်ဖက် ဘယ်ရောက်နေလေသည်မသိ။

သူ၏ အလောင်းနံဘေးတွင်တော့ ကျားခြေရာ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်တို့ကို တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ မြင့်နိုင်ကို ကျားကိုက်သွားကြောင်း အတပ်သိလိုက်ရ၏။ သို့ကြောင့်-

“ဒီမယ် ကိုကြွယ်... မြင့်နိုင်ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က သတ် ပြတ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ သည်မယ် လာကြည့် ဟင်းကောင်ခြေရာတွေ ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေကလည်း ကျားကောင်က

ရတနာမြစ်နှင့်ထူးဆန်းသောကြောင့်နက်များ

ကုတ်ဖဲ့ ကိုက်ဖြတ်ထားတဲ့ဒဏ်ရာတွေလေ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်လေတော့မှ-

“အို... ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဘာမှ မသိပါဘူး ချာ” ဟုကိုကြွယ်က မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြင့် ပြောလာတော့၏။

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့... ဦးကြွယ်ရယ် ခင်ဗျားက ဘာမှ လည်း မသိဘဲနဲ့ဗျာ။ မောင်ဟန်သာ ခင်ဗျားစွပ်စွဲပြောခဲ့တာ သိလျှင်ဖြင့် မလွယ်ဘူးမှတ်။ အဲဒီကောင်က လူသာပုတယ်၊ မိုက်တိမိုက်ကန်းနဲ့ ကြွပ် ဆတ်ဆတ်ရယ်”

တောအုပ်ကိုကြွယ်ကို တောအုပ် ကိုကျော်သိန်းက အမြင်ကပ် ခန့်ဟန် ရှိသည်ကြောင့်လား မသိ။ သို့ ဆူပြောပြောလေ၏။

သို့ ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တောအုပ်ကိုကြွယ်သည် လက်အောက် ဝန်ထမ်းများနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၏ ကြည့်ညှိလေးစားခြင်း ခံရသူ တစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားပေ၏။

“ကိုပိုင်ရေ... သည်မယ် ဟင်းကောင်ခြေရာတွေကို သေ သေချာချာ လာကြည့်စမ်းပါဗျ... ထူးဆန်းတာလေးပြချင်လို့”

မြေပြင်မှ ထင်ကျန်ရစ်လေသည့် ကျားခြေရာများကို ဟိုဟို ဒီဒီ သိုက်လံ ကြည့်ရှုနေရာမှ လင်းမြင့်လှိုင်းသည် ကျွန်တော်ကို လှမ်းခေါ်လာ သဖြင့် သူ့ထံသို့ သွားလိုက်သည်။

သူ့အနား ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်တွင်

“ကဲ... သည်ခြေရာကို ကြည့်စမ်း။ ဘာထူးခြားနေလဲ”

ရယ်လို့ပြောပြီး ကျားခြေရာကို ပြလေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဦးခေါင်းနေသည့် မြေပေါ်မှ ထင်ထင်ရှားရှား ကျန်ရစ်သည့် ကျားခြေရာ တစ်ခုကို သေသေချာချာ ငုံကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ... ဟုတ်ပါရဲ့... ဒီဟင်းကောင်က ခြေလက် လေးချောင်း ရှိပေမယ့် သုံးချောင်းပဲ အားပြုသွားလာနေတဲ့ ကောင်ပဲဖြစ်

မယ်”

ကျွန်တော့်အဖြေကို ကျေနပ်စွာဖြုန်းရင်း လင်းမြင့်လှိုင်က “ဟဲ့တယ် ကိုပိုက် ဒီဟင်းကောင်က ခွေခြေလက်တစ်ချောင်း နာနေတာ ဖြစ်သိပ်မယ်၊ နို့မှ မဟုတ် ဒဏ်ရာကြီးကြီး ရခဲ့ဖူးလို့ ခြေလက်တစ်ဖက် ထော့ကျိုး ဖြစ်နေတာ”

“ဗျာ... ဘယ်လိုလုပ် သိကြတာလဲ၊ ရှင်းပါဦးဗျာ”

တောအုပ်ကိုကြွယ်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို အံ့သြတကြီး ငေးကြည့်ရင်း မေးလေတော့၏။

“ကဲ... ကိုပိုက်ပဲ ရှင်းပြလိုက်ပါဗျာ” ဆိုပြီး လင်းမြင့်လှိုင် သည် ကျားခြေရာများအတိုင်း ဆက်လိုက်သွားလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်က-

“ဒီလို ကိုကြွယ်ရဲ့... လာ၊ သည်ခြေရာကိုလာကြည့်၊ သည် နေရာက ဟင်းကောင်ကြီးက သူ့ရဲ့ သားကောင်ကို ရပ်ကြည့်နေတဲ့ နေရာပဲ... ခြေလက်လေးချောင်း အရာမယ် ဟောသည်မယ် တွေ့လား၊ နေ့ခြေလက်တစ်ချောင်းရဲ့ အရာက မြေပေါ်မယ် သိပ်မထင်ဘူး၊ ကျန် သုံးချောင်းက ထင်းထင်းကြီး ရယ်။ သည်တော့ကာ သည်ကောင်ကြီးက နာနေတဲ့ ခြေတစ်ဘက်ကို ဖွဖွထားပြီး ကျန်ခြေလက်သုံးချောင်းက သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ထိန်းထားပြီး ရပ်နေရလို့ သုံးချောင်းရာက ထင်ထင် ရှားရှားဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ချောင်းက ဖွဖွလေး ပြုထားတော့ကာ ခြေရာ သိပ်မထင်တာပေါ့”

“အော်... ဒါကြောင့် အတင်းပြောနိုင်တာကိုး” ရယ်လို့ ပြောပြီး ကိုကြွယ်သည် ကျွန်တော့်အပါးမှ ထွက်သွားတော့၏။

ကျွန်တော်သည်လည်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ-

“ကဲ... ကိုလင်း၊ စခန်းပြန်ကြတာပေါ့... ဟိုကျမှ ဘယ်လို ဆက်လုပ်ကြမလဲ ဆိုတာတိုင်ပင်ကြတာပေါ့...”

“ကောင်းပြီလေ...”

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အလုပ်သမား အချို့အား “မြင့်နိုင်” အလောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆက်လုပ်ရမည့် လိုအပ်သော ညွှန်ကြားမှုများကို စီစဉ်ပြီးနောက် စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

စခန်းသို့ ပြန်ရောက်ပြီး ညစာစားပြီးလေသည်အခါတွင် စကား စမြည် ပြောနေကြစဉ်...

“ဒီမယ်- ဦးကြွယ်၊ မြင့်နိုင်ကို ကျွန်တော်သတ်ပါတယ်လို့ ပြောတယ်ဆို”

စခန်းတံရေတွင် အရက်မူးနေဟန်ရှိသော အရပ်ပုပြတ်ပြတ်၊ နှာခေါင်းပွပွ၊ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း မေးရိုးကားကားနှင့် လွန်စွာမျှ ကြည့်ရဆိုးသော လူတစ်ယောက်သည် တောအုပ် ကိုကြွယ်ကို လှမ်းအော် ပြောနေလေသည်။ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည့် ထိုသူအသံကြောင့် တောအုပ်ကိုကြွယ်သည် ဆတ်ခနဲ ကိုယ်တစ်ချက် တွန်သွားကာ-

“ဟာ... မောင်ဟန်၊ မင်းကို ဘယ်သူပြောလို့တုန်းကွာ” ရယ်လို့ တုန်ယင်သောအသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူပြောပြောပေါ့ဗျ၊ ခင်ဗျားပြောတာ အဟုတ်ပဲလား၊ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး အဲလိုလူတစ်ဖက်သားကို စွပ်စွပ်စွဲစွဲ မပြောသင့်ဘူး၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ... သူ့ဟာသူ ကျားကိုက်လို့ သေရတာများ ကျုပ်သတ်လို့ ဖြစ်ရသေး”

အခြေအနေမှန်ကို ကျွန်တော် ခိုမိလိုက်ပေပြီ၊ သို့ကြောင့်...

“ဒီလိုပါ ငါ့ညီရာ... ကလည်း မင်းကိုမစွပ်စွဲပါဘူး၊ တကယ်တော့ မင်းပြောသလို မြင့်နိုင်ပဲ သေရတာ ကျားကိုက်လို့ပဲကွ”

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် ထိုသူသည် ငြိမ်ကျသွားပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေဟန် ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်သည် စကားကို ဆက်လိုက်ပြန်၏။

“မဖြစ်သင့်ဘဲ ဖြစ်ရတာပါကွာ၊ တကယ်ဆို ဒီကျားက အိုနာ ကျီးကန်း ဖြစ်နေတော့ လွယ်လင့်တကူ ဖမ်းဆီးရနိုင်တဲ့ သားကောင် ကို ရှာတာပဲပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော်က သို့ပြောလိုက်သည်တွင် သစ်တောအဖွဲ့နှင့် အတူ ပါလာသော လမ်းပြကြီး စောတာလူးဆိုသူသည် တောအုပ်ကိုအောင်ဆန်း ကို နင်းပေးနေလျက်မှ

“အေး၊ ဆရာလေးတို့ ပြောသံကြားရတာတော့ အဲဒီဟင်းကောင် ကြီးက ရှေ့ခြေတစ်ဖက် မသန်ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်”

သူ့အမေးကို ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်နှင့် စောတာလူး၏ မျက်နှာသည် ဝင်းလက်သွားပြီး-

“ဟုတ်ပါပြီ... နို့ဆို့လျှင်ဖြင့် ဒီကောင်ကြီးကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့...” ဟုပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည် စောတာလူးကို အတော်ကလေး စိတ်ဝင်စား သွားတော့၏။

တကယ်တော့ လူသားစားကျားကို နှိမ်နင်းရန်အတွက် ထိုကျား ၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို သိထားသင့်သည် မဟုတ်ပါကလား။

ကျားသတ္တဝါတို့နှင့် ပတ်သက်၍ သိထားသလောက် ပြောရ မည်ဆိုပါက ကျားတို့သည် နုပျိုစဉ်အရွယ်တုန်းက တောဘုရင်ဟု ဆိုလျှင် လည်း မမှားနိုင်ချေ။ မုဆိုးကောင်ဟု ပြောလျှင်လည်း ရ၏။

ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်၏။ လျှင်မြန် ဘဲလတ်၏။ သို့ငြား အိုမင်း မစွမ်း ရှိလာသည်အခါ လေးလံ ထုံပေးမှုငှားလာသည်ကြောင့် ရွာနှင့် ခိုး သော တောစပ်တွင် စားကျက်ချပြီး တောထဲ စားကျက်ကျော်ပြီး ရောက် လာတတ်သည် ရွာနွား။ ရွာကျွဲတို့ကို တိုက်ခိုက်ဖမ်းဆီး စားသောက်လေ တော့၏။ သို့ မဟုတ်ပါက- ရွာတွင်းအလစ်ဝင်၍ အိမ်နွား။ အိမ်ကျွဲတို့

ဆို ဝင်ဆွဲတတ်လေ၏။

သို့ရာတွင် နွားအိုမှ မဟုတ် နုနယ်သော ကျားတစ်ကောင်ဖြစ် ချီး အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မသန်မစွမ်းဖြစ်နေသည့်အခါတွင် သူတို့၏ စားကျက်သည်လည်း ရွာနားပတ်ဝန်းကျင်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အတင့်ရဲစွာဖြင့် ရွာတွင်းသို့ အများအားဖြင့် ညဦးတွင် ခိုးဝင်ကာ အိမ်မွေး တိရစ္ဆာန်တို့ကို ဝင်ဆွဲတတ်ပေသည်။

ကျားသတ္တဝါတို့သည် လူသားသတ္တဝါတို့ကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရုံ၊ အင်မတန် ကြောက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် လူသားတို့က သူတို့ ၏ အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာပေးလိုက်၍ အနာတရဖြစ်သွားပါက လူသား တို့ကို ကျားနားခဲ ခဲတတ်ကြပေသည်။

သို့ကြောင့် ယခုမြင့်နိုင်ကို ကိုက်သတ်သွားသည့် ကျားသတ္တဝါ ၏ ရာဇဝင်ကို သိနေသည်ဆိုသော လမ်းပြကြီး စောတာလူးကို စိတ်ဝင် စားရခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့်-

“ကဲ... တာလူး ပြောပါဦးဈာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက် သည်တွင် သူသည် ခါးပိုက်ဆောင်အတွင်းမှ ဆေးတံ ဆေးထည်ထား သည့် ပလပ်စတစ်အိတ်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး ဆေးအနည်းငယ်ကို ထုတ်ယူ ကာ ဝါးဆေးတံအိုးထဲ ထည့်လိုက်ကာ မီးညှိစွာရှိုက်လိုက်သည်။ ပြီးလေမှ တာလူးသည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်လောက်က အပျော်တမ်း မုဆိုးဦးစိုးမြင့် ဆိုသူနှင့် ကြုံခဲ့ရသော ဖြစ်စဉ်ကို စိကာပတ်ကုန်း ပြောပြလေတော့သည်။

(စောတာလူး၏ပြောသော အကြောင်းအရာသည် ဤစာအုပ် အစု အဖွင့်တွင် ဖော်ပြပြီ ။)

စောတာလူးပြောသလို ဦးဦးဦးပင် ပစ်လိုက်၍ ဒဏ်ရာ အနာတရ ခြစ်သွားသောကျားကောင်သည် “မြင့်နိုင်” ကို ကိုက်ဖဲ သတ်ဖြတ် စား သောက်သွားသော ကျားဖြစ်နိုင်၏။ ထိုကျားဆိုးသည် ဤတောတစ်ခွင် တွင် သာလျှင် ကျက်စားနေခြင်းဖြစ်ချိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူသားစားဖူးသွားသည့် ကျားဆိုးကို နှိမ်နင်းရပေမည်။

စည်းကမ်းမရှိသော မုဆိုးတစ်ယောက်ကြောင့် အပြစ်မဲ့သည့် လူသားတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရချေပြီ ဖြစ်သည်။

သည်ကျားဆိုးရှိနေသ၍ တောတောင်နှင့်မကင်း ဝမ်းစာရှာစားနေရသူတွေတွင်များစွာ အန္တရာယ် ရှိနိုင်သည်။

သို့ဖြစ်၍ နောက်တစ်နေ့တွင် စခန်းအားလုံးရှိ ဝန်ထမ်းများ လုပ်သားအားလုံးကို အောက်စခန်းသို့ စုစုဝေးဝေး ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်စေပြီး သင်းသတ်လုပ်ငန်းကို ခေတ္တ ရပ်ဆိုင်းထားလိုက်သည်။

ပြီးနောက် - တောအုပ်ကိုကြွယ်သည် စခန်းရှိ လူအားလုံးသည် သူ၏ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ မည်သူမျှ စခန်းနှင့်ဝေးဝေးလံလံသို့ မသွားကြရဘဲ မှာထားခဲ့ပြီးလျှင် ထိုကျားဆိုးကို နှိမ်နင်းရန် ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်ခဲ့တော့၏။

ကျားဆိုးကို နှိမ်နင်းရန်အတွက် ကျွန်တော် လင်းမြင့်လွင်တို့ကိုကြွယ်၊ ကိုအောင်ဆန်းနှင့် လမ်းပြမုဆိုးကြီး စောတာလူးတို့သည် စခန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်တွင် သစ်ခုတ်လုပ်သား မောင်ဟန်သည် မှန်တေဆွဲမျက်နှာဖြင့် "ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ်" ဟုဆိုကာ သစ်ခုတ်ပုဆိန်ကိုိုင်၍ လိုက်ခဲ့လေသည်။

တောအုပ်ကိုကြွယ်ကတော့ဖြင့် ကျေနပ်စိတ်မရှိချေ။ ကြောင့် ကျွန်တော်က -

"သိပ်ကောင်းတာပေါ့... များတော့ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ" ဟု ပြောလိုက်ရသေးသည်။

ထိုနေ့ တစ်နေ့ကုန် တောနင်းရှာသော်ငြား ထူးခြားမှုမရှိ၊ ခြေရာပင် ရှာမရ။

သို့ရာတွင် ညဘက်တွင် စခန်းတစ်ဝိုက် ကျားဟိန်းသံများ ကြားရသေးသည်။

ရတနာမြစ်နှင့်ထူးဆန်းသောကြောင်နက်များ သေဖြင့် -

"ကဲ... အားလုံးနီးနီးကြားကြား စည်းစည်းလုံးလုံးရှိကြပါ။ သည်ကောင်ကြီးက အင်မတန် ပါးနပ်တဲ့ကောင် သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ တစ်နေ့လုံး လိုက်ရှာတာ ခြေရာတောင် မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ခုသူက ပြန်လာချောင်းနေလေရဲ့ သည်တော့ ညကင်းစောင့်တဲ့ တာဝန်ကို ကျွန်တော်နဲ့ တိုလင်းကပဲ တာဝန်ယူပါမယ်"

သို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်တွင် -

"ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ဝန်ထမ်းထဲကလည်း ကင်းစောင့်ဖို့ တာဝန်ယူရမှာပေါ့" ဆိုပြီး တောအုပ်ကိုကြွယ်က ပြောပြီး သူနှင့်အတူ တောခေါင်းမြင့်မောင်ကို ခေါ်၍ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ကင်းစောင့်ကြလေသည်။

ညဉ့်တစ်ချက် ထိုးသည်တိုင် မည်သို့ ထူးခြားမှု မရှိချေ။ တစ်ချက် တစ်ချက် ကျီ(ချေ)ဟောက်သံမှလွဲ၍ ဘာသံမျှ မကြားရချေ။ တိတ်ဆိတ်လို့နေသည်။

သို့ ငြိမ်သက်နေခြင်းကို ကျွန်တော်မကြိုက်။ သို့ကြောင့် -

"ကိုလင်း... သည်လို ဆိတ်ငြိမ်လွန်းတာကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူးဗျာ"

"ဟုတ်တယ် ကိုပိုင်... သတိမပြတ်တော့ ထားရလိမ့်မယ်" သည်လိုနှင့် နာရီပြန် နှစ်ချက်လောက်တွင် အိပ်ငိုက်စပြုချေပြီ။ နေ့လည်ခင်းကတည်းက ထိုကျားမသားကို တောနင်းရှာဖွေရခြင်းကြောင့်ပင်ပန်းနေသည်။

သို့ငြား မှေးခနဲ တစ်ချက်ငိုက်သွားသည်ကြောင့် မျက်လုံးအစုံ မနည်းကြိုးစားဖွင့်ထားရ၏။

ညနေစောင်းလောက်က ဒီကောင်ကြီး စခန်းနားလာဟိန်းသွားသေးသည်။

သိပ်ပါးသည်အကောင်၊ ခုတော့ ငြိမ်ချက်သားကောင်းလှ၏။
မည်သို့ အကြံတွေ ထုတ်နေသည်မသိ။

အင်းလေ သူလည်း တောဘုရင်တစ်ဆူပဲ မဟုတ်ပါကလား။
တစ်ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော်တို့စခန်းပေါ်မှ ငှက်တစ်ကောင်သည်
စူးစူး ရှရှ အော်မြည်ကာ ဖြတ်ပြန်သွားလေ၏။

“ရှစ်နှိုး”

ချစ်တရက်မို့ ထိတ်လန့်မိသည်။

“ဟာ... အဲဒီငှက်လာလျှင်ဖြင့် နောက်က ကျားလိုက်လာပြီ
မှတ်”

သို့နည်းတော့အုပ် ကိုကြွယ်က ပြောလာသည်။

“ဘယ်လို... ဘယ်လို”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုငှက်အကြောင်းမသိသေးဟု ထင်၏။
တောအုပ်ကိုကြွယ်၏ စကားကို တအံ့တဩ ဖြစ်နေလေသဖြင့် ကျွန်တော်
က-

“ကိုကြွယ်ပြောတာ ဟုတ်တယ် ကိုလင်း၊ အဲဒီငှက်ကို အရင်
အခေါ် “ကျားနိုင်” ငှက်လို့ခေါ်တယ်။ သူ့အော်သံက “ထွက်ဟေ့” ဆိုတဲ့
စကားသံကို လေချွန်သံလို စူးစူးရှရှ အော်လိုက်တာပဲ။ စောစောက
ကိုလင်းလည်း ကြားလိုက်တယ် မဟုတ်လား။”

“အင်း ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီငှက်လာပြီးလျှင်ဖြင့် သူ့နောက်မယ် ဟင်းကောင်ပါလာ
တာ သေချာပြီလေ။ ဒီငှက်က ဘာသူဆိုတော့ ဟင်းကောင်ရဲ့ ရှေ့မယ်
အမြဲတန်း ပါလာတတ်တယ်။ သဘောကတော့ တောကောင်ငယ်လေး
တွေကို သတိပေးတာပေါ့ဗျာ။ ဟင်းကောင်လာပြီ ပြေးကြဟေ့ဗျာ
အဆိုရှိတာပဲ လေဗျာ... ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသေချာပေဘူး...”

“အင်း အတော်ထူးဆန်းတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် သဘာဝတရားက သိပ်ဆန်းကြယ်တယ်။ အဲဒီ
ဆန်းကြယ်တဲ့ သဘာဝတရားတွေကို လူတွေက ပုံပြင်၊ ဒဏ္ဍာရီအဖြစ်
နံတီးလိုက်ကြတယ်”

“ရှင်းပါဦး ကိုပိုက်”

လင်းမြင့်လှိုင်က ကျွန်တော့်စကားကို လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားနေ
လေသည်။

“ခု... ဒီငှက်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်ပြောနေ
တာတွေဟာ ရှေးလူတွေ ပြောခဲ့ကြတာတွေပဲပေါ့။ တကယ်ဟုတ်မဟုတ်
တော့ မသိဘူးပေါ့ဗျာ။ ယုတ္တိတော့ တန်တယ်နော်”

သစ်ခတ်ဝါးခတ်သမားတွေ ဆိုလျှင်ဖြင့် ခုအော်သွားတဲ့ငှက်
သူတို့ခေါင်းပေါ်က ဖြတ်ယှံ့သွားလျှင် ချက်ချင်း စခန်းပြောင်းကြတော့တာ
ပဲဗျ”

တောအုပ် ကိုအောင်ဆန်းက ဝင်ပြောပြန်၏။ သည်နောက်
လမ်းပြကြီး စောတာလူးကလည်း-

“ခင်ဗျားတို့ ကျားနှင့်ငှက်ဆိုတာရော မြင်ဖူးလား၊ ကြားဖူး
လား... ” ဟုပြောသည်တွင် တောအုပ်ကိုကြွယ်က -

“ဘာလဲ ကျားကိုတောင် နှင်ထုတ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ငှက်လေးကို
ပြောတာလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

သည်တွင် တာလူးကပြုံးလျက် “ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”
ဝန်ခံလေသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်က-

“ပြောပါဦးတာလူးရဲ့... ကျားကိုတောင် နှင်ထုတ်နိုင်စွမ်းရှိ
တယ်ဆိုတော့ အလာကြီးပါကလား” ပြောလာသဖြင့် လမ်းပြကြီးတာလူး
သည် မြူးဝါးနေသော ကွမ်းတံတွေးကို “ငြိမ်”ခနဲ ထွေးထုတ်လိုက်ပြီး-

“အင်း ဒဏ္ဍာရီပဲ ပြောရမှာပေါ့။ ဒီငှက်လေးတွေရဲ့ သဘာဝ
ပေါ့ဗျာ ဆရာလင်းကို ကျုပ်တစ်ခုမေးမယ်”

“မေးပါ”

“တောက်တဲ့က တောက်တဲ့လို့ အော်တယ်နော်”

“အင်းလေ”

“ဥဩငှက်ကလည်း ဥဩရယ်လို့ အော်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ကောင်းပြီ၊ ပီပီသသကြီး အော်တတ်၊ အော်နိုင်ကြတာလား”

စောတာလူးအမေးကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တစ်ချက် တွေဝေသွားတာ-

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အသံပေါ့... သံစဉ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ ဆရာလင်း... ခုပြောမယ့် ကျားနှင့်ငှက်လေးတစ်ကောင်အိပ်နေရင်း အော်တတ်တဲ့အသံက “ကြက် - ဝက် - ခြောက်ကောင်” ရယ်လို့ အချို့က အသံထွက်ကြတယ်။ နို့ပေမင်း အကိုးအကား၊ ဒဏ္ဍာရီနဲ့ ပြောတဲ့သူတွေကတော့ “ရိုက်၊ ပုတ်၊ ထုတ်လိုက်” လို့အော်တာတဲ့ဗျ”

“စောတာလူးစကားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အံ့ဩသွားပြီး-

“ကိုပိုက်... ကြုံဖူးလား” ဟု ကျွန်တော့်ကို မေးလာသည်။

“ကြုံဖူးတာပေါ့ဗျာ၊ သံစဉ်အတိုင်း “ရိုက် ပုတ် ထုတ်လိုက်” လို့ စိတ်စွဲနေရင်လည်း ဟုတ်တာပဲ၊ “ကြက် ဝက် ခြောက်ကောင်” ရယ်လို့ စိတ်စွဲနေလျှင်ဖြင့်လည်း ဟုတ်တာပဲဗျ”

“နို့ဖြင့် စောစောက စောတာလူးပြောတဲ့စကားထဲမယ် အကိုးအကားဒဏ္ဍာရီနဲ့ ပြောတဲ့သူတွေက “ရိုက်၊ ပုတ်၊ ထုတ်လိုက်” ဆိုတာ အမှန်ဆိုတဲ့ ဒဏ္ဍာရီလေးကို ပြောပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော်မကြားဖူးလို့ပါ”

“ကဲ... စောတာလူးပဲ ပြောပြလိုက်ပါကွာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြီး ဆေးလိပ်ကို အားပါးတရ ရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။

“ဒီလို ဆရာလင်းရဲ့ ကျားက အဲဒီငှက်လေးကို မင်းအိပ်တဲ့ အချိန် ငါလာစားမယ်” လို့ပြောတော့ “ကျုပ်ဘယ်တော့မှ မအိပ်ဘူး ကြည့်

အနာမြစ်နှင့်ထူးဆန်းသောကြောင်နက်များ

“ဆိုပြီး တစ်ညလုံး အော်နေတော့တာပဲတဲ့၊ သည်တော့ ကျားက- ကောင် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘူးဆိုပြီး ပြန်သွားတော့တယ်။ ကျားက အော်တစ်နေ့လော၊ နောက်နေ့လော အခါခါပဲ သူလာတိုင်း ငှက်ကလေးက အိပ်ဘဲ အော်နေတာပဲတဲ့... ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျားက လက်လျှော့သွားရတော့တာပဲတဲ့... ဇာကယ်တော့ ငှက်လေးက ကျားကို သူမအိပ်သေးဘူးဆို စွန့်စားနေတာပေါ့... တကယ်တော့ လူတွေ အိပ်နေရင်း “ဟောက်” အသံပေါ့ဗျာ”

“ရှေး တိုးတိုး... အသံကြားတယ်”

သို့စကားပြောနေကြဆဲ စခန်းနောက်ဘက်မှ သစ်ရွက်ခြောက်များကို ကြိတ်နှင်းလာသံ ကြားလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်က စောတာလူး၏ အားကို ဖြတ်ပြီး သတိပေးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် အမှောင်ထုတွင်းတလုံးကို ဝေကြည့်ရင်း နားစွင့်ထားလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုပိုက်၊ သေနတ်မောင်းတင်ပြီး အရံသင့် လုပ်စားကြလျှင်ဖြင့် အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က တိုးညှင်းသောလေသံဖြင့် သတိပေးလာသည်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သေနတ်မောင်းကို တင်လိုက်သည်။

“ချောက်”

တိတ်ဆိတ်နေသည်ကြောင့် အသံထွက်သွားသည်။

လွန်စွာနားပါးသော အကောင်ဖြစ်ချိမ့်မည်၊ သေနတ်မောင်းအသံလေး သဲ့သဲ့ ထွက်သွားသည်နှင့် ခြေသံလည်း ပျောက်သွားတော့သည်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ငြိမ်နေလိုက်ကြသဖြင့် ခပ်ဇောအကြာတွင် သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ် နင်းလျှောက်နေသည့် အသံ ကြားလိုက်ရပြန်သဖြင့် အသံကြားရာ အမှောင်ထုတွင်း စူးစိုက်

ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟာ... ”

“ဟင်”

ရုတ်တရက်မို့ ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

နီရဲရဲမျက်လုံးတစ်စုံ၊ ချုံပုတ်အတွင်းမှ တိုးထွက်လာခြင်းကြောင့်

မည်။

မျက်လုံးအရောင် တောက်ပခြင်း။ မျက်လုံးအစုံ၏ မြေပြင်နှင့် အကွာအဝေး အနိမ့်အမြင့်ကို မှန်းဆကြည့်သည့်အခါ ထိုသတ္တဝါကောင်သည် ဟင်းကောင်(ကျား) မှလွဲ၍ အခြားမဖြစ်နိုင်မှန်း တွက်မိလိုက်ကြသည်။

ပို၍ သေချာသွားသည်မှာ လေတစ်ချက် ဝေအတိုက်တွင် ထိုသတ္တဝါကောင်၏ ကိုယ်သင်းနဲ့ ပုတ်အုံအုံ ညီစိုစိုက ကျွန်တော်တို့ နှာခေါင်းတွင်းသို့ တိုးဝင်လာခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်းကို - “ဒါဟင်းကောင်ပဲ... ပစ်... ပစ်...” ရယ်လို့ သတိပေးလိုက်ပြီး သေနတ်မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ညှစ်ချလိုက်တော့သည်။

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

ကျွန်တော့်သေနတ်သံနှင့်အတူ လင်းမြင့်လှိုင်းထဲမှ သေနတ်သံပါ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပေါ်ထွက်လာ၏။

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် အိပ်တန်းတစ်ရံစွာတို့သည် လန့်ဖျပ်ကာ ဝရုန်းသုန်းကား ပြေးထွက်သံများကြားလိုက်ရပြန်သည်။ တစ်တောလုံး ဆူညံသွားတော့၏။ စခန်းတွင်း အိပ်ပျော်နေသူများ လန့်နိုးလာကြသည်။

“ဝေး... ဝေး... ဝေး...”

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

“ဖုံး ဖုံး၊ ဘုန်း၊ ဘုန်း”

အော်သူအော်... သံပုံးများတီးကာ တောထုတ်သူက ထုတ်ဖြစ်ကြကုန်၏။

“ကြည့်စမ်း ကိုလင်း၊ ဒီကောင်ကြီး တော်တော်အတင့်ရဲ့ပါကလား၊ စခန်းနားတောင် လာရဲတယ်”

ကျွန်တော်က မကျေမချမ်း ပြောလိုက်၏။

“ဒါပေါ့ဗျာ... သူက လူသားစားဖူးသွားတော့ ခံတွင်းတွေ့သွားပြီကိုး”

“ကျွန်တော်တို့ ပစ်လိုက်တာ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ် ကိုပိုင်၊ မနက်မှ သွားကြည့်ကြတာပေါ့”

“ကဲ... ကဲ... စိတ်ချလက်ချ အိပ်ကြပေတော့။ ဒီကောင်ကြီး ဒဏ်ရာတော့ ရသွားလောက်တယ်။ ဒါကြောင့် လန့်ဖျပ်ပြီး ပြန်လာရဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ... ကိုလင်း ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်မေးလောက် မှန်းလိုက်ကြစို့” ဆိုကာ အိပ်ယာတွင်းဝင်လှဲ လိုက်တော့သည်။

ပင်ပန်းလွန်း၍လားမသိ ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်းသည် ညက လှမ်းပစ်လိုက်သည့် ပစ်မှတ်နေရာကို သွားကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟာ... ကိုပိုင် ညက ပစ်ချက်မှန်သွားတယ်ဗျ” အင်မက်ခြောက်များပေါ်မှ အိုင်ထွန်းနေသည့် သွေးကွက်ကြီးကို ကြည့်ပြီး လင်းမြင့်လှိုင်းက အားရဝမ်းသာ ပြော၏။

“ချက်ကောင်းမှ ထိရဲ့လား မသိဘူး။ သို့ဆိုလျှင်ဖြင့် ပျားအုံကို တုတ်နဲ့ ထိုးသလို ဖြစ်တော့မှာပဲ” ဟု ညည်းညည်းညာညာ ပြောလိုက်သည်။

“ချက်ကောင်း မထိတောင်မှ... သွေးထွက်လွန်ပြီး ဝေးဝေးပြေးသွားနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

“ကဲ... ကြာတယ်၊ ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ ဒီကောင်ကြီးနောက်ကို အချိန်မီ လိုက်ကြတာပေါ့!” ဟု ဆိုကာ မနေ့က လူအတိုင်း သွေးစက် ခြေရာခံ လိုက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“သတိတော့ ထားရမယ်နော်။ တစ်ကောင်တည်း မဟုတ်နိုင်ဘူး နှစ်ကောင်”

ရှုပ်ပွနေသည့် ကျားခြေရာများကိုကြည့်၍ လင်းမြင့်လှိုင်က အားလုံးကို သတိပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သွေးစက်ခြေရာခံလိုက်ခဲ့ရင်းမှ- ဓနုံးတောနားအရောက်တွင် တစ်ကောင်၏ ခြေရာပျောက်သွား၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တစ်ကောင်၏ ခြေရာနောက်သို့သာ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

သို့ လျှောက်ခဲ့ကြရင်း လျှို့ဝှက်ခံသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုလျှို့ဝှက်လေးနားတွင် ယင်မဲကြီးများ အုံနေသည့် လူ့လက်ဖျံရိုးတစ်ချောင်းကို တွေ့လိုက်သည်။

ထိုလက်ဖျံရိုးမှ ထွက်လာသော အပုပ်နံ့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် နှာခေါင်းကို လက်ဖြင့် ပိတ်လိုက်ကြသည်။

မြင့်နိုင်၏ လက်ဖျံရိုးပင် ဖြစ်ချိန်မည်။ သို့ဆိုလျှင် ဒီကောင်ကြီး လျှို့ဝှက်မှာ ရှိမည် သေချာလောက်၏။

သေနတ်မောင်းကို တင်လိုက်ပြီး လျှို့ဝှက်တွင်း ထိုးချိန်လိုက်ရင်း အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။

သို့ကြည့်နေဆဲမှာပင် လျှို့ဝှက်တွင်းမှ မြက်ရိုင်းပင်နှင့် နွယ်ရိုင်းတို့ လှုပ်ရှားလာသဖြင့်

“ကိုလင်း သတိထားပေတော့”

အနားရှိ လင်းမြင့်လှိုင်ကို တပ်လှန့်ထားလိုက်၏။

“ဝေါင်း”

သို့ပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လျှို့ဝှက်တွင်းမှ ကျား တစ်

ကောင်သည် ရုတ်ခြည်း ခုန်ထွက်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး နောက်သို့ တွန့်ဆုတ်သွားမိကြ၏။

“ဝေါင်း” “ဝေါင်း”

“ဝေါင်း”

လား လား - ထိုကျားသည် ဝေးဝေးမပြေးနိုင်၊ အော်မယ့်သာ အော်၊ မာန်ဖိနေသည်။ မြေပြင်တွင် ဖင်တရွတ်တိုက် ဆွဲနေ၏။ ညက ကျွန်တော်တို့ ပစ်လိုက်သော ကျည်သည် ထိုကျား၏ ခါးပိုင်းကို ထိသွားသည်ပဲ။ သို့ကြောင့် ဒီကောင်ကြီး ဝေးဝေးမပြေးနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

တဒဂ် မှင်တက်နေကြရာမှ သတ်ပြန်ဝင်လာသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် ထိုကျားကောင်၏ ဦးခေါင်းသို့ ချိန်ရွယ် ပစ်လိုက်သည်။

“ဒိန်း”

သွားပြီး လုံးဝလှုပ်ရှားနိုင်ခြင်း မရှိတော့ချေ။ သို့ပေမင် သည် ကောင်ကြီးသည် မြင့်နိုင်ကို သတ်ဖြတ်စားသွားသော အကောင်မဟုတ်နိုင်၊ သူ၏ ရှေ့ခြေလက်သည် အကောင်းပကတိ ဖြစ်သည်။

သည်ကောင်သည် ကျားထီးကြီးဖြစ်သည်။ ပျောက်နေသေးသည့် အကောင်က လူသားစားအကောင်ဖြစ်မည်။

ထိုကျားသေကောင်ကြီးကို အနားတပ် ကြည့်နေစဉ် “ကိုပိုက် နောက်မှာ နောက်မှာ” ရယ်လို့ လင်းမြင့်လှိုင်၏ ထိတ်လန့်တကြား အသံကြောင့် ကယာကသီ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒိန်း”

လင်းမြင့်လှိုင် ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ထံ ခုန်အုပ်လာသည့် ထိုအကောင်ကြီးကို မြင်လိုက်သည့်အချိန်မှာ လွန်စွာမျှ နောက်ကျသွားချေပြီ။ သို့သော် နောက်ဆုံး ကြိုးစားခြင်းအနေဖြင့် ငဲ့၍ ရှောင်လိုက်ကာ ဘေးသို့ လှိမ့်ချလိုက်သည်။

ကျွန်တော့် ကျောပြင်တွင် ပူခနဲ ဖြစ်သွား၏။ လက်တုင်းမှ

သေနတ်သည်လည်း ဘေးသို့ လွင့်စင်ကျသွားတော့သည်။

ထိုစဉ် ကိုကြွယ်သည် သူ့လက်တွင်းမှ “ပုဆိန်” ဖြင့် ခြေပြင်သို့ ဘုတ်ခနဲ ကျလာသော ကျားကောင်ကြီးထံ ပြေး၍ ခုတ်လေ၏။

“ဝေါင်း”

စူးစူးဝါးဝါး အသံနက်ကြီးဖြင့် ဟိန်းလိုက်ကာ ရှေ့လက်ဖြင့် ပုတ်ထုတ်လိုက်သည့်အတွက် ကိုကြွယ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် သွေးချင်းချင်း နီရဲကာ ဘေးသို့ ဖင်ထိုင်လဲသွားတော့၏။

ထိုစဉ် ကျားကောင်သည် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ရရှိထားသော် လည်း နေရာမှ လူးလဲထကာ မာန်ဖီရင်း ကိုကြွယ်ထံသို့ ခုန်အုပ်လိုက် တော့၏။

“ဟာ”

ကျွန်တော့် မျက်လုံးများ ပြာသွားတော့၏။

ကိုကြွယ်တော့ သွားချေပြီ။ မည်သူမျှ ကယ်နိုင်လိမ့်မည်မထင်။

သို့ငြား ကျားကောင်နှင့် ကိုကြွယ်အကြားသို့ လူတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်၏။ ပြီးနောက် လက်တွင်းရှိ ပုဆိန်ဖြင့် ကျားကောင်ကြီးကို လွှဲခုတ်၊ ရမ်းခုတ်၊ နေတော့၏။ ထိုစဉ် သေနတ်ဆံ တစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာပြီးလျှင် ကျားကောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ထို သူ့အပေါ်သို့ ပိကျသွားတော့၏။

“ဒိန်း”

မြိမ်သက် သွားသော ကျားကောင်ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး အောက်မှ လူသည် ရုန်းကန်နေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကျားကောင်သေကြီးကို မယူ ဖယ်ရှားပေးလိုက်ကြသည်။

ထိုသူသည် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကြားမှ သွေးရွေး၊ သွေးတန်း ထလာသည်။

“ဟင်! . . . မောင်ဟန်ပါကလား”

ထိုစဉ် ကိုကြွယ်သည် အားတင်းကာ ထလာပြီး မောင်ဟန်၏ ခုန်းကို ပြေး၍ စွဲကိုင်ကာ သူ့ရင်ခွင်တွင်းသို့ ပွေ့ယူ ဖက်ထားလိုက်ရင်း ဘုန်ယင်သောအသံဖြင့်-

“မင်း ငါ့အသက် ကယ်လိုက်တာပါကလား။ ကျေးဇူးတင်ပါ ကယ်ကွာ. . .”

ကိုကြွယ်သည် မောင်ဟန်ကို သူ၏ရင်ခွင်အတွင်း နွေးထွေးစွာ ပွေ့ဖက်ထားရင်းမှ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း တစ်ပြိုင်နက် ခံစားလိုက်ရသဖြင့် မျက်ရည်များ ဖြိုဖြိုကျလာလေတော့၏။

မောင်ဟန်သည် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း သဘော ထားကြီးခြင်း၊ အငြိုးတရားမထားတတ်ခြင်းကို “ကိုကြွယ်” သိရပေပြီ။

တကယ်တော့ မောင်ဟန်သည် သူ့အပေါ် အထင်မှား၍ စွပ်စွဲပြောခဲ့သူ တစ်ယောက်အပေါ် ခွင့်လွှတ်နိုင်ရုံတင်မက လူသားချင်း သစ္စာရှိရှိ၊ သတ္တိရှိရှိစွာဖြင့် သေရေးရှင်ရေးကိစ္စမှ ကယ်တင်ခဲ့ခြင်းဖြစ် တော့သည်။

သို့ပေမယ့် မောင်ဟန်တစ်ယောက် လူသားစား ကျားခြေကျိုး ကြီး၏ နောက်ဆုံးအငြိုးတကြီးဖြင့် ကိုက်ခဲ့သွားသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် များကြောင့် ကိုကြွယ်၏ ရင်ခွင်တွင်းမှာပင် အသက်ထွက်သွားလေတော့ ၏။

ကျားကြီးသည်လည်း နှလုံးသားတည့်တည့်တွင် စူးနှစ်ဝင်နေ သည့် မောင်ဟန်၏ ပုဆိန်ချက်ကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရခြင်းဖြစ်တော့သည်။

မောင်ဟန်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရတော့၏။ မည်သို့ ပင်ဆိုစေ ပဲခူးရိုးမအတွင်း သတင်းကြီးနေသည့် ကျားဆိုးကြီး၏ နိဂုံးပင် ဖြစ်ချေတော့၏။

သည့်နောက်ပိုင်း သစ်တောလုပ်ငန်းများကို အေးအေးလူလူ ဆက်လုပ်နေကြရတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ကျားသေနပ်ကောင်း၏ အရေကို ဆုတ်ခွာယူခဲ့ကြတော့၏။

သစ်တောဝန်ထမ်းတို့ "စိန်" တောင်ဘက် ခရီးဆက် လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ကြသည်တွင် လိုက်ပါမသွားကြတော့ဘဲ မြို့သို့ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။

ထိုဖြစ်ရပ်ဆိုးနှင့် ကြုံခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း မောင်ဟန်ကို အမြဲသတိရနေမိတော့၏။

စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။ သည်သို့ဖြင့် နှစ်တွေ ကြာခဲ့၏။

တောထောင်အတွင်းလည်း အမဲပစ် မရောက်ဖြစ်ခဲ့တော့ချေ။ သည်သို့ဖြင့် တစ်နေ့ ကျွန်တော်ထံ မျှော်လင့်မထားသော ဧည့်သည်တစ်ဦး ရောက်လာလေ၏။

ထိုသူကား တောအုပ် ကိုကြွယ်ပင် ဖြစ်ချေတော့၏။ "ကဲ... ဆို... အကြောင်းထူး ကိစ္စရှိလား" ဟု မေးလိုက်သည်။ "ရှိပြီကောဗျာ... " ဟုဆိုကာ သူ့သစ်တောဌာနမှ ထွက်လိုက်သည်မှာ ငါးနှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုလာရခြင်း အကြောင်းရင်းမှာလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု တိုင်ပင်လိုကြောင်း ပြောသဖြင့်-

"ဟုတ်ပြီလေ... ကိုလင်းနဲ့ ဆုံပြီး တိုင်ပင်ကြတာပေါ့ဗျာ" ဟု ပြောလိုက်ပြီး လင်းမြင့်လှိုင်ထံသို့ ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်၏။

သည့်နောက် ကျွန်တော်သည် တောအုပ် ကိုကြွယ်ကို လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ချိန်းထားသော မဟာဝန္တလလမ်းနှင့် ၃၇လမ်းထောင့်ရှိ ဝိုင်တူးတံသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

"ကိုပိုက် မိတ်ဆွေ အပေါ်ထပ်မယ် ရောက်နေပြီ"

ကျွန်တော်နှင့် ကိုကြွယ် ဝိုင်တူးတံ ဆိုင်တွင်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ဆိုင်ရှင် ကိုကျော်က ပြောလာ၏။

ကိုကျော်ကို မြင်လေမှ သတိရလိုက်၏။

"ကိုပိုက်တို့ အမဲပစ်ထွက်လျှင် ခေါ်စမ်းပါဗျာ၊ လိုက်ချင်တယ်" သို့ပြောဖူးသော ကိုကျော်ကို - ယခုခရီးစဉ်တွင် ခေါ်သင့်က ခေါ်သွားမည်ဟု စိတ်မှ တေးမှတ်ထားလိုက်၏။

"လာ... ကိုကြွယ် ထိုင်... မတွေ့ကြတာ အတော်ကြာပြီပဲ။ ဘာသောက်မလဲ"

ကျွန်တော်နှင့် ကိုကြွယ်ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ကိုကြွယ်ကို ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်၏။

"ဘာဖြစ်ဖြစ်ရတယ်... " ဟုဆိုကာ ကိုကြွယ်က လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး- ဘလက်လေဘယ်တစ်လုံး ကြက်ကြော် တစ်ပွဲ၊ "ချိစ်" တစ်ပွဲ ရယ်လို့ ဝိတ်တာလေးကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

"ကဲ... ကိုလင်းရေ - ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေကြီးက လုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် လာတိုင်ပင်တာတဲ့ဗျာ" ဟု လင်းမြင့်လှိုင်ကို ပြောလိုက်ပြန်သည်။

"ဟုတ်လား... ဆုံပါဦး ကိုကြွယ်" ဟု ဆိုကာ လင်းမြင့်လှိုင်က ခွက်လွတ်တစ်ခုအတွင်း ဝိစကိတစ်ပက်ခန့်ကို ဆော်ဒါရောပြီး ရေခဲတစ်တုံး ထည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ထိုခွက်ကို မယူ၍ ကိုကြွယ်ထံ ကမ်းပေးလိုက်၏။

"ကျေးဇူးပဲ..." ရယ်လို့ ကိုကြွယ်က ပြောလိုက်ရင်း... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရှေ့သို့ ထိုခွက် ကိုင်ထားသော လက်ကို တိုးဆန့်လိုက်ပြီး

"ချီးယားစ်" ရယ်လို့ လုပ်လေသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခွက်ကိုယ်စီ ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး သူကမ်းလာသည့်ခွက်ကို "ချွမ်"ရယ်လို့မြည်အောင် တိုက်ခတ်လိုက်ကာ "ချီးယားစ်" လုပ်လိုက်

ကြပြီးလျှင်- “ငွပ်” ခနဲ မော့သောက်လိုက်တော့၏။

ပြီးလေမှ-

“ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဆုံခဲ့တဲ့ နှစ်မှာပဲ အလုပ်ထွက် လိုက်တာလေ” ဟု အစချီပြော၏။

“ဟုတ်လား... ဘာလိုတုန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော့် လုပ်သက်တစ်လျှောက် တောတောင်ထဲ ဝင်ထွက် သွားလာနေတာ ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ဘူး။ အဲဒီနှစ်မှာ ကိုပိုက်တို့လည်း ရှိတာပဲ... ကျားဆိုး အန္တရာယ်ကြောင့် သစ်ခတ်လုပ်သားနှစ်ယောက် သေခဲ့ကြရတယ်။ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ။ အဲဒီကိစ္စကြောင့်လည်း ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆိုကာ သူ့စကားကို ဆက်ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားနေသဖြင့်...။

“ကဲ ထားပါလေ... ခုလာရင်းကိစ္စ ပြောပါ။ ဘာကူညီရမလဲ။ ကျွန်တော်တို့လည်း အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ သည်နောက်ပိုင်း တစ်ခါမှ တောတောင်ထဲ မရောက်ကြတော့ဘူး။ စိတ်မချမ်းမြေ့တာလည်း ပါတာ ပေါ့ဗျာ” ရယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

ကိုကြွယ်သည် ဝီစကီတစ်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ပြန်ပြီး-

“ဒီလိုဗျ... တိုတိုနဲ့ လိုရင်းကို ပြောရလျှင်ဖြင့် အဲဒီတုန်းက ကိုပိုက်တို့က ပြန်သွားကြတော့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က လုပ်ငန်း မပြီးပြတ် သေးတာကြောင့် “စိန်” တောင်ဘက် ဆက်ခဲ့ကြတယ်လေ...။”

“ဟုတ်တယ်လေ... သစ်တောအဖွဲ့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ လမ်းခွဲ ခဲ့ကြတယ်” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

အဲလို လမ်းခွဲခဲ့ကြပြီး စိန်တောင်ဘက်မှာ ကျွန်တော်တို့ သင်း သတ်လုပ်ငန်း ဆက်လုပ်ကြရတာပေါ့”

သို့ပြောပြီး စကားကို ရပ်လိုက်ကာ ကြက်ကြွပ်ကြော်တစ်ဖတ်

နဲ့ ကောက်ယူစားလိုက်ပြီးလေမှ-

“ကျွန်တော် တာဝန်ယူလုပ်ရတဲ့ ကြိုးဝိုင်းအကွက်ထဲမှာ လေ ခာဉ်ပျက် တစ်စီး တွေ့ခဲ့သဗျ” ဟု ပြောသဖြင့် “ဟာ... ဟုတ်လား... ဘယ်တုန်းက ပျက်ကျနေတာလဲ... ဘာလေယာဉ်လဲ” ဟု မေးလိုက် သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်၏ အမေးကို မဖြေသေးဘဲ အရက်တစ်ပက်သာ သာခန့်ကို သူ့ခွက်တွင်း လောင်းထည့်ပြီး ရေခဲတုံးနှင့် ဆိုဝါကို ရောစပ် တာ “ငွပ်”ခနဲ မော့သောက်လိုက်ပြန်၏။ သည်နောက်-

အဲဒီ လေယာဉ်ပျက်နားထိ သွားလို့ မရဘူးဗျ၊ လှမ်းတွေ့လိုက် တာပဲ ရှိတာ။ အဲဒီ စိန်တောင်က တောင်ကမ်းမြင့်သဗျ၊ လှမ်းတွေ့နိုင် လောက်တဲ့ နေရာလေးနားကိုတောင် ခက်ခက်ခဲခဲ တက်ခဲ့ကြရတာ။ စိန်တောင်မှ ကျောက်ကုတင်နှစ်ခုကို မဖြစ်မနေ မက်တွယ်တက်ရတာ ချို့... လေယာဉ်က တောင်နံရံကို ဝင်တိုက်ထားတာ... သူ့ဦးခေါင်း က တောင်နံရံထဲမှာ သုံးပုံတစ်ပုံဝင်နေလေရဲ့။ ကြည့်ရတာ လေယာဉ်က ခပ်ဝယ်ဝယ်၊ ကိုယ်ပိုင်လေပာဉ် ဖြစ်ဖို့များတယ်။ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ဆင်လာရင်း တောင်နံရံနဲ့ တိုက်မိသွားတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုက်လေယာဉ် မဟုတ်မှန်းတော့ သိတယ်ဗျ...။”

သူ့စကားကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ... အဲဒီလေယာဉ်နားကို ဘယ်သူမှ မသွားကြည့် ခြဘူးလား” ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

“သွားချင်ကြသပေါ့... နို့ပေမင် အလုပ်အားရက်သွားကြ တဲ့အခါ အဲဒီနေရာကိုတောင် ပြန်မသွားနိုင်ကြတော့ဘူး”

“ဘယ်လိုကြောင့်တုန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်က အံ့ဩတကြီး မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒီနား ရောက်သွားတုန်းက လမ်းမှားရောက်

သွားကြတာလေ၊ ဒါကြောင့် ပြန်သွားဖို့ရာ မမှတ်မိကြတော့ဘူးပေါ့။
“နို့ဖြင့် ကိုကြွယ်က အဲဒီလေယာဉ်ပျက်ကို သွားရှာချင်တယ်။
ကျွန်တော်တို့နဲ့ လာတိုင်ပင်တာ ဆိုလျှင်ဖြင့် နေရာမမှတ်မိဘူးဆိုတော့
လွယ်လွယ်နဲ့ လိုက်ရှာလို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ”

သို့နယ် လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်။

“စိန်တောင်နားတော့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း လမ်း မှတ်
တယ်၊ အဲဒီနားတစ်ဝိုက်တင်ပဲ ရှိမှာပါ”

“ကောင်းပြီလေ ထားပါတော့... သည်လေယာဉ် ပျက်
ဘာတွေ ရှိနိုင်တယ် ထင်လို့လဲ”

ကျွန်တော့်အမေးကို သူက “ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်
ခဲ့ရတာဆိုတော့ မှန်းလို့ ရတယ်။ ရတနာပစ္စည်းတွေ ရှိနိုင်လောက်တယ်
“ဘယ်လိုဗျ”

ကျွန်တော်က မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်ပြီး မေးလိုက်ပြန်၏။

“ကျွန်တော် တွက်လိုက်မိတာကတော့ ကုန်ပစ္စည်းတင်
ယာဉ်ငယ် ဖြစ်ဦးတော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်နိုင်ကောင်းတယ်။
နို့မှမဟုတ် ဘဏ်ငွေတွေ သယ်ပို့ပေးနေတဲ့ လေယာဉ်ဖြစ်ဦးတော့ ငွေဒင်္ဂါး
ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ပါကောင်းပါနိုင်လေရဲ့... ”

ကိုကြွယ်စကားကြောင့် ပို၍ စိတ်ဝင်စားမိပြန်၏။ သို့ဖြစ်သည့်
ကြောင့်-

“ဟုတ်ပြီ... ကျွန်တော်တို့က ဘယ်အခန်းကဏ္ဍကနေ ကျွန်
ပေးရမှာတုန်း” မေးလိုက်ရင်း ဝီစကီတစ်ခွက် ငဲ့သောက်လိုက်သည်။

“အကျိုးတူ ပူးပေါင်းလုပ်ချင်တယ်ဗျာ”

သို့သာပြောပြီး ကိုကြွယ်သည် ချိန်တစ်တုံးကို ယူစားလိုက်၏။
ပြီးလေမှ-

“ကိုပိုင်တို့က လမ်းခရီး လုံခြုံရေးနဲ့ ရိက္ခာဖို့ ရရှိရေး တာဝန်

သူပါ... ကျွန်တော်က လေယာဉ်ပျက် ရှိတဲ့နေရာကို လမ်းပြပါမယ်...
အဲ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သွားလာစရိတ်၊ ရိက္ခာစရိတ်နဲ့ အခြားလို
အပ်တာလေးတွေ ဝယ်ခြမ်းဖို့အတွက် လောလောဆယ် ငွေစိုက်ထုတ်
နိုင်မယ့်သူ တစ်ယောက်ကို ရှာရမယ်... လုပ်ငန်းဖြစ်မြောက်အောင်
မြင်လျှင်ဖြင့် သူ့တွက်လည်း ဝေစု တစ်ပုံပဲပေါ့”

“ဗျောက်”

သူ့စကားဆုံးသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် လက်ဖျောက်တစ်ချက်
အီးလိုက်ပြီး-

“ဟုတ်ပြီ သည်တွက် ကျွန်တော် လူတစ်ယောက် တွေ့ထား
တယ်” ဟုဆိုကာ ဝိတ်တာလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး “ချာတိတ်...
မင်းတို့ဆိုင်ရှင် ကိုကျော်ရှိလား” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ... စောစောလေးကတင် ဘောလုံး

သွားကြည့်ပြီး ပြန်လာ ရေချိုးနေပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ... ကိုပိုင် တွေ့ချင်လို့... သွားပြောစမ်းကွာလား”

ကျွန်တော့် စကားဆုံးသည်နှင့် ဝိတ်တာလေးသည် အခန်း
တွင်းမှ ထွက်ကာ အောက်ထပ်ဆင်းသွားလေ၏။

သိပ်မကြာလိုက် ဝိတ်တာလေး ပြန်ရောက်လာ၏။ “ခုပဲ လာပါ
သိန့်မယ် ခင်ဗျာ” ဟု ဆိုကာ ငွေရှင်းမယ့် စားသုံးသူ စားပွဲရှိရာသို့ ထွက်
သွားလေတော့၏။

ဝိတ်တာလေး ပြောသလိုပင် မကြာမီတွင် ကိုကျော်ရောက်လာ
၏။

“ကိုပိုင် ဧည့်သည်ပါလို့ ဘောလုံးပွဲ သွားကြည့်နေတာ”

ဟုပြုံးရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် ပြောကာ ကျွန်တော့်အနီးထိုင်ခဲ့
နှင့် ဝင်ထိုင်လေ၏။

“ကိုကျော်ကတော့ လွှတ်တို လှနေပါလားဟေ့၊ တစ်ကိုယ်လုံး

လည်း ရေမွှေးပုလင်း မိတ်ကျထားလား မှတ်ရတယ်. . . ”

“ဟဲ. . . ဟဲ. . . ဟဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်၏ နောက်ပြောင်စကားကို ကျေနပ်စွာဖြင့် ရယ်
မောလိုက်ရင်း

“ဟိတ်. လာဦး. . . ”

သူ၏ ဝိတ်တာလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး-

ဘဲကင်တစ်စိတ်နှင့် ပုစွန်ဆိတ် အကြွပ်ကြော်တစ်ပွဲ မှာလိုက်

၏။

သို့ဆိုသလို ကျွန်တော်တို့တင်မဟုတ်။ သူ၏ မိတ်ဆွေ အပေါင်း
အသင်းမှန်သမျှ သူနှင့်ဆုံလျှင် အမြည်းလက်ဆောင်များ ပေးတတ်၏။

သူ့ဆိုင်သည် အစားအသောက် သန့်ရှင်း လတ်ဆတ်၏။

င်း၏။ ဈေးနှုန်းချိုသာ၏။ အရက်စစ်စစ် ရ၏။ ပက်ချိန်ပြည့်၏။

သို့ကြောင့်လည်း သူ့ဆိုင်သည် နေနေညည လူစည်ကားနေ
၂- ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ကိုကျော်ကိုတောအုပ် ကိုကြွယ်နှင့် မိတ်ဆက်
ပေးပြီးလျှင် ခရီးထွက်မည့် အစီအစဉ်ကို ပြောပြလိုက်၏။

“ဟာ. . . ဒါကြုံတောင့်ကြုံခဲ အခွင့်အရေးပေပဲဗျာ၊ ကောင်း
ပြီလေ. . . စရိတ်စက အားလုံးကို တာဝန်ယူမယ်ဗျာ၊ ဘယ်တော့သွား
ကြမလဲ” ဟု အားရဝမ်းသာပြောလေတော့၏။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လေယာဉ်ပျက် ရှာဖွေနေ
အစီအစဉ်ကို နောက်သုံးရက်အကြာတွင် စတင်အကောင်အထည်ဖော်
ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ကြတော့၏။

သည်နောက် သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် လေ
ယာဉ်ပျက် ရှာဖွေရေး ခရီးစဉ်ကို စလိုက်ကြတော့၏။

ဆောင်းကာလ၏ နှောင်းပိုင်းဖြစ်သော်ငြား ရုတ်တရက် ရွာချ
လာသော မိုးကြောင့် အတော်ကလေး ခုကွရောက်ကြရတော့သည်။
လွန်စွာမျှ မြင့်မားပြီး ပင်လုံးကြီးသစ်ပင်များ ဖြစ်သည်ကြောင့် မိုးသက်
နှင့်အတူ လေပြင်းပါလာသည်တွင် ယိမ်းထိုးနေကြရတော့၏။

ထိုသည်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံတို့သည် ထိတ်လန့် တုန်
လှုပ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်တော့၏။

ဆတ်သောအပင်တို့၏ အကိုင်းတို့သည် တဖြောင်းဖြောင်းနှင့်
ကျိုးကျတုန်၏။

တစ်ရံတစ်ခါ လျှပ်ရောင်ခြည်တို့သည် ဝင်းလက်လာကြပြီး ထစ်
ချွန်းမိုးသံတို့ကြားမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် မိုးကြိုးပစ်ခတ်မှု အချို့သည်
သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ကို နှစ်ခြမ်းကွဲသွားစေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့သည် ဤတောအုပ်အတွင်းမှ ကွင်းရှုရာ

သို့ အမြန်ထွက်ခွာလေမှ သက်သာပေလိမ့်မည်ဖြစ်၍ မိုးထဲလေထဲ ထစ်ချန်းသံတွေ ကြားမှ တက်သုတ်ရိုက် ခရီးနှင့် ခဲ့ကြတော့သည်။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် တောတောင်အတွင်း အကြိမ် ကြိမ် အလီလီ လာခဲ့ဖူးကြသော်လည်း ယခုလို မိုးကြီးလေထန် မကြုံခဲ့ လေခြင်းကြောင့် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ဖြစ်ခဲ့ရသလို ကိုကြွယ်နှင့် ကိုကျော်တို့ သည်လည်း အတော်ကလေး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေဟန်မြင်ရ၏။

“အင်း.. တကယ်တော့ ကိုကျော်က ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာတာ ပဲဗျ.. . ဟဲ့.. . ဟဲ့.. . ဒီလိုအချိန်မယ် ဘဲကင်လေး ဝါးပြီး ဝီစကီလေးစုပ် နေရမယ့် အချိန်ဗျနော်”

သို့နယ် လင်းမြင့်လှိုင်က ကိုကျော်ကို ကျီဇယ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါဗျာ” ရယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြန်၏။ “သည် လိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါမလဲဗျာ.. . ကျွန်တော့် ဘဝတစ်သက်မှာ ဂုဏ် ယူ ဝင်ကြားစွာ ပြောစမှတ် တစ်ခုရတာပေါ့”

သို့နယ် ကိုကျော်က မိုးရေစိုစွဲ၊ ချမ်းအေးလွန်းသည်ကြောင့် မေးရိုက်သံဖြင့် ပြန်ပြောလေ၏။

သူပင်မဟုတ်။ အားလုံးသည် ခိုစရာမရှိ။ နားစရာ နတ္ထိ၊ မိုး သည်းသည်း လေထန်ထန်အောက်တွင် ကြွက်စုတ်ကလေးများနယ် ဖြစ် နေကြရ၏။

ထိုမိုးသက်လေပြင်းသည် နာရီဝက်သာသာလျှင် ကြာပြီးရပ် သွား၍ တော်သေးတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့သော ခရီးသည် ၂ရက်ခရီးအစပင် ရှိသေး ၏။

ထိုသည်ကား ပထမဆုံးကြုံခဲ့ရသည် ဒုက္ခဆိုးကြီး ဖြစ်ချေ တော့၏။

မိုးလေရပ်တန့်သွားသော်လည်း ကျွန်တော်တို့အားလုံး မိုး

တနာမြစ်နှင့် ထူးဆန်းသောကြောင်နက်များ

ကြောင့် စွဲစွဲစို စိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းနေကြသည်။

ကံကောင်းသည်ကား နံနက်ပိုင်း ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ထိုတော အတွင်းမှ လွန်ခဲ့ကြပြီး ကွင်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည်တွင် နေလုံး ဦးလည်း ပြန်ထွက်လာသည်ကြောင့် ထိုနေ့တွင် ခရီးဆက် ကြတော့ဘဲ ခရီးဆက်၍လည်း မဖြစ်သည်ကြောင့် စခန်းသာသည့် နေရာတစ်ခုတွင် အယ်ဝါးတဲလေးထိုးကာ နားနေလိုက်ကြတော့သည်။

ပြီးနောက် အဝတ်ရေစိုများလှမ်းခြင်း မိုးစိုကုန်သော ရိက္ခာ ခြောက်တို့ကို နေပြခြင်း လုပ်လိုက်ကြ၏။

ယခု ကျွန်တော်တို့လာခဲ့သော ခရီးကြမ်းသည် ခါတိုင်းလို အမဲ သက်သက် ထွက်လာခြင်းမဟုတ်။ ကိုကြွယ်ပြောသည့် လေယာဉ်ပျက် ဖမ်းဖွယ် ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် မသေချာသော အလုပ်ကို ပြုကြခြင်းဖြစ်နေတော့၏။

လေယာဉ်ပျက်ကို ရှာတွေ့ဦးတော့ ကိုကြွယ်ပြောသလို ရတနာ နည်းတွေ ရှိမရှိ တပ်အပ်မပြောနိုင်။ ကိုကြွယ်သည် အဓိကလူဖြစ်နေ၏။ ခြေပုံ မြေညှန်း၊ သူ့တွင်သာရှိ၏။ သူသာလျှင် သိ၏။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် ခြေချရေးနှင့် ရိက္ခာရရှိရေး တာဝန်ယူရသူဖြစ်၏။

ခံစားခွင့်သည်ကား အားလုံးအချိုးတူ ဖြစ်တော့၏။ ထိုနေ့အစို့ ကျွန်တော်တို့သည် အရက်သောက်ရင်း နားနေလိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

တစ်နေ့ကုန် နေပူသည်ကြောင့် ရေစိုအဝတ်များ ခြောက်သွေ့ နေ၏။ ပုံမှန်အခြေအနေ ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ သို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ ဦး ခရီးဆက်ခဲ့ကြတော့၏။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က ရိက္ခာ ကျွတ် အလွယ်တကူ ပစ်ခတ်ရရှိသော သားကောင်ငယ်လေးများကို

အဝိုင်းမတုန်လျှင် အခြောက်လှမ်းတန် လှမ်း၊ မီးကျပ်တိုက်တန် တုန်တိုက် လုပ်ထားလိုက်ကြ၏။ တောထဲက သားကောင်ဆိုတာ အိမ်ထဲတိရစ္ဆာန်မှ မဟုတ်လေတာပဲ။ သည်ကနေ့ ပေါပေါများများ ပစ်ခတ်ရရှိနိုင်ပေမယ့် နောက်နေ့များတွင် သားကောင်ကို တွေ့ချင်မှ တွေ့လိမ့်မည်။ တွေ့ဦးတော့ ပစ်ခတ်ရချင်မှ ရပေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါကလား။

ကျွန်တော်တို့သည် လာလမ်းတစ်လျှောက် ခိုကွာစို့၊ ခြောင်စုဆောင်းနေကြသည်တွင် ကိုကြွယ်ကတော့ဖြင့် သစ်ဥ၊ သစ်မြစ်၊ နွယ်သားကောင်သားရေ၊ ချို၊ အရိုးသားမက ယမထာကြိမ်တို့ကို စုဆောင်းနေလေသည်ကြောင့်

“ဘယ်လိုတုန်း ကိုကြွယ်ရယ်. . ခင်ဗျားမှာလဲ ဒါတွေကို ဘာလို့ အလေးခံ စုဆောင်းသယ်နေတာတုန်း။ ဘာလဲ ဆေးဆရာလုပ်မင်း စိတ်ကူးရှိလို့လား” ဟု လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်တွင် မျက်စိမူသိနာ အကြီးအကျယ် ပျက်သွားလျက်-

“အော်. . အင်. . ဟင်. . ဟင်. . ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်ပြီး ဆေးဆရာလုပ်နေတယ်လေဗျာ” ဟု မဝံ့မရဲပြောလာတော့၏။

“အော်. . ကိုကြွယ်က ဆေးဆရာလား” ဟု ကျွန်တော်အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်ပြီး- “ခရီးက အတော်လှမ်းသေးလား” ဟု မေးလိုက်၏။

“ရောက်လှပါပြီ”

သို့နယ်ပြောပြီး ကိုကြွယ်က သူ၏ အညာဖျင်ကြမ်း တိုက်အကြီးအကဲအတွင်းမှ သူ့သာလျှင် နားလည်နိုင်သည့် မြေပုံအမှတ်အသားကိုထုတ်၍ ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်-

“ခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေတာ ဥက္ကံချောင်းမကြီးရဲ့ အထက်ပိုင်းဝှံဆုံဗျာ၊ ဟုတ်ပြီ. . သည်ညာဘက်ခွဲထွက်သွားတဲ့ ချောင်းအတိုင်း ဆန်တက်ရမယ်၊ အဲဒါ ဝက်စွယ်ချောင်းလို့ ခေါ်တယ်။ စိန်တောင်

ကျလေ” ဟု ပြောလာသည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က-

“စိန်တောင်ဆိုတော့ ဘာလဲ. . . စိန်တွေ ရှိလား” ဟု မေးလေတော့၏။

“ဒါတော့. . . ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ ဒီတောင်ကို စိန်တောင်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ မြေပုံအညွှန်းမှာလည်း စိန်တောင်လို့ အမည်ပေးထားတယ်၊ အင်းလေ ခင်ဗျားပြောသလို စိန်တွေလည်း တွေ့ရင်တွေ့မပေါ့ဗျာ. . ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ကိုကြွယ်သည် ကျွန်တော်တို့၏ ခရီးပန်းတိုင်ကို ရည်ညွှန်းပြောလေခြင်းဖြစ်ချိန်မည်။

ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ကြသည်ကလည်း ရတနာ ပစ္စည်းတွေ ရလို့မူ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါကလား။ သို့ သူပြောလိုက်သည်ကလည်း မမှားပါချေ။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုချောင်းဝှံဆုံတွင် တစ်ညအိပ်စခန်းချလိုက်ကြ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ထိုဝက်စွယ်ချောင်းကို ဆန်တက်ခဲ့ကြတော့သည်။

တောင်ကြောသည် တဖြည်းဖြည်း မတ်လာ၏။

တောကောင်ကြီးများနှင့် ပက်ပင်းတိုးသည့်အကြိမ် မနည်းတော့ချေ။

သားကောင်ဟု သတ်မှတ်ကာ ပစ်ခတ်ခြင်းမပြု လက်ရှောင်ခဲ့ကြ၏။

ဘယ်တွက်မူ. . . အထက်ပိုင်းရောက်လေ ရေခန်းခြောက်လေ ဖြစ်၏။ နွေဦးရောက်ပေပြီမို့ သားကောင်ကြီးတို့သည် ရေရှိမည့် သားကောင်ငယ်ပေါ်မည့် ချောင်းအောက်ပိုင်းသို့ ဆင်းသက်လာကြချိန်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကဲ... ကိုကြွယ်ရေ တောနေတဲ့ရွာနဲ့တွေ့တောင် တောင်
အောက်ပိုင်း ဆင်းစပြုနေကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့လည်း အထက်ပိုင်းမှာ
ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူးနော်။ ရေဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်”

သို့နည်း ကျွန်တော်က ကိုကြွယ်ကို သတိပေးပြော ပြောထား
လိုက်၏။

ဝက်စွယ်ချောင်းဖျားသို့ နီးလာလေ တောင်ကမ်းမြင့်မား မတ်
စောက်လာလေ ဖြစ်သည်ကြောင့် လမ်းခရီးသည် နှောင့်နှေးခဲ့ရတော့၏။

အသို့တောင်ကြောတွင် ဆင်လမ်းမရှိခြင်းကြောင့် ခက်ခက်
ခဲခဲကုတ်တွယ် တက်ခဲ့ကြရ၏။

ဆင်လမ်းရှိလျှင်တော့ဖြင့် ဆင်လမ်းအတိုင်း လိုက်၍ တက်မည်
ဆိုပါက သက်သောင့်သက်သာဖြင့် ပြေပြေလေး တက်ကြရမည်ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ဆင်သွားလျှင် လမ်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုခြင်းထက်
လမ်းဖြစ်၍ ဆင်သွားသည်ဟု ဆိုလျှင် ပိုမှန်ပေလိမ့်မည်။

အချို့ကား အဓိပ္ပာယ်ကောက်လွှဲနေကြ၏။ ဆင်သွားလေတိုင်း
လမ်းကြောင်း ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်ကြ၏။ ဆင်သွားလိုက်သည်နှင့် လမ်း
ဖြစ်သွားသည်ဟု မှတ်ကြ၏။ လုံးဝမဟုတ်ပါချေ။

အိုင်ကျမြင့်သော တိရစ္ဆာန်များထဲတွင် ဆင်သတ္တဝါလည်း ပါ
သည်။

သွားလိုသော ခရီးလမ်းကြောကို သိနေသဖြင့် ဆင်က ထိုလမ်း
ကြောအတိုင်း သွားခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ကြောတက် တစ်ကြောဆင်းသွားနေ
ကြရာမှ-

“ဟား... ရောက်တော့မယ်ဗျို့ ဟိုရှေ့က တောင်ကြော
ရောက်ဖို့ သည်ကျောက်ကုတင်နှစ်ခုကို ဖြတ်ပြီးရင် လေယာဉ်ပျက်ကို
အဲဒီတောင်ကြောအစွယ်လေးက လှမ်းကြည့် မြင်နိုင်လောက်တယ်ဗျ”

ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြောစွယ်လေးတစ်ခုကို ခက်ခက်ခဲခဲ
ကုတ်တွယ်တက်ခဲ့ကြရာမှ တောင်ကြောအထက်မှ ရေတံခွန်လေးကဲ့သို့
ရေများစီးကျနေသည် ကျောက်ကုတင်လေးတစ်ခုကို လှမ်းတွေ့လိုက်
သည်နှင့် ကိုကြွယ်က အားရဝမ်းသာ ပြောလေတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း အားတက်ရွှင်လန်းကြရ
တော့သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် အထက်မှာ ရှိနေသည့်ကျောက်
ကုတင်လေးကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကုတ်တွယ် တက်ခဲ့ကြတော့၏။ ကိုကျော်
ဘစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ စိတ်ပျက်နေဟန် တူပေ၏။ ခြေချော်ကျလေ
တိုင်း တောက်တစ်ခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေတော့၏။

တကယ်တော့ သူသည် သင်္ဘောသားဘဝဖြင့် အနောက်နိုင်ငံ
ကြီးများသို့ အခေါက်ခေါက်အခါခါ ရောက်ခဲ့ဖူးပေမင် ယခုလို တော
တောင်ခရီးကြမ်းဖြင့် လုံးဝကျွမ်းဝင်သူ မဟုတ်ခြင်းကြောင့် သူ့တွက်
လွန်စွာမျှ ပင်ပန်းသောခရီးကြမ်းကြီး ဖြစ်နေတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့ကိုဖေးမတွဲ
ခေါ်ကြရတော့၏။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုကျောက်ကုတင်ကို ကျော်
လွှားနိုင်ခဲ့တော့၏။

“ဟူး”

ကျောက်ကုတင်အထက် ခြေခင်းလက်ခင်းသာသည်နေရာလေး
တွင် အမောအပန်းဖြေ နားနေထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ဟား... မလွယ်ပါကလား”

သို့ပြောကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေရှာသည့် ကိုကျော်ကို
ဩဉ်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဘာမှ စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ကိုကျော်ရယ် ရွှေအပေါ်ကို မော့ကြည့်

လိုက်ပါဦး... ကျောက်ကုတင်တစ်ခု ရှိသေးတယ်"

သို့နယ် လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်သည်တွင် ကိုကျော်သည် အပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း-

"ဟာ... ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ... တခြားလမ်းကြောင်းကနေ ပြောင်းတက်လို့ မရဘူးလား..." ဟု ကိုကြွယ်ကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

သူ့အမေးကို ကိုကြွယ်က ခေါင်းကို ခါယမ်းပြပြီး-

"အဲဒီ ကျောက်ကုတင်တစ်ခုကို ကျော်ပြီးတာနဲ့ အဲဒီတောင် ကြောအစပ်လေးကနေ လှမ်းကြည့်လျှင်ဖြင့် လေယာဉ်ပျံကို တွေ့ရပြီလေ"

သူ့ပြောစကားကို နားစိုက်ထောင်နေရာမှ ကိုကျော်သည် "ဘာဗျ... လေယာဉ်ပျံကို လှမ်းတွေ့ရပြီဆိုတော့ လေယာဉ်ပျံဆီ ရောက်သေးတဲ့ သဘောပေါ့" ရယ်လို့ စိတ်ပျက်သံဖြင့် ပြောလေတော့၏။

"ဟုတ်တယ်... လှမ်းမြင်ရရုံ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီလှမ်းမြင် ရတဲ့နေရာရောက်လေမှ၊ လေယာဉ်ပျံရှိရာကို ဘယ်ကနေ သွားရနိုင် မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ကြတာပေါ့"

"သေလိုက်ပါတော့ဗျာ... " "ဖြန်း"

သို့နယ် ကိုကျော်သည် ညည်းတွားလိုက်ပြီး သူ့နဖူးကို သူပြန် ရိုက်လိုက်လေတော့၏။

"ကဲ... ကိုပိုက်ရေ... ကျန်တဲ့ ကျောက်ကုတင်လေးတစ်ခု ကို ဆက်တက်လိုက်ကြစို့... အဲဒါလေး တက်ပြီးလျှင်ဖြင့် အပေါ်မှာ နားနားနေလို့ရပါပြီ..."

"အင်း... ဘာမှ မထူးတော့ပါဘူး... ဆက်တက်ကြစို့" ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော်က ဦးဆောင်၍ ထိုကျောက်ကုတင်လေးပေါ်သို့ ဖက် တွယ်တက် လိုက်တော့၏။

ရတနာမြစ်နှင့်ထူးဆန်းသောကြောင်နက်များ

ကျွန်တော့်နောက်မှ ကိုကြွယ်လိုက်တက်ခဲ့၏။ လင်းမြင့်လှိုင် သည် ကိုကျော်ကို ဖေးဖေးမမ တွန်းထိုး၍ နောက်ဆုံးမှ တက်လာပေ သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဒုတိယမြောက် ကျောက်ကုတင်လေး ကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ကြတော့၏။

အပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် နားနေထိုင်လိုက်ခြင်း မပြုကြသေး ခဲ့တောင်ကြောအစပ်သို့ ပြေးသွားကာ အဝေးသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက် ကြသည်။

ကိုကြွယ်ပြောသည့်အတိုင်း-ခပ်လှမ်းလှမ်းတောင်ကြော၏နံရံ တွင် ဦးခေါင်းစိုက်ဝင်နေသော လေယာဉ်ပျံကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်။

တောင်၏ ကမ်းပါးယံတွင် လေယာဉ်ပျံ၏ သုံးချိုးတစ်ချိုးခန့် ဦးပိုင်း မြှုပ်ဝင်နေသည်။

ထိုလေယာဉ်၏ ပုံသဏ္ဌာန်၊ အရွယ်အစားကိုကြည့်ခြင်းအား ဖြင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ကုန်တင်လေယာဉ် သို့မဟုတ် စစ်လေ ယာဉ် ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မျှော်မှန်းချက် ပြည့်ဝနိုင်သည်။ ကျွန် တော်တို့ ယခုရောက်နေသည့်နေရာနှင့် ထိုလေယာဉ်ပျံရှိရာနေရာ သည် အတော်ကလေး လှမ်း၏။ ပြီးတော့ကြားတွင် ရေတံခွန်ဟောင်း သဏ္ဌာန် (ရေစီးကျခြင်း မရှိသည်ကြောင့်) ချောက်ကမ်းပါး တစ်ခု ရှိနေ ခြင်းကြောင့် နီးလျက် ဝေးနေရခြင်း ဖြစ်တော့၏။ သို့ဖြစ်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် အားမလို အားမရ ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

"အဲဒီ တောင်ကြောဘက်ကို ဘယ်လမ်းက သွားလျှင် ရောက် နိုင်မလဲ" ရယ်လို့ ကျွန်တော်က ကိုကြွယ်ကို မေးလိုက်၏။

"အင်း... ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ ဒီရောက်လာမှပဲဗျာ သဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားပြီး သွားကြတာပေါ့... ခုတော့ သည်မှာ သဘာဝ

စခန်းချကြတာပေါ့... "

သူပြောသည်မှာလည်း ဟုတ်လို့နေ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းတဲကို ဆောက်လိုက်ကြသည်။ ပြီးနောက် ထင်းခြောက်တုံးများကို လိုက်လံစုဆောင်းလိုက်ကြ၏။

ညဦးပိုင်းတွင် စားရင်းသောက်ရင်း ထိုလေယာဉ်ပျက်ရှိရာသို့ မည်သို့ သွားကြမည်ကို တိုင်ပင်လိုက်ကြ၏။

တောင်ကြောအတိုင်း လမ်းရှာသွားမည်ဆိုပါကလည်း လမ်းမှားသွားနိုင်၏။ ဘယ်တွက်မူ ဤတောင်ကျောသည် ဆင်လမ်း မပြေးလေနှင့် သားကောင်ငယ်တို့၏ သွားလမ်း၊ လာလမ်းပင် ရှိမနေ၍ဖြစ်သည်။

အောက်ပေါင်းရှုပ်လှ၏။ ချုံနွယ် ရှုပ်ထွေးလွန်းလှ၏။ ချော့ကမ်းပါးကို ခက်ခက်ခဲခဲ တွယ်ဆင်းလျှင်ဖြင့် ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိသော်လည်း မတော်တဆ ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်ခဲ့လျှင် အသက်အန္တရာယ်ပင် ငါ့ခိုက်နိုင်ပေ၏။

"မနက်ကျလျှင်... တောင်ကြောလမ်းကို တစ်ချက်လေ့လာကြည့်ကြတာပေါ့" ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြကာ အိပ်ယာဝင်ခဲ့ကြတော့၏။

ဤလို ခရီးကြမ်းမျိုး တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးလေသည် ကိုကျော်သည် ကြမ်းခင်းပေါ် ကျောချလိုက်သည်နှင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ ဟောက်လို့ပင် နေသေးတော့၏။

အိပ်ယာထက်တွင် ပက်လက်လှန်ရင်း ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် စကားစမြည် ပြောနေကြသေး၏။

ကိုကြွယ်သည်လည်း အိပ်မပျော်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ထင်၏။ မီးပုံနံဘေးတွင် ထိုင်၍ စဉ်းစားခန်း ထုတ်နေပုံရသည်။

"ဝေါင်း"

"ဝေါင်း"

"ဝေါင်း"

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော ကျားဟိန်းသံကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားမိသည်။

ဝေးဝေးလံလံမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံမဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ တဲစခန်း နောက်ဘက်ရှိ တောင်ကြောပြတ်လေးပေါ်မှ ကြားလိုက်ရသော အသံဖြစ်၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကမန်းကတန်းထကာ သေနတ်ကိုယ်စီ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ထိုတောင်ကြောပြတ်လေးပေါ် မမှိတ်မသန်စိုက် ကြည့်နေလိုက်ကြ၏။

မည်သည့် လှုပ်ရှားမှုမျှမရှိ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့ နေပြန်၏။

"ဝေါင်း"

"ဝေါင်း"

ကြားရပြန်ချေ၏။ သည်တစ်ကြိမ် ကြားရသောအသံသည် တောင်ကြောပြတ်လေးပေါ်မှ မဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော်တို့စခန်းတဲရှေ့ချောက်ကမ်းပါးအောက်မှ ဖြစ်ချေတော့၏။

ကိုကြွယ်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ထံ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာပြီး-

"ချောက်ကမ်းပါးအောက်ကဗျား... လျှို့ဝှက်မှာ နေကြတာဖြစ်မယ်"

"ပထမအသံကတော့ ဒီတောင်ကြောပြတ်လေးပေါ်ကပဲ"

လင်းမြင့်လှိုင်က တောင်ကျောပြတ်လေးပေါ် ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

"အင်း... ဒီတောက ကျားပေါတယ် ထင်ပါ"

သို့နှင့် ကျွန်တော်က ညည်းညူပြောလိုက်၏။ သို့ပြောပြီးနားစွင့်လိုက်ပြန်၏။ မည်သည့်အသံမျှ ပေါ်ထွက်မလာတော့ချေ။ အတန်

ကြာသည့်တိုင် တစ်တောလုံး တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ခရီးသွားဟန်လွှဲ
အော်ဟစ်သွားကြတာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော်က ဝါးကြမ်း
ခင်းပေါ် ပြန်လှဲချလိုက်ပြန်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကိုကြွယ်သည်လည်း ကျွန်တော်နံဘေးတွင်
လှဲအိပ်လိုက်ကြတော့၏။

သို့လေလျောင်းရင်း တောင်တွေ၊ မြောက်တွေနေရာမှ အလိုလို
နေရင်း စိတ်ထဲတွင် လေးလံလာသဖြင့် အိပ်ရာမှ ထလိုက်ပြီး ပတ်ဝန်း
ကျင်တစ်ဝိုက် လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကိုကြွယ်သည်
အိပ်ပျော်နေကြချေပြီ။ ကိုကျော်ကတော့ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ အသက်
ရှူသွင်းရှူထုတ်သံသာလျှင် သူ့ထံမှ ထွက်ပေါ်နေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူ့ကို သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်၏။
“ဟင်!”

ကျွန်တော် ကြားနေရသော အသက်ရှူသံသည် ကိုကျော်ထံမှ
မဟုတ်ပါကလား။

သို့ဆိုလျှင်ဖြင့် . . .

ကျွန်တော်သည် ထိုအသံသဲ့သဲ့ကို သေချာနားစိုက်ထောင်
ကြည့်လိုက်၏။

ဟုတ်ပြီ ထိုအသံသည် ကျွန်တော်တို့ တေ့တောင်ကြော
အစပ်မှဖြစ်နေ၏။

“ဟာ”

တောင်ကြောစပ်တွင် လူတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ဘက် လှည့်
ကာငုတ်တုတ် ထိုင်ကြည့်နေ၏။

ကျွန်တော် ရင်ထိတ်သွားမိသည်။ ကြက်သီးမွေးညင်းများ
ထလာတော့၏။

ထိုလူသား၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် သာမန်လူသားတစ်ယောက်

သက်ကြီးမားနေ၏။

လူမှ ဟုတ်ပါလေစ။ သေချာရန် စေ့စေ့စိုက်ကြည့်နေရင်း
သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်ထားလိုက်မိသည်။

ထိုလူထံမှ အကြည့်ကိုတော့ဖြင့် လုံးဝလွဲဖယ်ခြင်း မပြုပါချေ။

ထိုသူ၏ လှုပ်ရှားမှုကို သတိမလပ် ကြည့်နေရခြင်းဖြစ်၏။

“ဒိန်း”

ကျွန်တော့်နားမှ ကပ်၍ သေနတ်သံထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

“ကိုလင်း”

ဘယ်အချိန်က အိပ်ယာမှ နိုးနေခြင်းမသိ။ ထိုလူကြီးကို လှမ်း

မင်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ခွေခွေလေး ပုံလဲကျသွား၏။

“ကိုပိုက်က ဟင်းကောင်ကြီးကို အလှူကြည့်နေတာနဲ့ ကျွန်တော်

မင်လိုက်ရတာပဲ”

သို့နှယ် လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလာခြင်းကြောင့် တုန်လှုပ်သွား
မိ၏။

ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော လူထွားကြီးကို ဟင်းကောင်ရယ်လို့
ခေါ်ပြီးပစ်ခတ်လိုက်ခြင်း ပါတကား။

ခက်ချေပြီ။

“ကိုလင်း အမှားကြီးမှားပြီ . . . အဲဒါ ဟင်းကောင်မဟုတ်ဘူး
သုဗျ . . . လူ”

သို့နှယ် ကျွန်တော်က စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်သည်တွင်
“ဟား . . . ဟား ဟား ဟား” ရယ်လို့ ရယ်မောလိုက်ပြီး-

“ကိုပိုက် တောမှောက်ခံလိုက်ရတာ ဖြစ်မယ် . . . အဲဒါ
ဟင်းကောင်မှ ဟင်းကောင်ဗျ . . . ကဲ လာ မယ့် သွားကြည့်ကြစို့” ဆိုကာ
လင်းမြင့်လှိုင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့လည်း လိုက်မယ်” ဆိုကာ ကိုကြွယ်နှင့် ကိုတော်က ပြောလာကြတော့၏။

သေနတ်သံကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် နီးလာကြခြင်းဖြစ်သည်။
“ကျားသား စားဖူးပြီပေါ့”

သို့နွယ်ကိုကျော်က ပြောလာသဖြင့်-

“စားဖူးရုံတင်မကဘူး။ ကျားသား မီးကျပ်တိုက် ကိုတောင် သွားနိုင်တယ်ဗျ”

သို့နွယ် ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ပြီး ဓာတ်ခဲသုံး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ယူကာ ပုံလဲကျသွားသော ကျားကောင်ကြီး ရှိရာသို့ သွားလိုက်တော့၏။

ကျွန်တော့်နံဘေးမှ ကပ်ပါလာသော လင်းမြင့်လှိုင်က “ကျွန်တော်ကောင်နားကို သတိဝိရိယနဲ့ ကပ်နော်၊ တော်ကြာမသေးသေးလျှင်မြန်စွာ အန္တရာယ် ပြုလာနိုင်တယ်” ရယ်လို့ သတိပေးလာ၏။

“သိတယ်ကိုလင်း... နို့ကြောင့် ကျွန်တော် သေနတ်မောင်အရံသင့် တင်ထားတယ်”

ကိုလင်းနှင့် ကိုကြွယ်သည် ကျွန်တော်တို့ နောက်မှ ကပ်လိုက်လာကြသည်။

သို့လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ တောင်ကြောအစပ်သို့ ရောက်လာကြသည်တွင်...

“ဟင်!”

ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနေသော ကျွန်တော်သည် အံ့သြသွားတော့၏။

လူသားလည်း မဟုတ်၊ ဟင်းကောင်လည်း မဟုတ်၊ မြေမြင်တို့ပဲ့ပဲ့လေး ခွေကျနေသည်မှာ တောကြောင်တစ်ကောင်သာလျှင် ဖြစ်နေတော့၏။

ကျွန်တော်မြင်လိုက်သည်မှာ လူထွားကြီးတစ်ယောက်။ လင်းမြင့်လှိုင် မြင်လိုက်သည်မှာ ဟင်းကောင်ကြီး ဖြစ်တော့၏။ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ရင်း ကိုယ်စီ ခေါင်းခါမိလိုက်ကြသည်။

“ဟွန်း... ကိုပိုက် နောက်ပြီ။ ကျားဆိုဗျ တောကြောင် ဖြစ်နေပါကလား” “ဟား ဟား ဟား ဟား”

သို့နွယ် ကိုကျော်ကပြောရင်း ရယ်မောနေတော့သည်။

“ကိုလင်းရေ... ဒီတောကြည့်ရတာ စွဲမယ့်ပုံမပေါ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်... သတိတော့ရှိကြမှ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော့်စကားကို လင်းမြင့်လှိုင်က ထောက်ခံပြောလာသည်ကြောင့်-

“ဘာတွေ မစွဲလို့... သတိရှိကြရမယ် တုန်းဗျ” ဟု ကိုကျော်ကမေးလာတော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်က-

“ကျွန်တော့်နဲ့ ကိုလင်း ခုလေးတင်ပဲ တောမှောက်တာ ခံလိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် သတိရှိမှရမယ်လို့ ပြောရတယ်” ရယ်လို့ ပြောလိုက်တော့၏။

သည်တွင် ကိုကျော်က “အဲလိုမျိုးလည်း ရှိဖူးလား” ရယ်လို့ အံ့သြစွာဖြင့် မေးလေသည်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူ့စာမေးကို ခေါင်းညိတ်ပြီး ထိုတောကြောင်ကို ဆွဲယူကာ စခန်းတဲသို့ ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

သည်နောက် ပြန်၍ အိပ်မပျော်ကြသည်ကြောင့် ရရှိလာသော တောကြောင်ကို ဖျက်ကာမီးကင်လိုက်ကြ၏။

အသားကျက်သည်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် စကားစမြည် ပြောရင်း စားနေကြစဉ်-

“ခွီး၊ ခွီး” ရယ်လို့ အသံကြားလိုက်သဖြင့်တောင်ကြောအစပ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက် ကြပြန်၏။

“ဟင်!”

လွန်မင်းစွာ အံ့သြရတော့၏။ စောဦးပိုင်းက ကျွန်တော်မြစ်ကို မေးကြည့် လိုက်သည် လူထွားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြန်၏။

စောစောကလိုပင် ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ကိုလင်း စောစောကအတိုင်းပဲဗျ။ လူထွားကြီးတစ်ယောက် ကိုပိုက်တို့ လို့ ကျွန်တော်မြစ်တယ်”

“အေးဗျာ ကျွန်တော်လည်း စောစောကလိုပဲ ဟင်းကောင်တို့ မြင်နေတယ်”

“ကဲဗျာ . . . ကိုလင်းပစ်လိုက်ဗျာ”

သို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်နှင့် သေနတ်မောင်းတင်လိုက်တော့ ပစ်မှတ်ရှိရာသို့ လှမ်းချိန်လိုက်သည်။

“ဘာကောင်တွေ့လို့ ပစ်ဦးမှာလဲ”

ကိုကျော်က မေးလာသဖြင့် ကျွန်တော်က တိုးညှင်းစွာ

“ဟင်းကောင်” ရယ်လို့ ပြောလိုက်သည်တွင်

““ဟင်းကောင်” ဆိုတာ ဘာလဲ” ဟု ကိုကျော်ကမေးလာသဖြင့် သဖြင့် . . .

“ဟင်းကောင်” ဆိုတာ ကျားကို နှစ်နှစ်ပြီး ခေါ်တာ” ဟုပြော လိုက်သည်။

“ဟင်းကောင်ဆိုတာ ကျားတဲ့လား၊ ဟုတ်ပြီလေ ခုဘကောလို့ မှလည်း ရှိမနေဘဲနဲ့ ဘာကိုပစ်မှာတုန်း”

ကိုကျော်စကားကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားမိ၏။ အကြောင်း သို့ကြောင့် သူ့ကို သေချာကြည့်လိုက်ကာ-

“ကိုကျော် တကယ်ပြောတာလား၊ တောင်ကြောအစပ်မှာ ဘာ ကောင်မှ မတွေ့ဘူးဆိုတာ သေချာလား” ဟု မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်က နောက်တတ်လို့လားဗျာ မယုံလျှင်မြင့် ကိုကြွယ် မေးကြည့်”

သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်က ကိုကြွယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်

“ဟုတ်တယ် ကိုပိုက် ဘာမှ မမြင်ပါဘူးဗျာ . . ကျွန်တော်က ကိုပိုက်တို့ နောက်ပြောင်နေကြတာ ထင်လို့”

ကျွန်တော် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒိန်း”

တစ်ပြိုင်နက် ဆိုသလို လင်းမြင့်လှိုင်၏ သေနတ်သံသည် ဟိန်း ချက်လာတော့၏။

ကယာကသီပင် ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်၏ ပစ်မှတ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ပစ်မှတ် သားကောင်သည် ခွေလဲကျသွားတော့၏။

“မှန်သွားတယ်ဗျို့”

သို့ပြောလိုက်ပြီး ကျွန်တော်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ယူကာ

သို့နေရာသို့ သွားလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ပါလာတော့

၏။

ကိုကြွယ်နှင့် ကိုကျော်တို့က ပြုံးစိစိဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ် ယောက်ကို ကြည့်ကာ နေရစ်ခဲ့ကြတော့သည်။

ထိုနေရာသို့ သွားဧရာတံပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသော ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်သွားကြတော့၏။ ဘယ်တွက်မူ စောစောကလို အရွယ်အစားတူ ပုံစံတူ တောကြောင်တစ်ကောင် ပြန်ပါလာသော

ကြောင့် ဖြစ်ချေတော့သည်။

“ရော... ကိုကြွယ်... အသားဖျက် မီးကင်ချေတာ” သို့ပြောလိုက်ပြီး တောကြောင်သေကြီးကို ပစ်ချပေးလိုက်သည်တွင် ကိုကျော်နှင့် ကိုကြွယ်သည် အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာဖြင့် ထိုတောကြောင်သေကြီးကို ကိုင်တွယ်ကြည့်နေကြတော့၏။

“အေးဗျာ... ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မမြင်ပါဘူး ခုဘယ်နှယ် တောကြောင်ကြီး ဖြစ်နေရပါလိမ့်”

နှစ်ယောက်သား အံ့ဩတကြီး ပြောရင်း တောကြောင်မီးကင်ရန် စိမ့်နေကြရလေတော့၏။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည်လည်း နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါဖြစ်ရသည်အဖြစ်အပျက်ကြောင့် လွန်မင်းစွာ အံ့ဩရ၏။ ထူးဆန်းလှချည်ကလား။

နံနက်မိုးလင်းသည်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြောအောက်သို့သွားကာ လေယာဉ်ဖျက်ရှိရာ တောင်ကမ်းဘက် လှမ်းကြည့်ကာ ဘယ်သို့သွားရမည်ကို တွက်ဆမိလိုက်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ ရပ်နေသော တောင်ကြောနှင့် ထိုတောင်လမ်းကြားရှိ ချောက်ကမ်းပါးသည် မတ်စောက်လွန်းပြီး အတော်မြင့်မားလွန်းလှ၏။ ကုပ်တွယ်ဆင်းဖို့ မလွယ်ပါချေ။ သို့ကြောင့်

“ကိုလင်းရေ... ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြောလမ်းကိုပဲ ရွာသွားပြီး သွားမှဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်ဗျို့”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“အင်း... ဒါလည်း သိပ်လွယ်ပုံမရဘူးဗျို့... လမ်းလည်း မတွေ့၊ ဆင်ကန်းတောတိုးသွားကြမယ် ဆိုလျှင်လည်း မျက်စိလည် လမ်းမှားဖို့ပဲ များတယ်”

“နို့ဖြင့် ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

ကိုကြွယ်က ဝင်မေးလာ၏။

“ကဲ... ဒီလိုလုပ်မယ်ဗျာ တောင်ကြောအတိုင်း လမ်းထွင်းသွားကြည့်တာပေါ့”

“တောင်းတယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်၏ သဘောကို လက်ခံလိုက်ကြလေ၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြောလေးအတိုင်း ဆက်တက်ခဲ့ကြသည်။

ချုံနွယ်များကို လူတစ်ကိုယ်သွားစာ ရှင်းလင်းပြီးသွားကြရခြင်းဖြစ်၏။

ဆင်ကန်းတောတိုးဆိုသလိုပင် ဖြစ်သည်။ သို့ငြား ကျွန်တော်တို့သည် “ကွန်တို” အတိုင်း ဘယ်ကွန်တိုရစ် သွားကြခြင်းဖြစ်၏။

တကယ်တော့ တောင်ကြောစွယ်သည် ညာဘက်သို့ ကွေ့သွားသည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်ကြောင့်

“ကိုလင်းရေ... တောင်ကြောက ကွေ့လာတယ် ဆိုတော့ သိပ်မလွယ်ဘူး ထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ... ကြည့်ရတာ အဲဒီတောင်ကြောက ဒီတောင်ကြောနဲ့ ဆက်စပ်မှု ရှိပုံမရဘူး”

ကိုကြွယ်က ပြောလေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ချလိုက်တော့၏။

“လမ်းဆုံးရင် ရွာတွေမှာပဲဗျာ၊ သည်အတိုင်း ဆက်သွားကြမယ်”

ကျွန်တော့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လက်ခံချင်ပုံမရသည့် ကိုကြွယ်က-

“ကျွန်တော်တော့ စမ်းတဝါးဝါး သွားကြမယ်အစား ကမ်းပါးအောက်ကို တွယ်ကုတ်ဆင်းကြလျှင်ဖြင့် ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မည် ထင်တယ်”ဟု ပြောလာသည်။

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး “ဘယ်လိုသဘောရသလဲ” ဟု ဆိုကာ မေးဆတ်ပြလိုက်၏။

ချောက်ကမ်းပါးကို ကုပ်တွယ်ဆင်းဖို့ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိပြီး သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးပါပြီ... ကမ်းပါးခါးလယ်လောက်မယ်... ကျောက်သားနံရံကြီး ရှိနေတယ်။ ကုပ်တွယ်စရာ ဘာသစ်ပင်၊ နွယ်ပင်မှ မရှိဘူး။ ကျောက်သားအစွန်းလေးတွေကို အားပြုမယ် ဆိုလျှင်လည်း ကျောက်သား အပျော့အမာ မသိရလေတော့ ပြောလို့ မရပေဘူး။ အကယ်၍များ ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်ခဲ့လျှင် သေပြီမှတ်ပေရော”

“ဟင်း”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။
အားလုံးသည်လည်း မြေပြင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လာကြတော့၏။

ခေတ္တနားနေရင်း ခေါင်းအေးအေးထား တိုင်ပင်ကြရန်ဖြစ်၏။

“ဒီလို လုပ်မယ်ဗျာ... ကိုကြွယ်ပြောသလို ကမ်းပါးကနေ ကုပ်တွယ် ဆင်းကြည့်ကြမယ်။ လက်တွေ့လုပ်ကြည့်တာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

သို့အကြံပေးလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းနေရာလေးကို ပြန်သွားလိုက်ကြတော့၏။

“ကဲ... အဆင်းသာမယ့် နေရာရှာကြစို့” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်နှင့် ကမ်းပါးတစ်ဝိုက် လူဖြန့်ရှာကြည့်ကြတော့၏။

“ကိုပိုက်ရေ... ဒီနေရာလေး ဆိုလျှင်ဖြင့် မဆိုးလှဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကိုကျော်ရှိရာသို့ သွားကာ ဆူပြသည့်နေရာကို ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုရလေမလားမသိချေ။

“ဟာ... ဟုတ်ပါရဲ့ ဆင်လမ်းဟောင်းလေး ထင်တယ်” ဆိုကာ ကျွန်တော်သည် ထိုအဆင်းနေရာလေးကို သေချာ စူးစမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကြည့်ရသည်မှာ ဆင်သွားလမ်း ဖြစ်နိုင်ချေများ၏။ သို့ဆိုပါလျှင် အဆင်ပြေ လောက်သည်။

ကျွန်တော်က ဦးဆောင်၍ ထိုနေရာလေးမှ ကုပ်တွယ်ဆင်းလိုက်၏။

အခြေအနေကို သိလို၍ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဆင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အတော်ကျကျ ရောက်လာသည်တွင် လမ်းမြောင်းလေးသည် တစ်စတစ်စ ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ သို့ကြောင့် လမ်းအတိုင်း မလိုက်တော့ဘဲ အဆင်သင့်ရာ ကမ်းပါးနံရံကို ရှာရင်း ချုံနွယ်၊ သစ်မြစ်၊ သစ်ပင်တို့ကို အားပြုကာ ဆက်ဆင်းခဲ့တော့၏။

ယခုထိတော့ဖြင့် အဆင်ပြေနေသဖြင့် “အဆင်ပြေမယ်ဗျို့၊ ကျွန်တော့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆင်းခဲ့ကြတော့” ဟု လှမ်းအော်ပြောရင်း ခေတ္တထိုင်နားလျက် သူတို့ဆင်းလိုက်လာခြင်းကို စောင့်နေလိုက်တော့၏။

သူတို့ ရောက်လာကို စောင့်ရင်း တစ်ဖက်တောင်ကမ်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

လေယာဉ်ပျက်ကြီးကို တွက်တွက် ကွင်းကွင်းမြင် နေရ၏။

သို့လှမ်းကြည့်ရင်း ကျွန်တော်တို့ တွက်ဆထားသည့်အကျိုး သက်ရောက်မှု ရှိကောင်းရှိနိုင်ပါ့မလား ရယ်လို့ တွေးပူမိပြန်တော့၏။

“ဟာ... ဒီကနေဆို လေယာဉ်ပျက်ကြီးကို ကွင်းကွင်း တွက်တွက်မြင်ရတာပဲဟေ့”

သို့ပြောလာသည့်အသံကြားသဖြင့် လာလမ်းဘက် လှည့်ကြည့်

လိုက်၏။

ကိုကြွယ်သည် သို့ပြောရင်း သတိကြီးစွာဖြင့် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ကပ်တွယ် ဆင်းလာခြင်းဖြစ်၏။

သူ့နောက်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကိုကျော်တို့ လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။

သူတို့အနားရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှ ထကာ တောင်ကမ်းပါးမှ ဆက်ဆင်းခဲ့ပြန်၏။

“ဟာ”

ကျွန်တော် ခြေချော်သွား၏။ ရင်ထဲတွင် အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သတိကို အလွတ်မခံ။ တရွတ်တိုက် လျှော့ကျနေရင်းမှ မှီတွယ်ရာ အကိုင်အတွယ်တစ်ခုကို လှမ်းကပ်ဆွဲ လိုက်၏။

“ဟူး” ကံကောင်းပေလို့။ သစ်မြစ်တစ်ခုကို မိမိရရ ဖမ်းဆုပ်မိလိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်သည်သာ ရှေ့မှ သွားသူဖြစ်သည်ကြောင့် ဦးနှောက်စားရသူဖြစ်သည်။ လင်းမြင့်လှိုင်၊ ကိုကြွယ်နှင့် ကိုကျော်တို့သည် ကျွန်တော်နောက်မှ လိုက်ကြသူဖြစ်၍ အခက်အခဲ သိပ်မရှိကြချေ။

ကျွန်တော်သည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ခြေချော်ရသည်ကြောင့် သတိမြဲမြဲထား ဆင်းခဲ့ရာမှ-

“ဟာ!”

ကျွန်တော်တော့ သွားချေပြီဟု တွက်မိပြီးဖြစ်တော့၏။ ဘယ်တွက်မူ သည်တစ်ကြိမ် ခြေချော်ကျလာခြင်းသည် တွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်ချေတော့၏။

နှစ်ဖက်နံရံသည် ကျောက်သားနံရံချည်း ဖြစ်တော့၏။ တစ်မှိန်ထိုးကျလာသည့်ကြားမှာ တွယ်မိတွယ်ရာ တွယ်နိုင်ရန် သတိရှိခဲ့ခြင်း

ကျွန်တော့်အတွက် မည်သည့် အခွင့်အရေးတစ်ရပ်မျှ မရှိခဲ့ပါချေ။

သို့ငြား...

“ငွမ်း”

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ရစရာမရှိအောင် ကြွေမွသွားလောက်ပြီး ပြင်းထန်စွာနာကျင်ရပေလိမ့်မည်ဟု မှတ်လိုက်ငြား ရေထဲသို့ ပြုတ်ကျလာခြင်းကြောင့် ထင်မှတ်ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါချေ။

ကျွန်တော် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမလို့။ နောက်ပါလိုက်ခဲ့ကြသူတို့သည်လည်း ကျွန်တော် ခြေချော်ကျလာသည့် ကျောက်ရေအိုင်တွင်းသို့ အန္တရာယ်မရှိမှန်း သိလိုက်ကြသဖြင့် ခုန်ချလာကြတော့၏။

“ငွမ်း”

“ငွမ်း”

“ငွမ်း”

ကျွန်တော်တို့သည် ကျောက်ရေအိုင်အတွင်းမှ တက်ခဲ့ကြပြီးနောက် တစ်ဖက် တောင်ကြောခြေတွင် ခေတ္တခဏထိုင်ကာ နားနေလိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော်တော့ သွားပြီလို့ တွက်လိုက်တာပဲ... နို့ပေမင်ကံကောင်းချင်တော့ ရေအိုင်က အတော်နက်တော့ကာ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့ဗျာ”

သို့နှယ်ပြောလိုက်ပြီး ကျွန်တော်သည် ခရီးဆက်ရမည့် တောင်ကြောပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟူး” မလွယ်ပါလား။ မတ်စောက်ကြီးတော့ ဖြစ်နေ၏။ သို့ငြား အင်လမ်းဟောင်းကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ဝမ်းသာသွားမိ၏။

“ကဲ... ကိုကြွယ် ကျွန်တော်တို့ ဆင်လမ်းဟောင်းအတိုင်း သွားကြလျှင်ဖြင့် သည်ဟောင်ကြောထိပ်မယ် ရှိတဲ့ လေယာဉ်ပျက်နေရာ ရောက်နိုင်ကောင်းပါရဲ့”

ကျွန်တော်စကားကို မည်သို့မျှ နှုတ်ဖြင့် ထောက်ခံမှု မပေးပေ
မယ့် ခေါင်းညိတ်ပြုလာသည့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကျွန်တော်က ပြုံးပြလိုက်ပြီး
“ကဲ... အချိန်ရှိတုန်း သွားကြစို့ဗျို့... ဒီရေအိုင်နားမယ်
ကြာကြာ ထိုင်နေလျှင်ဖြင့် အအေးမိနိုင်တယ်။ တောတိုးရင်း ရေစိုအဝတ်
တွေ ခြောက်သွားနိုင်သဗျ”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကျွန်တော်တော့ ချမ်းတောင်လာပြီ” ဟု ကို
ကျော်က မေးရိုက်သံဖြင့် ပြောလာတော့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြောပတ် ဆင်လမ်းဟောင်း
အတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ရာတွင် တောကောင်တွေလို တွေ့ပြား တိုးတိတ်
ညင်သာ ချောင်းမြောင်းလာခဲ့ကြသည်ကြောင့် ခရီးတုံ့ဆိုင်းခဲ့ရ၏။

“ကိုပိုက်... ဟိုမယ်... ဟိုမယ်”

ကျွန်တော်နှင့် ယှဉ်လျှောက်ခဲ့သော “လင်းမြင့်လှိုင်”က နံဘေး
တစ်ဝိုက်ရှိ ချုံနွယ်များ နောက်ကွယ်သို့ လက်ညှန်ပြရင်း ပြောသဖြင့် လှမ်း
ကဲကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ!”

တောကြောင်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်၏။ လူသားတို့ကို ကြောက်
လန့်ရမှန်းမသိ။ “ဖျောက်ချောပင်” ကိုင်းဝှံဆုံမှနေ၍ ဝပ်တွားကာ ကျွန်
တော်တို့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

ကျွန်တော်သည် သေနတ်ပြောင်းကို ထိုတောကြောင်ကြီးထံ
ထိုးချိန်လိုက်၏။

“ချောက်”

“ဟာ”

မောင်းရိုက်သံသာလျှင် ထွက်ပေါ်လာ၏။ တောကြောင်ကြီး
သည် လှစ်ခနဲ တစ်ဖက်ကိုင်းဖျားမှ ထိုးဆင်းပြေးလွှားထွက်သွား

လေတော့၏။

သေနတ် ဗွေဖောက်လေပြီလား။

ကျွန်တော်သည် “မဂ္ဂဇင်းဘောက်စ်” ကို ဖြုတ်ကြည့်လိုက်၏။
“ဟာ!”

ကျည်ဆံတစ်တောင့် တစ်လေမှ မရှိပါချေ။ သို့ကြောင့် အိတ်
ကပ်တွင်းမှ ကျည်ဆံကို နှိုက်ယူကာ “မဂ္ဂဇင်းဘောက်စ်” အတွင်း သွား
လာရင်း ဖြည့်ထည့်လိုက်သည်။

“ကိုပိုက်က တောကြောင်ကြီးကို သနားလို့ ခြောက်ထုတ်လိုက်
တာများလားဗျာ”

သို့နှယ် ကိုကြွယ်က နောက်ပြောင်စကားဆိုလာလေ၏။

“အဲလို ဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြုံးလျက် ပြန်
ပြောလိုက်တော့သည်။

“ဝရော”

“ဖျောက် - ဖျောက် - ဖျောက်”

“ဝုန်း- ဝရုန်း- ဖရူး”

တောကောင် တောတိုးပြေးလွှားသံများ ထွက်ပေါ်ရာသို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်ကြသည်။

တစ်နေရာတည်း၊ တစ်ဖက်တည်းမှ မဟုတ်။ လေးဖက်လေး
တန် ကြားရခြင်းကြောင့် လှည့်ပတ်ကြည့်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်မှာ တောကြောင်များ ဖြစ်နေခြင်း
အပြင် ပို၍ အံ့ဩရသည်မှာ တောကြောင်နက်၊ အရွယ်အစားမျိုးစုံဖြစ်
နေခြင်းပင်။

လှစ်ခနဲ... လှစ်ခနဲ ပြေးလွှားပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။
ကြောင်တစ်ကောင်တစ်ဖိုးမျှ ပစ်ခတ်ရရှိလိုက်ခြင်း မရှိချေ။

“သည်ကြောက အင်မတန် တောကြောင်ပေါတယ်ထင်ပါ”

ကိုကျော်က ပြောသည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က-

“ဒါ သဘာဝတော့ သိပ်မကျလှဘူး” ရယ်လို့ပြောလိုက်သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်စကားကြောင့် နားမရှင်း ဖြစ်သွားမိသည်ကြောင့် လားမသိ ကိုကျော်က-

“ဘယ်လို... ဘယ်လို... သဘာဝသိပ်မကျလှဘူးဆိုတာ

ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဟင်”

သို့နယ် မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ မေးလေ၏။

“သည်လိုဗျ ကိုကျော် သည်တောင်ကြောက တောကြောင်တွေ အတုပ်အသင်းနဲ့ တွေ့လိုက်တော့ကာ ထူးဆန်းနေလို့ပါ။ ပြီးတော့ အနက်တွေချည်းဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ မုဆိုးသက်တမ်း တစ်လျှောက် သည် လို တစ်ခါမှ မကြုံဖူးလေတော့ ဒါဟာသဘာဝ သိပ်မကျလှဘူးလို့ ပြော တာပေါ့”

ကျွန်တော်က ရှင်းပြလိုက်သည်တွင် ကိုကျော်သည် ဘာမှ ဆက် မမေးလေတော့ဘဲ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ဆက်လျှောက်သွားလေတော့ သည်။

သို့လျှောက်ခဲ့ကြရင်း ရေအိုင်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟိုမယ် ကြည့်စမ်း ကလေးတစ်ယောက် ဘာထိုင်လုပ်နေတာ တုန်း”

ကိုကျော်က ပြောသဖြင့် ရေအိုင်နံဘေး ပျဉ်းမပင်ကြီးသို့ အံ့ဩတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဘယ်တွက်မူ သစ်ခုတ်သမားပင် မရှိသော တောတောင် အတွင်း ကလေးငယ်တစ်ယောက် မည်သို့ ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။

ယခုမူ အဘယ်တွက် ကလေးငယ်တစ်ယောက် ရှိနေရပါလိမ့်။

ကိုကျော်ပြောသလိုပင် ကလေးငယ်တစ်ယောက် အမှန်ရှိနေ သည်ကို တွေ့ကြရ၏။

ရတနာမြစ်နှင့်ထူးဆန်းသောကြောင်နက်များ

ကလေးငယ်သည်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့်

ထိုင်ရာမှ ထကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

ထိုကလေးငယ် ထွက်ပြေးသွားရာ နောက်သို့ လိုက်သွားကြမည်

စဉ်းစားပြီးလေမှ-

“ဒီအပင်စောက်မှာ လူခြေရာလက်ရာတွေ ချည်းရှိနေတော့ ကာ စောစောက ထွက်ပြေးသွားတာ လူစင်စစ်ပါပဲ။ ဒီနားတစ်ဝိုက် လူနေတဲ့ ရွှံ့ကိုရှိရမယ်ဗျာ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောရင်း ထိုနေရာလေးတွင် ထိုင်ချလိုက် ၏။

“ဘယ်လိုလဲ... နားကြဦးမယ်လား”

“အေးဗျာ... ဒီကန်ကြီးမယ် နားနေရင်း၊ ခြေလက်ဆေး ကြောကြတာပေါ့”

လင်းမြင့်လှိုင်၏အပြောကို အားလုံးက လက်ခံလိုက်ကြသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ပျဉ်းမပင်ကြီးအောက်တွင် နားနေ လိုက်ကြပြီး ပါလာသောရိက္ခာတို့ကို ထုတ်ယူစားလိုက်ကြ၏။

ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ကန်ကြီးသို့ သွားကာ ခြေလက် ဆေးကြော သန့်စင်လိုက်၏။ ထိုစဉ်

“ဒီနား”

သေနတ်သံ ပေါ်ထွက်ရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြောင်းဝ မှ ယမ်းငွေ့ဝေနေသော သေနတ်ကို ကိုင်လျက် ပျဉ်းမပင်ထိပ်ဖျားသို့ မော့ကြည့်နေသော လင်းမြင့်လှိုင်ကို မြင်လိုက်၏။

ကိုကျော်က သူ့နံဘေးတွင် ရပ်လျက် မော့ကြည့်နေ၏။ ကို ကြွယ်က သစ်ပင် ပင်စည်ကော့မှီလျက် မော့ကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် လည်း သူတို့နား သွားရပ်လိုက်ကာ-

“ဘာတုန်းကိုလင်း”

တိုးတိတ်ညင်သာ မေးလိုက်သည်။

“တောကြောင်”

“ဗျာ အနက်ကောင်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုလင်း ပစ်တာ မှန်သွားလား”

“ဟား.. ဟား.. ကိုပိုက်က နောက်နေပြန်ပါပြီကော မှန်

သွားမှတော့ အောက်မြက်ကျ လာပြီပေါ့ဗျာ”

အင်း.. ဟုတ်ပေသားပဲ။ ကျွန်တော်သည်လည်း ထိုအပင် ပေါ်သို့ မော့ကြည့်ကာ သားကောင်ကို ရှာနေလိုက်၏။

“ငွမ်း”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး သစ်ပင်ပေါ် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြ ဆဲမှာပင် ရေအိုင်တွင်း ကြီးမားသော ပစ္စည်းတစ်ခု ကျသွားသံကို ကြား လိုက်သည်ကြောင့် ကယျာကသီ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြပြန်၏။

“ဟင်!”

ဘယ်အချိန်က ရောက်နေသည် မသိရသော လူတစ်ယောက် ရေအိုင်တွင်း ရေကူးခပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ကြပြန်သည်။ သို့ဆိုပါလျှင် ဤနေရာတစ်ဝိုက် တွင် လူတစ်စုသော်လည်းကောင်း ရှိနေကြချေပြီ။

ဘယ်သူတွေများလည်း။ ဘာကိစ္စနှင့်ရောက်နေကြတာလဲ။ သိလိုသည်ကြောင့် ထိုသူကိုမေးစမ်း စပ်စုလေဦးမှဟု တွက်လိုက်ပြီး ရေအိုင်နားသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ဟာ”

အနားရောက်လူတွင် ထိုသူသည် မျက်လုံးမျက်ဆံပြုကာ ရေတွင် ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် မြှုပ်သွားလေတော့၏။

တစ်စုံတစ်ရာက သူ့အားရေတွင်း ဆွဲနှစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခဏခြင်းပင် ထိုသူနှစ်မြုပ်သွားသော နေရာမှ သွေးတို့ ဖုံးလွှမ်းသွား

တောသည်။

ဤကန်တွင် သားစားမိကျောင်း ရှိတာ သေချာပေပြီ။ သို့သော် စိတ်သည်နှင့် ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားရတော့၏။ စောစောကပင် ကျွန်တော် ရေအိုင်ခပ်တွင် ခြေလက် ဆေးကြောခဲ့သည်ကိုး။

တဒဂ် မြင်လိုက်ရသော ထိုသူအတွက် ကျွန်တော်တို့ စိတ် ကောင်းဖြစ်မိသည်။

သူ့မိသားစု သို့မဟုတ် သူ့အပေါင်းအဖော်တစ်စု သိလိုက်ကြ သည် မဟုတ်။

ရုတ်ခြည်း ပျောက်သွားသည်သာ သူတို့ မှတ်ကြပေရောမည်။ ကိုပိုက်ရေ သူ့မိသားစုဖြစ်ဖြစ်၊ အပေါင်းအဖော်ဖြစ်ဖြစ် ဒီနား စစ်ဝိုက်တွင် ရှိလောက်တယ်ဗျ၊ လိုက်ရှာပြီး ပြောပြလျှင် သင့်လိမ့်မယ် ဟင်တယ်”

“ဟွန်း.. ကိုလင်းရေ.. ကျွန်တော်တော့ စဉ်းစားမရနိုင် လောက်အောင် ဖြစ်မိတယ်ဗျ.. ဒီတောတောင်တစ်ဝိုက်မှာ လူသား ဆွဲ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ယုံရခက်ခက်ပဲဗျ။ ကျွန်တော်တော့ သိပ်မသင်္ကာ ခဲ့ဗျာ”

ကျွန်တော် ပြောနေသည်စကားကို နားထောင်ရင်း ကိုကျော် တစ်ယောက် မျက်နှာပျက်နေလေတော့၏။

“ကဲ.. ကိုပိုက်ရေ.. ခရီးဆက်ကြစို့ရဲ့”

ကိုကြွယ်က ပြောလာသည်ကြောင့် ထိုရေအိုင်လေးမှ ကျွန်တော် တို့ ထွက်လာကြသည်။

သို့လျှောက်ခဲ့ရင်း “လင်းမြင့်လှိုင်”က

“နို့နေပါဦးဗျ.. ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြောစွယ်ကို ပတ်တက် သာကြတာ မဟုတ်လား၊ ခုဟာက မြေပြန့်ကြီးလို ဖြစ်နေသဗျ”

သို့လင်းမြင့်လှိုင် ပြောလေတော့မှ ကျွန်တော်တို့ သတိထား

လိုက်မိကြ၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့... ဘယ်နားကနေ လမ်းလွဲလာလဲ မသိဘူးဗျို့” ကိုကြွယ်စကားကြောင့် ကျွန်တော်က-

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... သည်ဆင်ပတ်လမ်းပဲဗျို့ ကဲပါဗျာ လမ်းဆွဲတာတွေ ဆိုသလိုပေါ့... ”

သို့ပြောပြီး ကျွန်တော်က ရှေ့မှဦးဆောင် လျှောက်ခဲ့တော့၏။ လျှောက်မယ့်သာ လျှောက်ခဲ့ရသည်။ စိတ်ထဲတွင်တော့ ခိုးသွားတာတွေ ခုလု ဖြစ်နေရ၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ကြရင်းမှ “ဝါးပိုး” ဝါးတောသို့ ရောက်လာခဲ့ကြတော့၏။

ဝါးပိုးဝါးတော ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အောက်ပေါင်းရှင်းလေသည်။ “ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်... ရှပ်”

ဝါးရွက်ခြောက်များအပေါ် နင်းလျှောက်သံကြောင့် ထိုအခါ လာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လူတစ်ယောက် ပါကလား။ ကျွန်တော်တို့နောက်မှ လျှောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ထိုသူကို ကျွန်တော်တို့အား လိုက်မိစေရန် အလို့ငှာ ကျွန်တော်တို့၏ လျှောက်လှမ်းကို အရှိန်လျှော့လိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ သို့လျှောက်ပုံမျိုးဖြင့် ဆိုပါလျှင် ထိုသူသည် နောက်ဆယ်မိနစ်ခန့်ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်တို့ကို မီလာပေမည်ဖြစ်၏။ သို့ငြား မိနစ်(၂၀)ခန့်တိုင် မီလာခြင်းမရှိသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ နဂိုအကွာအဝေးအတိုင်း ရှိနေဆဲဖြစ်တော့၏။

တကယ်တော့ သူလမ်းလျှောက်နှုန်းကိုလည်း လျှော့လိုက်ခြင်း မဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော်တို့၏ လျှောက်နှုန်းကိုသာလျှင် လျှော့လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အသံတွက် သို့ဖြစ်ရပါလိမ့်။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော် ထိုသူကို သေချာကြည့်လိုက်မိသည်။

သို့ကြည့်မိရင်းမှ ထိုသူကို မြင်ဖူးသလို ရှိသည်ဟု ထင်လိုက်သဖြင့် သေချာ စဉ်းစားလိုက်သည်တွင်

“ဟင်!”

ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိချေပြီ။ ထိုသူကား အခြားမဟုတ် ရေအိုင်အတွင်းရေဆင်းကူးရာမှ မိကျောင်းကိုက်ခံရသူပင် ဖြစ်ချေတော့၏။ သို့သိလိုက်သည်တွင် ဘာရယ်ကြောင့်မသိ။ ကျောချမ်းသွားမိတော့သည်။ သို့ဖြစ်သည်ကြောင့်-

“ကိုလင်းရေ... အခြေအနေတော့ မကောင်းဘူး ထင်သလှ ဒီလူကို မေးလည်းအပိုဖြစ်မှာပါ။ ထားခဲ့တော့ဗျာ” ဟု ပြောကာ ရှေ့ဆက်ခြေလှမ်းသွက်သွက် လှမ်းခဲ့တော့၏။

တောင်ကြောကွေ့လေး နှစ်ခု ဖြတ်ပြီးသည်တွင် နောက်မှ လိုက်ပါလာသောသူ မျက်စိပြတ်သွားတော့၏။

“ဝုး” တော်ပါသေးရဲ့

ထိုသူကို မျက်စိဖြတ်ခဲ့နိုင်၍ တော်သေးရဲ့ဟု တွက်လိုက်မိခြင်းကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရသော ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုလေးသည် တဒဂ်သာလျှင်ဖြစ်၏။

“အလိုလေးဗျာ”

ဘယ်လိုက ဘယ်လို ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ရောက်သွားလေသည် ဆိုပါချေ။

ထိုသူမှ ထိုသူသာလျှင်ဖြစ်သည်။

“ကိုရိုက်... ဟိုရှေ့မယ် ကျွန်တော်တို့နောက်က လိုက်လာတဲ့ သူမဟုတ်လား... ဘယ်နှယ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရှေ့ ရောက်နေပါလိမ့်” ရယ်လို့ လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ်” “ဟုတ်ပါ”

သို့နယ် ကိုကြွယ်နှင့် ကိုကျော်တို့ကလည်း ပြောလာကြတော့၏။

“လာဗျာ သူ့နောက် အမိလိုက်ကြစို့။ မျက်ခြေပြတ်မသွားစေ နဲ့နော်”

မပြေးရုံတမယ့် သုတ်ခြေတင်ကာ ထိုသူနောက် လိုက်ခဲ့တော့ ၏။

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်ကား အလျင်အမြန် လိုက်ခဲ့ကြပြီး ထိုသူအား လိုက်မမီပါချေ။

ကျွန်တော်တို့သည်သာ အပြေးကလေး လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုသူသည် ပုံမှန်ခြေလှမ်းဖြင့်သာ လျှောက်လှမ်းသွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘယ်တွက် လိုက်မမီရပါသနည်း။ အံ့ဖွယ်ပင် ကောင်းသေးတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ထိုသူနောက်သို့ အပြေး ကလေး သွားလိုက်၏။

“ဒုတ်”

“အား”

တစ်စုံတစ်ရာကို ခလုတ်တိုက်မိကာ ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးလဲကျခဲ့ တော့သည်။

“ဒိန်း”

ရင်ဘတ်နှင့် မြေပြင်အထိတွင် လက်တွင်းမှ သေနတ်မောင်း ခလုတ်ကို ဆွဲညစ်မိရက်သား ဖြစ်သည်ကြောင့် ပြင်းထန်သော ပေါက် ကွဲသံကြောင့် ရှေ့မှ သွားနေသောသူသည် နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့် လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ဆိုသလိုပင် သူ၏ရင်ဘတ်မှ သွေးစိမ်းနီနီ တို့သည် ဖွာခနဲ ထွက်လာကာ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားတော့၏။

“ဟာ!”

ကျွန်တော် မျက်လုံးများ ပြာသွားတော့၏။

ကျွန်တော်သည် မှောက်လျက်လဲနေရာမှ ထကာ စိတ်ပူထဲ

စွာဖြင့် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လိုက်ကာ ထိုသူထံသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် မြေပြင်ပေါ်တွင် လူးလိမ့်နေသော ထိုသူ့ကို ကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရတော့၏။

ကျွန်တော် သို့ကြောင့် မျက်နှာပျက်နေသည်ကို ကြည့်ရင်း လင်းမြင့်လှိုင်က-

“ဟိတ်လူ ဘာလို့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေရာတာတုန်း။ အံ့ပါ ဗျာ ဒါဝမ်းသာစရာပေပဲ မဟုတ်လား” ရယ်လို့ ပြောလာသဖြင့် ကျွန် တော်ဒေါသသည် အထွတ်အထိပ်သို့ နှောက်သွားတော့၏။ သို့ကြောင့်-

“ဘာဗျ . . . ကိုလင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ . . . လူသေမှု လူသတ်မှုနဲ့ အကျဉ်းထောင်ထဲ ရောက်ရတော့မယ့်သူက ဝမ်းသာရမှာ လားဗျာ . . .”

“ဘာဗျ”

ဒေါသအမျက်ဖြင့် ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် သည် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတော့၏။ သည်တွင် ကိုကျော်က-

“ကိုပိုက်ကလည်းဗျာ . . . ကိုလင်းပြောတဲ့စကားထဲမယ် ဘာ အမှားပါလို့တုန်း” ပြောလေ၏။

“ဟ . . . ကိုကျော်ရယ် . . . မျက်စိလေး ဘာလေးလည်း သေသေချာချာ ပွတ်သပ်ကြည့်ပါဦးလား။ လူတစ်ယောက်လုံး ခွေလဲ နေတာ မမြင်ဘူးလား”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် သူတို့သည် မျက်လုံးမျက်ဆံပြုး ဖြစ်သွားကြကာ ထိုသူရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြီး

“အင်း . . . ကိုပိုက်သာ မျက်လုံးကို ပွတ်ကြည့်ချေပါဗျာ . . . ကြောင်နက်ကြီးပါဗျ”

“ဘာရယ် . . . ဘယ်လို”

“လာ . . . သွားကြည့်ကြစို့ . . .”

“ဟာ! . . . ဟုတ်ပါရဲ့ . . .”

ကျွန်တော်ကျည်မှန်၍ လဲကျသေဆုံးနေသည်မှာ လူမဟုတ်ပါချေ။ ကြောင်နက်ကြီး ဖြစ်နေတော့၏။

“ကိုလင်းရေ။ တကယ်ကို အံ့သြစရာဗျာ . . . ဘယ်လို ဖြစ်ရတာပါလိမ့်”

“ကျွန်တော်တို့တွေကို တောက လှည့်စားနေပြီထင်ပါဗျာ”

“ကဲပါလေ။ ဒါတွေ ထားပါ။ သည်တောင်ကြောထိပ်ကိုရောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ကိုကြွယ်က ပြောလေသည်ကြောင့်

“ခုလည်း သွားနေကြတာပဲဗျာ၊ တောင်ကြောပဲမှားလို့လား၊ တောမှောက်နေသလား မသိဘူးဗျာ” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဟာ . . . နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခရောက်ကြပြီပေါ့”

ကိုကျော်က စိတ်ပျက်ညည်းညူစွာဖြင့် ပြောလာတော့၏။

“တောမှောက်ခံရတာ၊ တောခြောက်ခံရတာ၊ လမ်းမှားတာတွေ ဆိုတာဟာ ဘာမှ ပြဿနာမရှိပါဘူး ကိုကျော်ရယ် တွေးပူထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မနေပါနဲ့”

“ကိုပိုက်ပြောတာ ဟုတ်တယ် ကိုကျော် . . . ဒါတွေက အသေအဖွဲ့တွေပါ”

“ကဲ . . . အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူး . . . နာရီဝက်လောက်ကို ခရီးပေါက်သလောက် သွားလိုက်ကြပြီး ညအိပ်ခန်းချကြတာပေါ့။ ညစာအတွက်ကတော့ ပူစရာ မလိုတော့ဘူးဗျီး” ရယ်လို့ ကိုကြွယ်က ပြောရင်း တောကြောင်နက်ကောင်ကို ကောက်ယူလိုက်ကာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်ထွက်သွားလေတော့။

ကျွန်တော်တို့ မျှော်မှန်းထားသလို နာရီဝက်ခန့် ခရီးဆက်စရာပင် မလိုပဲ လွန်စွာမျှ သာယာသော နေရာလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်

ပြုရတော့၏။

ရေစီးနေသော ရေကြည်ချောင်းလေးသည် ကျောက်တုံးကျောက်ခိုင် ကျောက်ခဲတို့ဖြင့်ပန်ရလို့နေ၏။

ချောင်းကမ်းနံဖူးတွင် ကျိုးတိုးကျွတ် ပေါက်နေသည့် ကျွန်းပင်များ၏ကြားတွင် တပင်တိုင်ဝါးတို့ အစီအရံ ပေါက်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ကြောပေါ်မှဆင်းကာ ထိုရေကြည်ကျောက်ချောင်းကလေးကို ဖြတ်လိုက်သည်တွင်-

“အပါးပါး”

“အား”

တစ်ကိုယ်လုံးကျင်တက်သွားသည်။ ရေခဲသမ္ဗူ အေးလှသော ချောင်းရေကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

ရေသည် ချွေးဆစ်သာသာရှိ၏။ ထိုနေရာလေးသည် နေချင့်ချွယ် သာသာယာယာလေး ဖြစ်နေငြား လွန်စွာမျှ အေးလွန်းလှသော ချောင်းရေကြောင့် အနည်းငယ်တော့ဖြင့် စိတ်ပျက်သွားမိသည်။

“သည် ပဲခူးရိုးမတောတစ်ဝိုက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခုလောက်အေးလွန်ကဲတဲ့ ချောင်းရေမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူးဗျာ”

ကိုကြွယ်က ထိုချောင်းကမ်းပေါ် ရောက်သည်တွင် ပြောလေတော့၏။

ကိုကြွယ် ပြောစရာလည်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း ဤခူးရိုးမ တစ်ဝိုက်တွင် မကြုံဖူးပါချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုနေရာလေးတွင်သာ ကျွန်တော်တို့ ညအိပ်ခန်းချရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ထိုနေရာလေးတွင် ယာယီ ဝါးတဲတစ်လုံးကို ဆောက်လိုက်ကြ၏။ ရင်စို့လုံးပတ် ၁၅ပေခန့်ရှိ ကျွန်းတစ်ပင်ကို အမှီပြု၍ ဆောက်လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝါးတဲ ဆောက်ပြီးသည်နှင့် မီးပုံအတွက် သစ်တုံးခြောက်စုံ အရှာထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဝါးတော အနောက်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ သစ်တုံး ခြောက်များတွေ့ပေငြား စခန်းနားသို့ သယ်မခြင်း မပြုသေးဘဲ လျှော့ပုံ ခဲ့ကြ၏။ သို့လျှောက်ခဲ့ကြရင်းမှ တောင်ကုန်းလေးပေါ် ရောက်လာပြီ ။

“ဟာ... ကိုလင်း ဟိုမယ်ကြည့်စမ်း ရွာလေးလား မသိဘူး ဟူ၊”

ကျွန်တော်က အဝေးခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်နေရသော အိမ်နီး လေးများကို လက်ညှန်ပြ၍ ပြောလိုက်၏။

“အေးဗျာ... ရွာလို့ပဲ ပြောရမှာပဲပေါ့နော်... အိမ်နီး အတော်များပုံရတယ်။ ဟိုတစ်အိမ်၊ ဒီတစ်အိမ်၊ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စုပေါင်း လိုက်လျှင်ဖြင့် လေးငါးဆယ်လောက်ဖြင့် ရှိနိုင်သတဲ့”

“မြေစိုက်အိမ်လေးတွေပဲဗျာ၊ တစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ် ပုံစံခြင်းမတူ ကြပေမယ့် အိမ်ခြေတလေးတွေက ဒူးဆစ်လောက် အမြင့်သာလျှင် ရှိတာ ချင်းကတော့ အတူတူပဲဗျာနော်...”

“ဟုတ်တယ် ကိုလင်းရေ နက်ဖြန်ဆိုလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ရည်မှန်းဦးတည်ချက်ထားတဲ့ တောင်ကြောဘက် ပြန်မတက်ကြသေးဘဲ အဲဒီရွာကလေးဆီ သွားလေ့လာကြတော့ပေါ့ဗျာ... ကိုကြွယ်ထောင့် တယ်လိုသဘောရလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်လေတော့မှ-

“သည်ရွာလေးက အတော်လှမ်းသေးပုံရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နက်ဖြန် ရည်ရွယ်ချက်ထားလာရတဲ့ ခရီးကိုပဲ ဆက်ကြလျှင်ဖြင့် ကောင်း မယ်ထင်တယ်ဗျာ... ကျွန်တော်က အာရုံ မများချင်ဘူး”

သို့ပြောလေသံသည် မာသည်လည်း မဟုတ်၊ ထန်သည်လည်း မမြည် ညင်သာပျော့ပျောင်းမှု မရှိသည်ကတော့ သေချာပေသည်။

ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားသည်။ သို့ကြောင့်-

“အင်းလေ... နက်ဖြန် အဓိက ရည်ရွယ်ချက်နဲ့လာတဲ့ ဆီပဲ ဆက်သွားကြတာပေါ့ဗျာ”

သို့ပြောကာ ထိုနေရာလေးမှ ဆင်းကာ ပြန်ခဲ့ကြရင်း လမ်းတွင် ရှိ သစ်ခြောက်တုံးများကို တစ်နိုင် တစ်ပိုင် သယ်လာကြတော့၏။ နှစ် ကျော့... ကျော့လိုက်လေသည်ကြောင့် တစ်ညတာအတွက် လုံလောက် သော ထီးခြောက်များ ရလိုက်သည်။

ထိုညဦးပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ကြောင်နက်ကောင်ကို အရေခွံစုတ်၍ တံစိုထိုး မီးကင်လိုက်သည်။

အတန်ကြာတွင် အသားကင်နဲ့ အကျက်နဲ့ လှိုင်ထွက်လာသည် တွင် လင်းမြင့်လှိုင် ယူလာသည့် ဝီစကီပုလင်းကို မောက်ကာ ဝါးခွက်ဖြင့် ငဲ့သောက်လိုက်မည် အလုပ်တွင်-

“ကိုပိုင် နေဦး ရေခဲရေနဲ့ ရောမဗျာ” ဟု ဆိုကာ ချောင်းဘက် ထွက်သွားတော့၏။

အင်း... ဟုတ်ပေသွားပဲ... လွန်စွာမျှ အေးလွန်းသော ထိုကျောက်ချောင်းရေသည် အသုံးတည့်ချေပြီကော။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝါးဆစ်ပျံဖြင့် ရေထည့်လာ၏။ ထိုရေအေး နှင့် ဝီစကီရောစပ်လိုက်သည်တွင် လွန်စွာမျှ သောက်ကောင်းလှပေ သည်။

တကယ်တော့ ကြောင်ခရိုတ်သားသည် စား၍မကောင်းသော် ငြား အမြည်းအလိုဘာ အဆင်ပြေလှပေ၏။ ကိုကျော်သည် တောကြောင် သားကို ပိုစားလေ၏။ သူ့တွက်တော့ဖြင့် ရှားပါးအစားအစာ ပေကိုး။

စားသောက်ပြီးကြသည်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် တဲပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကာ မီးပုံနားသွားရောက်ထိုင်လျက် စကားစမြည် ပြောကြ ပြန်သည်။

ရာသီဥတုကလည်း အေးလာသည်ကိုး ထိုအအေးဒဏ်ကို ကျွန်တော်တို့သည် မီးလုံးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ရှင်တွင်း အပူခံ ထားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ကာကွယ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်မီးပုံနံဘေးတွင် စကားစမြည် ပြောနေကြစဉ် ကြောင်တို့၏ အော်သံများကို ဆူညံစွာ ကြားလိုက်ကြရ၏။

အသံမျိုးစုံပင် ဖြစ်၏။

မိတ်လိုက်သံ၊ မာန်ဖီသံ၊ ထိတ်လန့်သွားသံ၊ တိုက်ခိုက်သံ စသဖြင့် ဖြစ်ချေ၏။

“ဒီတောက ကြောင်ကမ္ဘာလား အောက်မေ့မိတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါဗျာ... ကြောင်တွေ ပေါ့မ့ပေါ့... တစ်တောလုံး ကြောင်ပဲ ရှိတယ် ထင်ပါ”

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကိုကြွယ်တို့က သို့နယ် ပြောကြပေမယ့် ကျွန်တော်သည် မည်သည့်ဘက်က လာသည်အသံမှန်း သိရလေအောင် နားစိုက်ထောင်နေလိုက်၏။

ဟုတ်ပြီ... သစ်ရွက်ခြောက်လေးတစ်ခုကို ယူ၍ ထိုင်လျက် မှ လက်တစ်ဆန့်မြှောက်တင်လိုက်ပြီးလွှတ်ချလိုက်သည်။

အသံသည် လေက သယ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် လေလာရာဘက်သည် အနောက်ဘက် တောင်ကုန်းလေးမတ်မှ လာခြင်းဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော် မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ဟန်တူသော လင်းမြင့်လှိုင်က-

“ကိုပိုက် မတင်မကျ စိတ်ဘဝင်မကျ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေပုံပဲဗျ။ ပြောစရာရှိလျှင်ဖြင့် ပြောပါ” သို့ပြောလာခြင်း ကျွန်တော့်စကားလွဲမှားခဲ့ပါက အားလုံး၏ ဖြတ်ရယ်ပြုခြင်းကို မခံလိုသည်ကြောင့် “ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူးဗျာ” ဟူသောပြောလိုက်ပြီး စိတ်တွင်းမှာတော့ တေးမှတ်ထားလိုက်တော့သည်။

မှတ်မှတ်ရရ- ကျွန်တော်တို့ တောကြောင်သား စစားချိန်မှစ၍ ကြောင်အော်သံများ အဆက်မပြတ်ကြားရခြင်း ဖြစ်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်၏ ဝီစကီပုလင်းကုန်၍ ညစာအလို့ငှာ ကြောင်သားမီးကင်ကို ဝေးနေကြစဉ် ကြောင်အော်သံများ ကြားနေရဆဲဖြစ်၏။

ထိုကြောင်သား လုံးလုံးလျားလျား ကုန်သွားသည်နှင့် ထူးဆန်းစွာ ကြောင်အော်သံများသည်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ကျွန်တော် အိပ်ရာထက် ရောက်သည်တွင် အတော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ပါချေ။ တောင်တောင်အိအိ တွေးနေလျက်မှ ကြောင်တို့၏ အော်သံများ ကြားရလေဦးမလားရယ်လို့ နားစွင့်ထားပေမင်္ဂ ဂျီဟောက်သံ၊ ကျားတစ်သံ ဒေါင်းမြည်သံ၊ ကျောက်ဖားတို့ ဆူညံသော အသံတို့သာလျှင် တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားရခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော့် စိတ်ထင် မိုးလင်းလုတွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည်ဟု ထင်သည်။

“ကိုပိုက် ထ... ထ... ထ”

ကျွန်တော့်ကို လှုပ်နှိုးလာသည်ကြောင့် အိပ်မှုနံရံမှားဖြင့် ထလိုက်ရသည်။

“မိုးလင်းပြီလားဗျ”

မေးလိုက်သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်က သူ၏လက်မှ နာရီကိုကြည့်ကာ “လေးနာရီရှိပြီ” ဟုသာပြောပြီး တမန်-

“ဆူညံတဲ့ကြောင်သံတွေကြောင့် အိပ်ယာက လန့်နှိုးခဲ့ရတယ်ဗျာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း မသိပါဘူး။ ခုထိ အော်နေကြတုန်းလေ” ရယ်လို့ ပြောကာ အနောက်ဘက် တောင်ကုန်းလေးဘက်သို့ မေးငေါ့ပြုလေ၏။

ဟုတ်ပဲ၊ ညကကြားရသော အသံများဖြစ်သည်။ ဘယ်တွက်

ကြားနေရပါသနည်း ရယ်လို့ စဉ်းစားလိုက်ပြီး တပေါ်တွင် တစ်နေရာ လပ်နေသည်ကြောင့်-

“သည်မယ် တစ်နေရာ လွတ်နေတယ်။ ဘယ်သူများလဲ... ဘယ်သွားနေတာလဲ” ဟုမေးလိုက်သည်။

“ကိုကြွယ်လေ... အဲဒီတောင်ကုန်းဘက် ထွက်သွားလေရဲ့” သို့သာ လင်းမြင့်လှိုင်ပြောသည်ဖြစ်ခြား-

“ဝေလီဝေလင်းကြီး အဲဒီသွားတယ်ဆိုတော့ သူ့မယ်တစ်ခု အကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့... ကိုလင်း မသိဘူးလား” ဟူ၍မေးလိုက် လေတော့မှ လင်းမြင့်လှိုင်က

“ညက ကိုပိုက် အိပ်မပျော်ဘူး ဟုတ်လား။ မနက်(၂၀၀)နာရီ လောက်မှ ကိုပိုက် အိပ်ပျော်သွားပုံရတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာလည်း သည်ကြောင်နက်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘဝင်မကျဘူးလေ။ နို့ကြောင့် ဟိုတွေ့သည်တွေ့ပေါ့။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ အိပ်ပျော်နေပြီလို့ ထင်ကြ မှာပဲ... တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ပါဘူးဗျာ... အဲ... ကိုပိုက်အိပ် ပျော်ပြီးစမှာပဲ ကိုကြွယ်နိုးလာပြီး ကျွန်တော်နဲ့ မီးပုံနားမယ် စကားထိုင် ပြောပြသေးတယ်။ စကားပြောနေတဲ့ အချိန်မှာပဲ ဒီနားက ဝါးပင် အောက်မှာ ကြောင်တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ မျက်စိလည် လှ မှားပြီး ချောက်လာတာလားဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ အဲဒီအကောင်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ကိုကြွယ်က သေနတ်ကိုကောက်ကိုင် လိုက်ပြီး အဲဒီကြောင်ကြီးကို ပစ်သတ်လိုက်တော့တယ်။

“ကျွန်တော် တစ်ရေးနီးဆာလာတာနဲ့ အတော်ပဲဗျာ လို့ပြော ပြီး ကြောင်ကြီးကို အရေစုတ်ပြီး မီးတင်စားလိုက်တော့တယ်ဗျာ” ဟု ပြောပြီး ဆေးလိပ်ကို မီးညှိဖွာလိုက်၏။ ပြီးလေမှ-

“ကြောင်ကတော့ ခပ်ရွယ်ရွယ်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း တစ် ရေးနီး ဆာလာတာနဲ့ နှစ်ယောက်ဆိုင်သား စားလိုက်ကြတာ အတော်တုန်း

သွားသဗျ”

“ဗျာ” ဆိုလျက် ကျွန်တော်သည် အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက် သွားလေသည်ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်က-

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာတုန်း” ဟုမေးလေ၏။ “ဟော... ကြောင်သံတွေ ကြားရပြန်ပြီ”

တစ်စပ်တည်း ပြောလာသည်။
ကြောင်သံများ ဆူညံစွာ ကြားရလေ၏။ သည်တစ်ကြိမ် ကြား ရခြင်းသည် အဝေးမှ ပျံ့လွင့်လာသော အသံများမဟုတ်။ စခန်းပတ်ဝန်း ကျင် ပတ်ပတ်လည် မှဖြစ်၏။

“ဦး”
လွန်စွာမျှ ကြီးမားသော တောကြောင်နက်ကြီးသည် မာန်ဖီ ရင်း ကျွန်တော်တို့အနားသို့ ရုတ်တရက် ပြေးဝင်လာသဖြင့် ငါလုပ်ရ မည်မှန်း သတိမရလိုက်ချေ။

ကျွန်တော်တို့ကို တိုက်ခိုက်လာခြင်းတော့ မဟုတ်။ မီးကျပ်တိုက် သားသည့် ကိုကြွယ်တို့ စားလက်စ လက်ကျန် ဦးခေါင်းနှင့် ကိုယ်တစ် ခွမ်း တောကြောင်နက်အသားကို ဝင်ဆွဲသွားခြင်း ဖြစ်တော့၏။

မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ ထိုကြောင်နက်ကြီး အမြင်မှ ပျောက် ကွယ်သွားသည်နှင့် ပြေးလွှားသံများ ကြားရ၏။ စခန်းပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကြောင်များ ပြေးလွှားထွက်သွားကြခြင်း ဖြစ်ချိန်မည်။

ပြေးလွှားသံများ ဝေး၍ဝေးကာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။
ကြောင်က ကြောင်သားစားကြလေပြီလား မသိပါချေ။ သို့ မဟုတ် ဘယ်လို အကြောင်းပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားမရ ဖြစ်ရတော့သည်။

“ဟုတ်ပြီလေ... ကိုကြွယ်က စောစောစီးစီး အမဲထွက်ရှာတာ သား။ ကျွန်တော်တို့က ခရီးဆက်ကြမှာပဲဟာ။ သွားလာရင်း ရှာကြမှာပဲ မဟုတ်လား။ ခုတော့ ဘယ်လိုကြောင့် ထွက်သွားရတာတုန်း”

“မသိပါဘူး ကိုပိုက်ရယ်... ကျွန်တော့်အထင် ဆူညံနေတဲ့ ကြောင်တွေကို ဒေါသထွက်ပြီး အသံလာရာလျှောက်လိုက်ပြီး ပစ်ခတ်ဖို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး “နို့ဆီလျှင်ဖြင့် မဖြစ်ဘူးတော့ဘူး... တော်ကြာနေ ကိုကျော်ကိုပါခေါ်ပြီး ကိုကြွယ် နောက် လိုက်ကြစို့ဗျာ”

သို့သော်ဖြောပြီး ကျွန်တော်သည် မျက်နှာသစ် ခြေလက်ဆေး ရန် အလိုငှာ ချောင်းဘက် လျှောက်သွားလိုက်၏။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့် ရင်းလင်းမြင်လှိုင် တစ်ယောက် အံ့သြသောအမူအယာဖြင့် ကျန်ခဲ့တော့ သည်။

ချောင်းသို့ရောက်သည်တွင် ကျွန်တော်သည် လွန်စွာမျှအေး လှသည်ကို သိထားသော ရေကိုလက်ခုပ်ဖြင့် အသာထိုးနှစ် နှိုက်လိုက်၏။

“ဟင်!”

လွန်စွာမျှ အံ့သြဖွယ်ပင် ဖြစ်တော့၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော် သည် လင်းမြင့်လှိုင်ထံ လှည့်ကြည့်ရင်း “ကိုလင်းဇေ... လာစမ်းပါဦး ဗျာ သည်မှာ အံ့သြစရာပဲဗျ” ဟုပြောလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်အနား သို့ လင်းမြင့်လှိုင် ရောက်လာတော့သည်။

“ဘာတုန်း ကိုပိုက်ရဲ့”

“သည်ရေကိုင်ကြည့်စမ်းပါဗျာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ “ဟာ... စောစောစီးစီးဗျာ... ရေမခဲရုံတမယ် အေးလွန်းလှတဲ့ သည်ရေကို မကိုင်ဝံ့ပါဘူး စောစောစီးစီးဆို ပိုအေးတော့မပေါ့...”

သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တောက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့် ပြုံးလိုက်ပြီး ရေကို လက်ခုပ်ဖြင့် နှိုက်ယူကာ သူ၏ မျက်နှာကို ပတ် လိုက်၏။

“ဟာ... ကိုပိုက်... မလုပ်နဲ့ဗျာ... ကျွန်တော် အအေး

ကြောက်... ဟင်!”

သူ့စကားဆုံးအောင်ပင် မပြောလိုက်ရတော့။ အံ့သြစွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ရေထဲသို့ သူ့လက်ကို နှစ်ချလိုက်တော့၏။ နှုတ် မှလည်း “ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်းဗျာ” ဟု ပြောလေတော့၏။

“သည်တစ်ခါပဲ ကြုံဖူးသေးဗျာ... မနေ့က အင်မတန်အေး လွန်းတဲ့ရေက ခုတော့ ဘာကြောင့် နွေးနေရတာတုန်း။ တကယ်ဆို ခုလို မနက်စောစောပိုင်းမယ် ပိုလို့အေးရမှာဗျာ...”

“ဟုတ်တယ် ကိုလင်း ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားမရ အံ့သြရ တယ်” ချောင်းရေသည် နွေးနေသည်ဖြစ်၍ လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း မျက်နှာသစ် ခြေလက်ဆေးလေတော့၏။ ထိုစဉ် ကိုကျော်သည်လည်း အိပ်ယာမှ နိုးလာသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ထံ ရောက်လာပြီး ခြေလက် ဆေးမျက်နှာသစ်ရင်း-

“ညက အိပ်ပျော်သွားတယ်ဗျာ... ဘာမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ အဲ မနက်မိုးလင်းပိုင်းလေးမှာပင် အိပ်မက်တော့ ရလိုက်တယ်။ ဓာတစ် ဓာကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီဓာကလူတွေက ထူးဆန်းတယ်ဗျာ... အသက်အရွယ် ဘယ်လောက်ကြီးကြီး၊ ငယ်ငယ်၊ သွက်သွက်လက်လက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိကြသမျှ အိပ်မက်ကတော့ အဆန်းတကြယ် မဟုတ်ပါ ဘူး” ဟု ပြောလေ၏။

သည်နောက် ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းတွင် ခေတ္တနားနေ လိုက်ပြီး စခန်းနောက်ဘက် တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြတော့ ၏။

“ကိုကြွယ်ကော” ရယ်လို့ ကိုကျော်ကမေးသည်။ လင်းမြင့်လှိုင် အကျိုးအကြောင်း အတိုချုံးပြောပြလိုက်၏။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ ရောက်သည်တွင် မနေ့က လှမ်းဟော့ လိုက်သော ဓာလေးသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

နှင်းများကျနေသဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲတော့ဖြင့် မတွေ့ရပါချေ။
ကျွန်တော်တို့ အဲဒီရွာလေးဘက် သွားကြလျှင်ဖြင့် ကိုကြွယ်
ကိုတွေ့နိုင်လောက် ပါတယ်နော်”

“သူ အဲဒီပဲ သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်လည်းထင်တယ်” သို့
ပြောပြီးလျှင် တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ ဆင်းကာ ထိုရွာလေးဘက် ခြေဦး
လှည့်လိုက်သည်။

လမ်းတွင် ရွားရွားပါးပါး မျောက်မြီးရှည်တစ်ကောင်ကို ပစ်ခတ်
ရရှိလိုက်သည်ကြောင့်... နံနက်စာကို ထိုနေရာမှာပင် စခန်းချလိုက်
ကာ အရေဆုတ် မီးကင်စားလိုက်ကြ၏။ သို့ကြောင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်
ဖြစ်၍ ထိုရွာကလေးသို့ မရောက်မီတွင် နေစောင်းခဲ့သဖြင့် စခန်းချရန်
နေရာလေးတစ်ခုကို ရွေးချယ်ကာ ဝါးတဲတစ်လုံး ထိုးလိုက်ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ စခန်းချနေရာလေးသည် သာသာယာယာတော့
ဖြင့် မရှိလှချေ။

သို့ပေမင်္ဂ မည်သည့် အနှောင့်အယှက်မျှ မရှိပါချေ။ အနည်း
ငယ်အေးသည်က လွဲ၍ အိပ်ကောင်းခြင်း ရှိပေသည်။

ထိုရွာကလေးရှိရာဘက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်လောက်မှ
ကျားဟိန်းသံ တစ်ကြိမ်ကြားလိုက်သည်မှ လွဲ၍ အခြားထူးခြားမှု ဘာမျှ
မရှိပါချေ။

နောက်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုစခန်းလေးမှ ထွက်
ခဲ့ကြပြန်၏။

“ကနေတော့ဖြင့် ရွာကလေးကို ရောက်နိုင်လောက်ပါတယ်
နော်”

လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလေ၏။

“သိပ်ရောက်တာပေါ့ဗျာ... လွန်ရော နေ့တစ်ချက်တီး
လောက်မယ် ရောက်သွားနိုင်သဗျ”

“ရွာရှိလျှင်ဖြင့် လူရှိမယ်။ လူရှိလျှင်ဖြင့် ဈေးဆိုင်ရှိမှာပေါ့နော်”
သို့ကိုကျော်က ပြောသဖြင့် သူ့ကို ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ပြီး “ဈေး
ဆိုင်ကို တမ်းတလှချည်လား။ ဘာလို့တုန်းဗျ” မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် “ကွမ်း” ငတ်နေတာ ကြာပြီလေ။ ကွမ်းလေး
ဘစ်ရာလောက်တော့ဖြင့်ခံချင်တာပေါ့ဗျာ”

“ကိုကျော်ရယ်... ဈေးဆိုင်ရှိမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ရွာထဲမယ်
ကွမ်းစားတဲ့သူတော့ ရှိမှာပဲ... ဈေးဆိုင်မရှိလည်း တောင်းစားလို့ ရပါ
ကောဗျာ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ သည်တွက်တော့ မပူလေနဲ့ဗျို...
လူအတော်များများက ကွမ်းစားကြတယ်။ စားပုံချင်းသာမတူဖြစ်ရမယ်...
သုံး။ ကွမ်းသီး။ ဆေးရွက်ကြီး ဆိုလျှင်ဖြင့် ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ရွာမဆို
နဲ့နိုင်ပါတယ်ဗျ... ကိုကျော်စားတာ ငမာဆေးနဲ့ပဲ မဟုတ်လား”

လင်းမြင့်လှိုင် အပြောကြောင့် ကိုကျော် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်
သွားတော့သည်။

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုရွာကလေးရှိရာသို့ ခြေဦး
တည် လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ကြည့်တော့သာလျှင် နီးသည်ဟု ထင်ရပေမင်္ဂ တကယ်လျှောက်
ခဲ့ကြသည်တွင် အတော်နှင့် မရောက်နိုင်ပါချေ။ နီးလျက် ကယ်ဝေး
ဆိုသလို ဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ကြရာ နေ့မွန်းတိမ်းလောက်တွင် ထိုရွာကလေး
နားသို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ခဲ့ကြရတော့၏။

ရွာဟု ဆိုရသော်ငြား အမှန်ဆိုပါလျှင် တဲစုလေးသာလျှင် ဖြစ်
ချေတော့၏။

တဲစုလေးဟု ဆိုရသော်ငြား- ဝါးကြမ်းခင်း ဝါးကပ်ကာ၊ ဓနိမိုး
အိမ်ကလေးများ ဖြစ်ကြ၏။

အိမ်ပုံစံအရွယ်အစား အမျိုးမျိုးဖြစ်ခဲ့ငြား- အိမ်တိုင်းတွင်

ဆင့်တန်းရိုက်ထားကြသည်မှာ တစ်ပုံတည်း ဖြစ်တော့၏။

အိမ်တိုင်းလိုလို၊ ပူးဆစ်ခန့်အမြင့်တွင်သာလျှင် ဆင့်တန်းရိုက်ထားခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

ထိုအိမ်စုလေး၏ လမ်းကြောမှ ကျွန်တော်တို့ အရဲစွင့် ဖြတ်ခဲ့ကြ၏။

တစ်ရွာလုံးပဲ ဆိုပါစို့... တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့နေ၏။ ဇွာလယ်လမ်းသို့ပင် ရောက်ခဲ့ကြခြင်း လူတစ်ဦး၊ တစ်ယောက်မျှ မဆုံမတွေ့ကြချေချေ။

သို့ပေမည် အိမ်တိုင်း၊ အိမ်တိုင်းတွင် လူရှိနေပုံတော့ရ၏။ ပုန်းလျှိုးကွယ်ဝှက်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။

“ကိုပိုက်ရေ... သည်တိုင်း ကျွန်တော်တို့ သွားနေလိုက်တော့ ဘယ်သူမှ လာပါ၊ ထိုင်ပါ၊ စားပါ၊ သောက်ပါ၊ တည်းခိုပါလို့ ပြောလာကြမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဘာလို့လဲဟင်”

ကိုကျော်က မေးလေ၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်က-

“သူတို့ကို ငွေပေးမယ့်လူ အန္တရာယ် ပေးမယ့်သူတွေလို့ ထင်နေကြလို့ပေါ့ ကိုကျော်ရယ်” ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

“နို့ဖြင့်... ကျွန်တော်တို့ တစ်အိမ်အိမ်ကို ဝင်ကြမယ်ဗျာ” စိတ်မရှည်တော့သည်လေသံဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်းက ပြောလာတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရွာ၏ထူးခြားမှု ရှိနေသော အိမ်ကလေးသို့ ဝင်ကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

သို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းသည် မမှားတန်ရာ၊ ဘယ်တွက်မူဆိုပါစို့... တစ်ရွာလုံးတွင် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း ဆိုပါလျှင် ဇွာလူကြီး အိမ်သာလျှင် ဖြစ်ချိမ့်မည်း။

ယေဘုယျအားဖြင့် မမှားတန်သော အကြောင်းပင် မဟုတ်ပါကလား။

ကျွန်တော်တို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက် မှားယွင်းမှု မရှိပါချေ။ ရွာတန်းတစ်လျှောက်တွင် ထူးထူးခြားခြား ရှိသော အိမ်တစ်လုံးအတွင်း ဝင်လိုက်ကြသည်။

အိုမင်းမစွမ်းရှိခြား တောက်ပသော စူးစူးရဲရဲ မျက်ဝန်းတစ်စုံ ပိုင်ရှင်သည် ရွာလူကြီးမှလွဲ၍ အခြားမဖြစ်နိုင်ပါချေ။

“ဘာကိစ္စလဲ... ဘာလုပ်ပေးရမလဲ” ရယ်လို့ ပြောလာသော စကားသံသည် ပျော့ပျောင်းသည်ဟု ထင်ရခြား မာန်ပါနေသေးသည်ကို တော့ဖြင့် ကျွန်တော် တွက်ရလိုက်မိသည်။

“သည်ရွာ အကြီးအကဲနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

သီပင် သီလိုက်ခြား ပိုသေချာရန် အလိုငှာ ပြောလိုက်၏။

“ရွာ လို့ ပြောတာကို စိတ်ဆိုးသင့်ပေမင့်... နားလည်ပေးလိုက်ပါမယ်။ ကျုပ်ကိုတော့ ဒီမှာရှိတဲ့ သူတွေက အားကိုးအားထား ပြုကြတယ်၊ လေးစားကြတယ်၊ ချစ်ကြောက်ရွံ့သေကြတယ်။ ဘယ်ကိစ္စမျိုးမဆို တိုင်ပင် ကြတယ်။ မေးစမ်းကြတယ်။ ကျုပ်ပြောစကားကို နားထောင်ကြတယ်။ အဲဒါကို အကြီးအကဲလို့ ခေါ်လျှင်ဖြင့်တော့ ကျုပ်အကြီးအကဲပဲပေါ့ဗျာ။ ကဲ... ပြော ဘာကိစ္စတုန်း”

အာဂ အဖိုးကြီးပါကလား။ လူနေချုံကြား၊ စိတ်နေဘုံများ ဆိုတာ ဒီလို လူစားမျိုးဖြစ်ချိမ့်မည်း။

“ကောင်းပြီလေ... အဖိုးက အကြီးအကဲပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အုပ်ချုပ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိသူပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ရွာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကောင်းဆိုး ကိစ္စအဝဝကို ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိလျှင်ဖြင့် အဖိုးနဲ့သာ ပြောချင်တယ်”

ကျွန်တော် သို့ပြောလိုက်သည်တွင်-

“မောင်ရင် မှားနေပြီ။ ကျုပ်က ဒီအိမ်စုလေးက တင်မြှောက်ထားတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့် တကယ် သဘောပေါက် ထားသင့်တာက ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိသူဆိုတာတော့ မှန်တယ်။ ဒီဌာရဲ့ အဆိုးအကောင်းကိုတော့ဖြင့် ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲနဲ့ ဆုံးဖြတ်လုပ်လို့ ဘယ်ရမှာတုန်း အများဆန္ဒကို မေးရဦးမပေါ့ဗျာ။ . . ဒီအိမ်စုလေးရဲ့ အကောင်းအဆိုးကို ကြည့်ပြီး တွက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရမှာလေ။ ကျုပ်လုပ်ပိုင်ခွင့်က သူတို့ကလူကြီးရယ်လို့ တင်မြှောက်ထားပေမယ့် ကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက် သဘောသာလျှင် ဖြစ်တယ်။ တကယ်တော့ ဒီအိမ်စုလေး မပျက်စီးပေးတိုးတက် ကောင်းမွန်ရေး ဟာဆိုလျှင်ဖြင့် အားလုံးက တက်ညီ လက်ညီ လုပ်ကြတာချည်းလေ။ သည်တော့ ငါလူကြီးပဲဆို လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ . . အားလုံးကောင်းကျိုး အတွက် ဟုတ်မဟုတ် စဉ်းစားပြီးလုပ်မှ ရမယ်။ တိုင်ပင်ပြီးလုပ်မှ ရမယ်။ . . ဟုတ်လား ကျုပ်ပြောတာ”

ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။ မလွယ်တဲ့ အဖိုးကြီးပဲဗျ ဟု ပြောလိုက်သလို မျက်နှာပေးလုပ်ပြလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က ပြုံးပြလေ၏။

ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်သည်မှာ ထိုလူကြီးသည် လွန်စွာမျှ လူကြီးဝိသသ္မ ဟုပင်ဖြစ်ချေတော့၏။

“ကောင်းပြီ. . . ကျွန်တော်တို့ ဒီမယ် တစ်ညတာ တည်းခိုချင်တယ်. . . ဘာကူညီနိုင်မလဲ”

သို့နယ် ရှင်းရှင်းလေး မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ သဘောပေါက်ပြီ။ အိမ်ရှင်ဆိုတာ ဧည့်သည်အပေါ်မှာ နားလည်မှု အပြည့် ရှိရမယ်။ သို့ ဆိုသလိုပဲ ဧည့်သည်ဆိုတာကလည်း အိမ်ရှင်အပေါ် နားလည်တတ်ရမယ်။ ငါက ဧည့်သည်ပဲ ဆိုပြီး အခွင့်အရေး မယူသင့်ဘူး၊ ငါကဧည့်သည်ကပဲဆိုပြီး အခွင့်အရေးယူပြီး အိမ်ဦးခန်းမှာ ချေး(ချီး) တက်ယိုလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ဒါကို သဘောပေါက်ထား

လျှင်ဖြင့် ပြီးတာပဲပေါ့”

အင်း. . . ဤလိုနေရာမျိုးတွင် ရှိသည့်အဖိုးအိုတစ်ယောက်၏ ခံယူချက်သည် သည်သို့ ရှိနေပါလျှင် ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် ထိုအဖိုးအိုကို လျှော့တွက်၍ မရပါချေ။

သတိထား ဆက်ဆံရပေလိမ့်မည်။

ဤအိမ်စုလေးအတွက် အားထားလောက်သည့် လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ချေတော့၏။

“ကဲ. . . ဒီမယ် တည်းမယ် ဆိုလျှင်ဖြင့် စီစဉ်ပေးရတာပေါ့”

သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်က-

“အိပ်ခွင့်ပေးလျှင်ဖြင့် ကျေနပ်ပါပြီ. . . ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ကိုယ်အားလုံး လုပ်သွားမှာပါ”

သို့ပြောလိုက်သည်တွင် ထိုအဖိုးအိုသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကာ-

“ကိုယ့်ဌာနေမှာ ဧည့်သည် လက်ခံပြီးလျှင်ဖြင့် ကိုယ်တာဝန်ယူရတော့မှာပေါ့. . . ဧည့်သည်က ဧည့်သည်လိုနေတာ အကောင်းဆုံးပဲနော်. . .” ဟု ပြောလေ၏။

ဟုတ်ပြီ. . . ကျွန်တော်သဘောပေါက်လေပြီ။ ဧည့်သည်လိုနေလိုက်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်ချိမ့်မည်ဟု တွက်လိုက်တော့၏။

သည်တော့လည်း အဖိုးကြီး သဘောမနောခွေသွားတော့၏။ သို့ကြောင့်-

ကဲ. . . ကျုပ်တာဝန်ယူပြီ. . . ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့ကြတော့” ဟုဆိုကာ အိမ်စုလေး အစပ်သို့ ခေါ်ခဲ့တော့၏။ ထိုအိမ်စုလေး၏ အစွန်နေရာရှိ အိမ်လေးတစ်လုံးသို့ ခေါ်လာတော့၏။

သူ့အိမ်လောက် မကောင်းပေမယ့် အိမ်စုလေးရှိ အိမ်ကိုင်ထက်တော့ လွန်စွာသာပါ၏။

“ကဲ... ဒီမယ် တည်းခိုကြဉာ... စားသောက်ဖို့ကိစ္စ စီစဉ် လိုက်ဦးမယ်” ဟု ဆိုကာ ထိုနေရာလေးမှ လှည့်ထွက်မည် အလုပ်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်တ-

“အဖိုး... တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ခိုင်းပါကလား ကိုယ်တ လူကြီးပဲ... ကိုယ်တိုင်လုပ်ဖို့ မသင့်ပါဘူး”

လင်းမြင့်လှိုင်စကားကြောင့် အဖိုးအိုသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ပြီး-

“ဟာ... ဟာ... ဟာ... ဟား သဘောမပေါက်ကြသေးပါ ကလား” ကျုပ်ကို လူကြီးခန့်ထားတာက ကျုပ်ကို အလုပ်ပေးထားတာပဲ ပေါ့။ ပြောင်းပြန်တွေ ဖြစ်သွားအောင် လေပ်ကြပါနဲ့ဉာ... ကျုပ်က သူတို့ခန့်ထားတဲ့လူကြီး သူတို့ကိစ္စ အဝဝကို ကျုပ်က လုပ်ပေးရမှာလေ။ သူတို့ကို ပြန်ခိုင်းလို့ ဘယ်သင့်ပါ့မလဲဉာ... ”

ထိုလူကြီး၏စကားသည် သွေးထွက်အောင် မှန်နေခြင်းကြောင့် လွန်မင်းစွာ လေးစားသွားရသည်။

ငါ လူကြီးပဲ ငါလုပ်တာချည်း အမှန်။ ငါပြောတာချည်း အဟုတ် မဟုတ်ပါကလားရယ်လို့ တွေးခေါ်မျှော်မြင်တတ်သူ ဖြစ်နေတော့၏။

ထိုလူကြီးသည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်အိုမင်းနေသည်မှ လွဲ၍ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူ၊ ရဲရင့်ပြတ်သားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ချေတော့ ၏။

ကျွန်တော် မလေးစားဘဲ မနေနိုင်ပါတော့ချေ။ သို့ကြောင့် ထို အဖိုးအိုကို ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်သည်တွင်-

“အပြောကို အဟုတ်မှတ်ပြီး လွယ်လွယ်နဲ့ လက်ခံတတ်သူထဲမှာ မင်းပါနေပါကလား... ဟား... ဟာ... ဟာ... ဟား” ရယ်လို့ ပြောပြီး-

“ကဲ... သူတို့ တည်းခိုနေထိုင်တုန်း အစစအရာရာ လိုလေ သေးမရှိ စီစဉ်ပေးလိုက်” ရယ်လို့ သူကပြောကာ လူတစ်ယောက် ထားခဲ့

လိုက်ပြီး ထိုနေရာလေးမှ လှည့်ပြန်သွားတော့၏။

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ရှက်သွားမိသည်။

သူ့အပေါ် အမျက်ဒေါသ ထွက်မိသည်။

အကြွေးတစ်ခု ရယ်လို့ တေးမှတ်ထားလိုက်တော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ သည်မယ် တည်းခိုလို့ ဖြစ်ပါမလားဉာ”

သို့နည်း လင်းမြင့်လှိုင်က တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကပ်မေးလေတော့

၏။

“ဖြစ်ပါတယ်ဉာ အပြောဆိုးပေမင်္ဂ သဘောမနောလွန်မင်းစွာ ကောင်းသူပါဉာ”

ကိုကျော်က ပြောလေတော့၏။

“ကဲ... မိတ်ဆွေတို့ လိုအပ်တာ ရှိပြောနော်”

အဖိုးအိုထားခဲ့သော သူက သို့ပြောပြီးသည်နှင့် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားလေတော့၏။

“ဘယ်လိုလဲဉာ... ဒီလူက လိုအပ်တာရှိ ပြောလဲဆိုသေးရဲ့ အပြင်လည်း ထွက်သွားလေရဲ့”

“ဟင်း... ဟင်း... ကိစ္စရှိလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဉာ”

“ကိုကျော်ကို ကျွန်တော်က ရယ်သွမ်းကာ ပြောလိုက်သည်။ ပြီးနောက် လင်းမြင့်လှိုင်ဘက် လှည့်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့တွေ သည်မယ် တစ်ညအိပ်ပြီး မနက်ကျလျှင်ဖြင့် ကိုကြွယ်ကို ရွာကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီလေ...”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သို့သာပြောပြီး သူတို့ ပြင်ဆင်ပေးထား သော အိပ်ယာကက်တွင် လဲလျောင်းအိပ်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်သည်လည်း အိပ်ယာထက်တွင် လဲလျောင်းလိုက် တော့၏။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည်။ မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။

“ဝု အူ” “ဝု အူ” “ဝု အူ”

“ဝု အူ” “ဝု အူ”

ဆူညံသောမျောက်အော်သံများကြောင့် အိပ်ယာမှ နိုးလာသည်။

“ဟင်!”

အိပ်ယာမှ ကယျာကသီ ကုန်းရုန်းထလိုက်သည်။ အံ့ဖွယ်အထိ ပင် ဖြစ်ချေတော့သည်။

ကျွန်တော့်နံဘေးတွင် လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကိုကျော်သည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေကြသည်။

ဘယ့်တွက် ကျွန်တော်တို့တွေသည် မြက်ရိုင်းခြောက်များတွင် အိပ်ပျော်ခဲ့ကြပါလိမ့်။

ညက ကျွန်တော်တို့သည် အဖိုးအို စိစဉ်ပေးသော အိမ်တွင် အိပ်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါကလား။

နံဘေးတွင်ရှိ သေနတ်ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး သစ်ပင်မှာ အထက်မှ မျောက်များကို ပစ်ခတ်ရန် ချိန်ခွယ်လိုက်ပြီးလေမှ-

“ဒီမျောက်တွေကြောင့် နီးလာပြီး မြက်ရိုင်းတောအတွင်း ချောင်းနေကြခြင်း ကိုသိရလေခြင်းဟု တွေးမိလိုက်သည်ကြောင့် ပစ်ခတ်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကိုကျော်ကို လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည်လည်း အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ကယျာကသီ သစ်တုံး သစ်ကိုင်းခြောက်များကို ရှာဖွေကာ မီးပုံနှိုက်လိုက်ကြသည်။

“ဝု အူ” “ဝု အူ” “ဝု အူ”

မျောက်များအော်သံကြောင့် “ကိုပိုက် ပစ်လေရာ ကျွန်တော် ဆာနေပြီဗျ”

မီးလှဲရင်း မျောက်များ အသံကြားသည်ကြောင့် ကိုကျော်က ပြောလာ၏။

“ဒီမျောက်တွေက ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူးရှင်ဗျ... သူတို့ ဆူညံတဲ့ အသံကြောင့် အိပ်ယာက နီးလာရတာ။ နီးမဟုတ် ကျွန်တော်တို့တွေ တစ်ညလုံး အိပ်နေမိလျှင်ဖြင့် အအေးမိသေးသွားနိုင်သဗျ”

“အေးဗျာ ဘယ်လိုလုပ် ဒီရောက်လာကြတာလဲ မသိဘူး” သို့ နှယ်ပြောနေကြဆဲတွင် မြက်ရိုင်းတောအတွင်း တောတိုးပြေးလွှားလာသောကြောင့် ကယျာကသီ လက်မှ သေနတ်ဖြင့် လှမ်းသိပ်လိုက်၏။

“ဒိန်း”

သားကောင်ကို ကျွန်တော်က ရှာဖွေနေဆဲ။ လင်းမြင့်လှိုင်က သူ၏သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်ပြီး ဖြစ်တော့၏။

“ဘာကောင်တုန်း” မေးလိုက်သည်။

“ကောင်လုံးတော့ မမြင်ရဘူး။ လှုပ်ရှားနေတဲ့ မြက်တောကို ပစ်လိုက်တာပဲ”

“ထိသွားလား ကိုလင်း” ကိုကျော်က မေးလေ၏။ လွန်စွာ ဆာလောင် မွတ်သိပ်နေဟန်တူ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ထင်းမီးတစ်ချောင်းကိုယူ၍ ထိုပစ်မှတ်နေရာလေးသို့ သွားလိုက်၏။

“ကိုပိုက်... သတိထားသွားဗျို့”

လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ထင်းမီးတစ်ချောင်းယူကာ ကျွန်တော်၏နောက်မှ ကပ်ပါလာတော့၏။

တဖြည်းဖြည်း ထိုပစ်မှတ်နေရာနား နီးလာခြား မည်သည့်ထူးခြားမှုမျှ မရှိချေ။

“ဟာ... ကိုပိုက် ဒီမယ်ဗျ... ”

မြတ်ပင်များကြား အရုပ်ကြိုးပြတ် ပုံလျက်ကျနေသော သား
ကောင်ကို လှမ်းကောက်ရင်း ပြောလေ၏။

“ဦး”

ရုတ်တရက် ဖြစ်သည်ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ထိတ်လန့်သွား
ရသည်။

လင်းမြင့်လှိုင်က သေပြီးမှတ်၍ လှမ်းကောက်လိုက်သော
သားကောင်သည် လင်းမြင့်လှိုင်၏လက်မှ ရုန်းကန်အော်ဟစ် ထွက်ပြေး
သွားလေသည်။

ထိုသားကောင်သည်ကား တောကြောင်နက်ဖြစ်ချေ၏။ ကျွန်
တော်တို့ လက်တွင်းမှ ထိုကြောင်နက် လွတ်သွားသည်မှာလည်း ခပ်
ကောင်းကောင်းပင်။

ကိုကျော်တစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွား
တော့သည်။

ထိုနေ့တစ်ညလုံး သုံးယောက်သား မီးပုံနံဘေးတွင် ငုတ်တုတ်
ထိုင်လျက် ကြက်အိပ်ကြကိန်းဖြစ်ခဲ့ကြရ၏။

နံနက်လင်းအရုဏ် အချိန်တွင် လွန်စွာမျှ ချမ်းသာသည်ဖြစ်၍
ထင်းမီးကို ထပ်ထည့်လိုက်ကြသည်။ မိုးစင်စင်လင်းသည်နှင့် ကျွန်တော်
တို့သည် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

သို့လျှောက်ခဲ့ကြရင်း စဉ်းစားမိသည်မှာ မနေ့က ရွာတန်းကြီး
ဘယ်ရောက်သွားလေပြီလဲ။

သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်တော်တို့ ရွာတန်းကြီးကနေ ဘယ်လိုလုပ်
သည်နေရာ ရောက်လာခဲ့ကြရတာလဲ။

လုံးဝစဉ်းစားမရပါချေ။

ကိုကြွယ်တစ်ယောက်ကော ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။ သည်တော
တောင်အတွင်း လမ်းမှားနေပြီဆိုတာကိုတော့ ကောင်းကောင်း သိလိုက်

ပေပြီ။

အံ့ဖွယ်ကောင်းလွန်းလှသည်မှာ တောင်ကြောလေး တစ်ကြော
မှ ကပ်လျက် တောင်ကြောလေးကို ကူးလာခဲ့ကြသည်တွင် မြောင်လေး
တစ်ခုခြား သည်သာဖြစ်ပြီး ဘယ်တွက် ထိုတောင်ကြောလေးပေါ်
မရောက်နိုင်ရပါသနည်း။

“ကိုပိုက်ရေ ဒီမယ် ကြည့်စမ်း... တောကြောင်ခြေရာတွေ
ဝလပွပွဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင် ပြောသလိုပင် ထိုနေရာတစ်ဝိုက် တောကြောင်
ခြေရာများချည်းတွေ့လိုက်ရ၏။

ကြောင်တစ်အုပ်တမ သွားလာခဲ့ဟန်တူ၏။

ထို့တောကြောင် ခြေရာများနောက် လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ထူးဆန်း
သော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်သည်။

မနေ့က ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့သောရွာတန်းလေး ဖြစ်သည်။

“ဟာ... ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

လင်းမြင့်လှိုင်က တအံ့တဩ ပြောလေတော့သည်။

“ကဲ... လာဗျာ အဲဒီ သွားကြစို့... အဖိုးကြီးအိမ်ပြန်သွား
ကြမယ်... ကျွန်တော်တို့ မနေ့က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆိုတာ အဖိုးကြီး
အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့”

“နေဦး ကိုလင်း...”

သို့ပြောလိုက်ပြီး လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ထိုအိမ်စုလေးများ
အပေါ်သို့ နှစ်ချက်ခန့် ပစ်လိုက်၏။

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

သေနတ်သံကြောင့် အိမ်များအတွင်းမှ တောကြောင်နက်များ
အရွယ်အစားမျိုးစုံ ခုန်ချပြေးလွှားသွားကြသည်။ အံ့ဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။

“ကဲ...လာချို့... သွားကြစို့” ဆိုကာ ကျွန်တော်သည် ထိုအိမ်စုလေးသို့ ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားလိုက်သည်။

မနေ့က ရောက်ခဲ့သော အဖိုးကြီးအိမ်သို့ ဦးတည်လိုက်၏။

“အဖိုး” “အဖိုး” “အဖိုး”

တကြော်ကြော် ခေါ်နေခြင်း... တုန့်ပြန်ထူးသံပင် မဆိုလေနှင့် အိမ်တွင်း၌ လုံးဝတိတ်ဆိတ်နေတော့သဖြင့်-

“ကိုလင်းရှေ့... ဘာသံမှ မကြားဘူးဗျ... မရှိဘူးထင်တယ်”

သို့ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အဖိုးအို၏ အိမ်နံဘေးရှိ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့သို့ သွားကာ

“အိမ်ရှင်တို့” “အိမ်ရှင်တို့”

“အိမ်ရှင်တို့”

မည်သို့ပင်ခေါ်စေ လုံးဝတုန့်ပြန်ထူးသံ မကြားရပြန်။ သည်သို့ဖြင့် အိမ်ပေါက်စေ လုံးလုံးလိုက်လံ ခေါ်ကြည့်သော်ငြား ရွာတန်းတစ်ခုလုံး လူသူ လုံးဝမရှိကြချေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ”

ကိုကျော်က သံသယ လေသံဖြင့် မေးလေ၏။

တစ်ရွာလုံးတိတ်ဆိတ်နေတော့သည်။ ထိုစဉ် ရွာထိပ်လမ်းဘက်မှ ခြေဖော့နင်းသံကြောင့် ကယျာကသီ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်နေသော အဖိုးအိုဖြစ်သည်။

ဝမ်းသာအားရ ထိုအဖိုးအိုထံ သွားလိုက်ကာ... အဖိုး ဘယ်သွားနေတာတုန်းဟု မေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော် အမေးကို ဖြေဆိုခြင်း မရှိသည်ပြင် မျက်ထောက်နှံ့ကြီးဖြင့် စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်နေသဖြင့် အံ့သြမိသည်နှင့်အတူ ကြောက်ရွံ့ပင်လာမိ၏။

ရဲရဲနီနေသော အဖိုးအို၏ မျက်လုံးအကြည့်ကို ကျွန်တော်ကြည့်ရင်း သံသယ ဖြစ်မိသည်။

“အား”

ရုတ်ခြည်း ဆိုသလို အဖိုးအိုက သွက်လက်စွာဖြင့် သူ၏လက်နှင့် ကျွန်တော်မျက်နှာကို လှမ်းကုတ်လေ၏။ ကံကောင်းသည်မှာ အဖိုးအိုက သို့နယ် ကျွန်တော်ကို မကုတ်မီ “ခွီး” ရယ်လို့ အော်လိုက်သံကြောင့် ကျွန်တော်သည် နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး ဖြစ်နေသဖြင့် သူ၏ဒေါသတကြီး ကုတ်ချက်သည် မျက်နှာနှင့် လွဲသွားတော့၏။ နို့မဟုတ်ပါမူ လွယ်လိမ့်မည် မဟုတ်။

တစ်ချက် လှမ်းကုတ်ရုံဖြင့် အားမရလေဘဲ ခေါင်းကိုခါယမ်း။ လက်ဖြင့်ပုတ်ခတ် တရစပ် တိုက်ခိုက်လာတော့၏။

အဖိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်က ဝဲညှာစွာဖြင့် ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုလေဘဲ ရှောင်တိမ်းလိုသာနေတော့၏။

အဖိုးအိုက အတင်းဝင်၊ ကျွန်တော်က နောက်ဆုတ်... နောက်ဆုတ်။

ကံဆိုးစွာဖြင့် သစ်မြစ်တစ်ခုကို တိုက်ကာ ပတ်လက်လန် လဲကျသွားတော့၏။

သည်တွင် အဖိုးအိုက ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ခုန်အုပ်လာတော့၏။

“မိန်း”

ကျွန်တော်အပေါ် ခုန်အုပ်လာသော အဖိုးအိုကို လင်းမြင့်လှိုင် သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်မျက်လုံးများ ပြာသွားသည်။

ခုကွတော့ ဖြစ်ချေပြီ။

ပက်လက်အနေအထားမှ လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး-
“တိုလင်း... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာတုန်း”

“ပစ်သတ်လိုက်တာလေ”

“ကိုလင်းဗျာ... အဲလောက်ကြီးထိ လုပ်ဖို့မသင့်ပါဘူး” စိတ်
မကောင်းစွာဖြင့် ပြောလိုက်ရင်း- ပက်လက်အနေအထားမှ ထရပ်လိုက်
ကာ အဖိုးအိုကို ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ!” ထူးဆန်းလှပါကလား၊ သို့ကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင် မျက်
နှာကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးစစနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေလျက်-

“မဆိုး ကြောင်ကုတ်လို့ ကိုက်လို့ သေရရှာတယ်ဆိုလျှင်ဖြင့်
လူကြားလို့ မကောင်းပါဘူးဗျာ”

“ကျွန်တော်က အဖိုးအိုလိုပင် မြင်နေမိတာဗျာ... ကိုလင်းတ
ဘယ်နှယ်လုပ် တောကြောင်ကြီးမှန်း သိလိုက်တာတုန်း”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်တွင်-

“ကိုပိုက်နဲ့ တိုက်ခိုက်နေတဲ့ တစ်ချိန်လုံး၊ အဖိုးအိုရဲ့ လှုပ်ရှားမှု
က သွက်လက်လွန်းအားကြီးတော့ မသင်္ကာတော့ဘူး၊ နို့ကြောင့် ဖြစ်ချင်
တာဖြစ်ဆိုပြီး အရဲစွန့် ပစ်လိုက်တာပဲဗျာ၊ နို့မဟုတ် သူတိုက်ကွက်
ကြောင့် ကိုပိုက် အသက်အန္တရာယ်တောင် စိုးရိမ်ရသဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုလင်းရယ်...”

“ကျွန်တော်တော့ ဒီကိစ္စမျိုးတွေ သည်တစ်ကြိမ်ပဲကြုံဖူးလို့
လားတော့ မသိဘူး၊ အတော်တလေးကို ထိတ်လန့်မိတယ်ဗျာ” ရယ်လို့
ကိုကျော်က မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြောလာတော့သည်။

“သိပ်တော့ မထူးဆန်းလှပါဘူးဗျာ ဒါတွေဟာဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ
ရှိတတ်ပါတယ်”

သို့နှယ် ကိုကျော် စိတ်သက်သာရာ စကားကို ခွေးပြောလိုက်

သည်။

“ဆာလောင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲဗျာ” ဆိုကာ လင်းမြင့်လှိုင်က
ထိုတောကြောင်နက်ကြီးကို လှမ်းကောက်မည် အလုပ်တွင် ကျွန်တော်က-

“မလုပ်နဲ့ ကိုလင်း... ကျွန်တော်တို့ ဟိုနေ့တွေက ကြောင်
နက်သားတွေ စားကြတော့ တစ်ညလုံးကြောင်တွေ ဆူညံစွာအော်သံတွေ
ကြားရတယ်လေ၊ ကြောင်နက်သားတွေ စားကုန်လေတော့မှ အော်သံ
တွေ ပျောက်သွားတတ်တယ်၊ ကိုလင်း သတိမထားမိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကြောင်အော်သံလောက်ကတော့ ပြဿနာမရှိတော့ဘူး ထင်
တယ်”

“နားညည်းတာပေါ့ဗျာ... ညဆိုလျှင်ဖြင့် ကောင်းတောင်း
အိပ်မရတော့ အိပ်ရေးပျက်တာပေါ့”

“ကိုပိုက်ရေ ဘာမှ ပြောမနေနဲ့... ကျွန်တော်လည်း သိပ်
ဆာနေတယ်ဗျာ... မအိပ်ရတာထက် မစားရတာက ပိုဆိုးနိုင်သဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောပြီး ကြောင်သေကို ကောက်ယူပြီး
ရှေ့မှထွက်သွားလေတော့၏။

ဘယ်သို့ ခြေဦးတည်လေမည်မှန်း မသိငြား သူ့နောက်လိုက်
သွားကြတော့၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ရာမှ အဖိုးအို၏ အိမ်ရှေ့နားရောက်သည်တွင်
အိမ်တွင်းမှ “ခွီး” “ခွီး” ရယ်လို့ အော်ဟစ်မာန်ဖီသံ ကြားလေသဖြင့်-

“ကိုလင်းရေ အိမ်ထဲမှာ တစ်ကောင်ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က
ပြောရင်း အိမ်တွင်းလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“လာပါဗျာ... သည်တစ်ကောင်ဆိုလျှင် လုံလောက်ပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ နားကလည်း တစ်ကောင်စာရဲ့ ဒဏ်ခံနိုင်လိမ့်မယ် ထင်သဗျာ
ဟဲ့ ဟဲ့... ဟဲ့”

လင်းမြင့်လှိုင်အပြောကြောင့် ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည်။ သို့ကြောင့် သူ့နောက် ဆက်လိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် အိမ်အတွင်းမှ “ဝုန်း - ဝုန်း - ဒိုင်း ဒိုင်း” ဖြင့် တိုက်ခိုက်သံများကြောင့် လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်၏။

“ဒိုန်း”

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွား၏။ သို့ပေမယ့် မည်သည့် သားကောင်မျှ ပြေးလွှားထွက်သွားခြင်း မရှိသည့်ကြောင့် “ကိုလင်း နေဦးဗျာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲဖြစ်နေတဲ့သံသယတစ်ခု ရှင်းသွားအောင် အဲဒီအိမ်ထဲ ဝင်ကြည့်ချင်သေးတယ်” ဟု ပြောလိုက်ပြီး ထိုအဖိုးအိုအိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားလိုက်၏။

အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ကြုံပါက လျှပ်တစ်ပြက်ပစ်ခတ်နိုင်ရန် သေနတ်မောင်းကို တင်ထားလိုက်ပြီး ပြောင်းကိုရှေ့သို့ ထိုးချိန်လျက် အိမ်တွင်း ချောင်းမြောင်း ဝင်သွားလိုက်သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်က လိုက်မလာ။ အပြင်မှ ရပ်စောင့်နေ၏။ ကိုကျော်က ကျွန်တော့်နောက်မှ ကပ်ပါလာသည်။

“ဟင်”

စောစောက တိုက်ခိုက်နေသော အသံများသာ ကြားရ၏။ အိမ်တွင်းဝယ် တောကြောင်မပြောလေနှင့်။ ပုရွက်ဆိတ်လေးတစ်ကောင်ပင် မရှိပါချေ။ သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်စဉ်က ထွက်ပြေးသွားကြခြင်းလည်း မရှိသဖြင့် ထူးဆန်းနေသလို ထင်မိလိုက်၏။

ပိုသေချာရန် အလို့ငှာ အိမ်ပေါ်တက် အခန်းတွင်းဝင်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်!”

အခန်းထောင့်လေးတွင် ဗောကြောင်မီးကင်တစ်ပိုင်းတစ်စကို တွေ့လိုက်၏။ ဦးခေါင်းနှင့် ကိုယ်တစ်ခြမ်းသာ ရှိသည်။ ဟုတ်ပြီ...။

သို့တောကြောင်ကျပ်တိုက်သားသည် လွန်ခဲ့သောရက်က စခန်းတွင် သားလက်စ တန်းလန်း ကြောင်နက်ကြီးတစ်ကောင် ဝင်ဆွဲပြေးသွားသော နီးကျပ်တိုက် ဖြစ်နေပါကောလား။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့သည် ကြောင်က ကြောင်သားစားသည်ဟုပင် ထင်လိုက်ကြ၏။

ကြောင်နက်ကြီးသည် ဘယ်တွက် ကြောင်သားမီးကျပ်တိုက်ကို ဆွဲလာပြီး ဤနေရာတွင် ထားရပါသနည်း။

ဘယ်လိုမှ စဉ်းစား၍ အဖြေမထွက်နိုင်ပါချေ။

“ကိုပိုက်ရေ... ”

လင်းမြင့်လှိုင်ကလည်း လှမ်းခေါ်နေပြီဖြစ်၍ ထိုအိမ်ကလေးအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

လင်းမြင့်လှိုင် ရပ်စောင့်နေသည့် နေရာသို့ ရောက်သည်တွင် ညိုအိမ်ကလေးအတွင်းမှ “တခွီးခွီး” ကြောင်မာန်ဖီသံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

အံ့ဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် မကျေနပ်နိုင်ပါ။ သို့ကြောင့် “နေဦး ကိုလင်း” ဟုပြောကာ ထိုအိမ်လေးဆီသို့ ရုတ်ခြည်းပြေးသွားလိုက်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက် အခန်းတွင်း ပြေးဝင်လိုက်သည်။

မည်သည့်သားကောင်မျှ မရှိပါချေ။

“ဟင်”

သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး စိတ်လျှော့လိုက်ကာ- ကြောင်သားမီးကျပ်တိုက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ”

အခန်းထောင့်တွင်ရှိ ကြောင်သားကျပ်တိုက်က ဘယ်တွက် ဩက်လျှောက်တန်းပေါ်ရောက်နေပါလိမ့်”

“တောက်”

တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခတ်လိုက်ကာ - “တရားခံ မင်းဝဲ ဖြစ်မယ်” ဟုပြောပြီး လက်တွင်းသေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်တော့၏။

“ဒိုင်”

တစ်စစီ အသားတို့ ဖွာလန်ထွက်သွားသည်ကို မအံ့သြ ဘလုံ တွက် မီးကြပ်တိုက်သားက သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်လာရပါသနည်း။

အိမ်ထဲရံသည်ပင် ပွင့်ထွက်သွား၏။ ဦးခေါင်းပွင့်ထွက်သွားရာ မှ အပိုင်းအစတစ်ခုသည် ကျွန်တော်၏ ရင်ဘတ်ကို လာမှန်ကာ ကြမ်း ပေါ်သို့ ဒေါက်ခနဲ ကျသွားသဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

အစွယ်တစ်ချောင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ကုန်းကောက်လိုက်၏။ လက်သန်းလုံးခန့်ရှိ အစွယ် ဖြစ်သည်။ သေချာကြည့်လိုက်သည်တွင် ကွင်းပိတ်အစွယ် ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ အစွယ်တွင် သွေးချည်တန်းများ ပါနေခြင်းကြောင့် အိတ်ကပ် တွင်း ထည့်ထားလိုက်ပြီး ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့တော့၏။

အိမ်လေးအတွင်းမှ မည်သည့်အသံမျှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိ တော့ပါချေ။

“ဘာကောင်တွေ့လို့ ပစ်တာတုန်း”

လင်းမြင့်လှိုင် အမေးကို ကျွန်တော်က လမ်းသွားရင်း ဖြစ် ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်၏။

ကိုကျော်က နံဘေးမှ နေ၍ တအံ့တဩဖြစ်ကာ နားထောင် နေတော့၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ကြရင်း မမျှော်လင့်ဘဲ လမ်းတွင် ကိုကြွယ်နှင့် ဆုံမိကြတော့၏။

ကိုကြွယ်သည် ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သည်နှင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားတော့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း ကိုကြွယ်” ရယ်လို့ မေးလိုက်သည်တွင်

ကိုကြွယ်က-

“သိပါသူးဗျာ... အဲဒီနေ့က ကြောင်သားစားပြီး ကျွန်တော် တို့နှင့် ကွဲကွာခဲ့သည်အချိန်တွင် သူကြုံခဲ့ရသည်များကို ပြောပြလေ တော့၏။

ဆုညသော ကြောင်သံများကြောင့် ကိုကြွယ်သည် ထိုအသံများ ပေါ်ထွက်ရာသို့ စိတ်များတဖွားဖွား ပေါ်လာသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ထိုနေရာသို့ မှန်းကာ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

တောင်ကုန်းလေးအပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် ရွာလေး တစ်ရွာကို လှမ်းတွေ့၏။ ထိုရွာလေးဘက်မှ လာသောအသံများဖြစ်နေ ခြင်းကြောင့် သူသည် ထိုရွာလေးဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်တော့သည်။ ကြည့်တော့သာလျှင် အမြင်နီးပေမည် အတော်လျှောက်ခံရ သည်။

နံနက်ဝေလီဝေလင်း မှ လျှောက်ခဲ့ရာတွင် နေဗွန်းတည့်လောက် တွင် ထိုရွာလေးသို့ ရောက်ခဲ့တော့၏။

ကြောင်အော်သံများကိုတော့ဖြင့် မကြားရတော့တော့။ မည်သို့ ပင်ဖြစ်ပေ ဟူသောအခါတွင် လေယာဉ်ပျက်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မေးခမ်းကြည့်လျှင် သိနိုင်မည်ဟု တွက်တာ ရွာလမ်းအတိုင်း လျှောက်ဝင် ခဲ့တော့၏။

အိမ်များထဲသွင်း၍ သူတို့သည် သူ့ကို ဖုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ကြည့် နေကြ၏။

သူ့စိတ်ထဲကတော့ မလုံး တောတွင်းသူပုန်တွေများလား ဟုပင် ထင်မှတ်မိသေး၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ။ ရောက်လာပြီးလေမှတော့ ခဏတစ်ဖြုတ် ဝင်လေ့လာသည်မှာ မမှားတန်ဟု တွက်လိုက်သည်။

ရွာလမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ရာမှ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်လေမျှ မဆုံသဖြင့် နီးစပ်ရာအိမ်တစ်အိမ်သို့ စွတ်ဝင်ခဲ့တော့၏။

ကံအားလျော်စွာ အသက်၇၀ခန့်ရှိမည် ထင်ရသည့်အဖိုးအို တစ်ယောက် နေအိမ်သို့ ဝင်မိလျက် ဖြစ်နေတော့၏။

အဖိုးအိုသည် သူ့ကို အိမ်ထဲသို့ အဝင်မခံလိုသည်ကြောင့်လား

မသိ။ သူ့အိမ်ဘက်လျှောက်လာသည့် လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက် သည်နှင့် အဖိုးအိုသည် အိမ်ပြင်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်လာသည်။

သူ့အိမ်အခန်းပေါက်ဝတွင် ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး မျက်ထောက်နီ ကြီးဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။

ရုတ်တရက်မို့ ကိုကြွယ်သည် ထိုအဖိုးအို၏ အကြည့်ကို ကြောက်လန့်သွားမိသည်။

သို့ငြား ဟန်ကိုယုံဖို့ ဆိုသလို အိန္ဒြေဆယ်လိုက်ပြီး - “အဖိုး သည်ရွာ ဘာရွာလို့ခေါ်လဲ” ဟုမေးလိုက်၏။ တစ်စတည်းဆိုသလို ဘယ်မြို့နယ်အပိုင်လဲ ဟု မေးလိုက်၏။

သူ့အမေးကို အဖိုးအိုက “ရွာ... ဟုတ်လား... ရွာဆိုတာ ဘာလဲ...” ပြန်မေးလာသဖြင့် ကိုကြွယ်စိတ်ညစ်သွားမိ၏။

နံ့မြင့် ပိန်တောင်က ဘယ်ဘက်မှာ ရှိတုန်း” ဟု မေးလိုက်ပြန် သည်။

ခိန်တောင်ကိုတော့ အဖိုးအို ကောင်းကောင်းသိပုံရ၏။ “ဟိုး ဘက်မှာ” ဟု သူ့လားရာလင်းနေပတ်ဘက် တောင်တန်းများဘက် လက် ညွှန်ပြလေ၏။

အင်း - တကယ်တော့ သူတို့ လေယာဉ်ပျက်ရှိရာ တောင်ကြော နှင့် ဆန်ကျင်ဘက် အရပ်သို့ ရောက်နေခဲ့ကြသည်ကို သိလိုက်ရတော့၏။

သူလှည့်ပြန်ဖို့ရာ အချိန်လင့်ချေပြီ။ သည်တစ်ည ထိုနေရာတွင် ညအိပ်တည်းပြီး မနက်စောစော စခန်းသို့ ပြန်၍ ကျွန်တော်တို့ လမ်း မှား ဆန်ကျင်ဘက် အရပ်ရောက်နေကြောင်း ပြောကာ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ကြမည်ဟု တွက်ထားလိုက်၏။

သို့ဖြစ်သည်ကြောင့် -

“အဖိုး... ကျွန်တော် လမ်းမှားလာလို့ တစ်ညတာတည်းခို ခွင့်ပြုပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် အဖိုးအိုသည် လှိုက်လှဲပျံ့ငှာမှု

အလျှော့မရှိသော်လည်း ခေါင်းညိတ်ပြကာ အိမ်တွင်းလှည့်ဝင်သွားသဖြင့် သူသည်လည်း နောက်မှ လိုက်ဝင်ခဲ့တော့၏။

အိမ်တွင်းရောက်သည်တွင် အဖိုးအိုက သူ့အားထိုင်ပါရယ်လို့ လည်းမပြော၊ သို့ပေမင် သူက တစ်မနက်လုံး လျှောက်လာရသဖြင့် ညောင်းညာနေပြီဖြစ်၍ သူ့သဘောနှင့်သူ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဆိုးသည် ကောင်းသည်တော့ မပြော၊ မကျေနပ်ခြင်းလည်း သူ့တွင် ရှိပုံမရ။

သို့ကြောင့် ကိုကြွယ်သည် သူ့အားလိုလားပုံမရှိလျှင် အခြား တစ်အိမ်သွားကာ အကူအညီတောင်း အိပ်မည်ဟု တွက်လိုက်ပြီး-

“အဖိုး - ကျွန်တော့်ကို အားမနာနဲ့နော်. . ကျွန်တော်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော် အခြားတစ်အိမ် ဖြောင်းအိပ်ပါမယ်”

သို့ပြောလိုက်တော့လည်း “ကျုပ်က စကားနည်းလို့ပါ။ တစ်ည တာ အိပ်ခွင့်ပြုနိုင်ပါတယ်။ နေသာသလိုတော့နေပါ. . ” ဟု ပြောပြီး သူ့ထံမှ အကြည်ကိုလွဲ၍ တံခါးပေါက်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ ခေါင်းဆတ် ပြလိုက်သည်ကြောင့် ကိုကြွယ်သည် သူ့နောက်ကျောရှိ တံခါးပေါက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ!”

တောကြောင်နက်ကြီးတစ်ကောင် အပြင်သို့ ပြန်လှည့်ထွက် သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

အင်မတန် လိမ္မာယဉ်ကျေးပုံရ၏။ အဖိုးအို မွေးထားသော ကြောင်ဖြစ်ချိန်မည်ဟု တွက်လိုက်မိသည်။

ကိုကြွယ်သည် သူ့သေနတ်ကို ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်နေခြင်းကို အဖိုးအိုက ကြိုက်နှစ်သက်ပုံ သိပ်မရချင်။ သို့ကြောင့် သေနတ်ကို ကြမ်း ခင်းပေါ် လှဲချလိုက်ပြီး သူသည်လည်း ခြေလက်ဆန့်ကာ ကြမ်းခင်းပေါ်

လှဲချ နားနေလိုက်၏။

မှေးခနဲ ဖြစ်သွားချိန် ကြမ်းခင်းသည် သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ကြောင့် မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

တောကြောင်နက်ကြီးနှစ်ကောင် အိမ်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

အဖိုးအိုက မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ ထိုတောကြောင်နှစ်ကောင် ကို ငြဲညည်းပြီးအံ့ကိုကြိတ် မျက်ခုံးကိုပင့်ပြလိုက်သည်နှင့် ထိုနှစ်ကောင်သည် နောက်သို့လှည့်ကာ ဆင်းသွားကြပြန်၏။

ကိုကြွယ်အတော်ကလေး စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ အဖိုးအိုနှင့် တောကြောင်နက်များ မည်သို့ ပတ်သက်နေပါလိမ့်။ သူမွေးထားသော ကြောင်တွေများလား။

တောကြောင်များနှင့် အဖိုးအိုမှာ အတော်ကလေး ပန်ရပုံဖြစ် ၏။

ကိုကြွယ်သည် သို့စဉ်းစားနေရင်းမှ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

“ခွီး” “ခွီး” “ခွီး”

“ခွီး”

ဆူညံသော ကြောင်တို့၏ မာန်ဖီသံကြောင့် အိပ်ယာမှ နိုးလာ ရသည်။

မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ဘယ်လိုကြောင့် သူ့ကျွန်းပင်အိုကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် အိပ် လျက် ဖြစ်နေရပါသနည်း။

ကဟာကယာ လူးလဲထလိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်၏။

အိမ်တွေ ဘယ်ရောက်တုန်ပါလိမ့်။

အဖိုးအိုနှင့်တကွ အိမ်များ ပျောက်ဆုံးနေပြီကော။ သူ့သေနတ်ကတော့ နံဘေးတွင် ရှိနေ၏။

“တော်ပါသေးရဲ့”

သူ့အိတ်ကပ်စမ်းလိုက်ပြန်၏။ “ဟုတ်ပြီ” အိတ်ကပ်တွင်း လတ်ထိုးနှိုက်လိုက်၏။

ဂက်စ်မီးခြစ်တစ်လုံးပါလာသည်။ သူပြုံးလိုက်ပြီး ထင်းခြောက်တုံးများကို စုစည်း၍ မီးဖိုလိုက်သည်။

မီးပုံကြီး ဖြစ်လာသည်တွင် သူသည် ကျွန်းပင်အိုကြီးကိုကျောမှီကာ ဆက်အိပ်လိုက်ပြန်သည်။

မနက်လင်းလေမှ သူ့ကို ဤနေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းခဲ့သော အဖိုးအိုသံသွား၍ ကြမ်းမောင်းပြစ်တင်တော့မည်ဟု အားခံထားလိုက်သည်။

တောကြောင်တို့၏ ဆူညံသောအသံမျိုးစုံကြောင့်- အသံများလာရာဆီသို့ သေနတ်ဖြင့် တ“ဒိန်း” “ဒိန်း” ပစ်ခတ်လိုက်သည်။

ကြောင်အော်သံများ ပျောက်ပြီး တောကောင်မျိုးစုံ၏ အသံတို့ ကြုံကြား ထွက်လာတော့၏။

ထိုအသံများသည်ကား သဘာဝ အသံမှန်များ ဖြစ်သည်ကြောင့် သူစိတ်အေးသွားရသည်။

မီးပုံ၏ နွေးထွေးမှုကြောင့် သူကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်သွားသည်။

မိုးစင်စင်လင်းမှ အိပ်ယာ နိုးခဲ့ရသည်။

နံဘေးချောင်းလေးတွင် မျက်နှာသစ် ခြေလက်ဆေးကြောပြီး နောက် တံအိမ်စုလေးရှိရာသို့ မှန်းကာ ပြန်ခဲ့ငြား အဖိုးအိုနဲ့ တဲစုလေးသည်ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ခဲ့ရသည်။

ထူးဆန်းသည်ကား သူ့အိပ်ခဲ့သည့် နေရာလေးတွင်သာ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေရတော့၏။

ကြာလေ ဆိုးလေ ဖြစ်မည်ကြောင့် ကိုကြွယ်သည် စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ထိုကျွန်းပင်အိုကြီးအောက်တွင် ထိုင်လျက် နားနေလိုက်တော့၏။

အတန်ကြာကြာ နားနေလိုက်ခြင်းကြောင့် သူ့စိတ်ပြန်လည်တည်ငြိမ်လာတော့သဖြင့် ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့တော့၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ရင်း တောကြက်ဖတစ်ကောင်နှင့် ဖွတ်တစ်ကောင် ရလိုက်သည်။

ဆာလောင်နေသည်လည်း ဖြစ်၍ နေရေးထိုင်ရေး အဆင်ပြေသော နေရာလေးတစ်ခုတွင် မီးဖိုကာ မီးကင်စားလိုက်ရင်း နားနေလိုက်လေ၏။

နားနေစားသောက်ပြီး ထိုနေရာလေးမှ ထွက်ခဲ့ပြန်၏။ လမ်းတွင် မမျှော်လင့်လေဘဲ အဖိုးအိုနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့လေတော့၏။

အဖိုးအိုသည် သူ့ကို သိပ္ပံမရ။ မှတ်မိပုံမရ။ ခပ်တည်တည်ပြင်မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်မှ လျှောက်လာ၏။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြသည်တွင် ကိုကြွယ်က အဖိုးအိုကို ငေးဝေကြည့်ကာ စကားပြောရန်အလို့ငှာ ဟန်ပြင်လိုက်သော်ငြား အဖိုးအိုသည် သူ့ကို တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့သာလျှင် ဆက်လျှောက်သွားလေသည်ကြောင့် သူသည်အံ့အားသင့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

သူ့သတိရလိုက်သည်တွင် အဖိုးအိုသည် သူနှင့်အတော် လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားခဲ့ချေပြီ။ သို့ကြောင့် သူသည် ကယုကသိ အဖိုးအိုနောက်သို့ လှည့်ပြန်လိုက်ခဲ့တော့၏။

အဖိုးအို သွားနေသော ခရီးလမ်းသည် သူ့လာခဲ့သော လမ်းခြင်နေခြင်းကြောင့် နောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့ရသည့် သူ့အတွက် အခက်အခဲမရှိလှပါချေ။

အဖိုးအိုက ရှေ့မှသွား။ သူက နောက်မှ လိုက်။ သို့ဖြင့် တဲအိမ်

စုလေးတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့တော့သည်တွင် ကိုကြွယ်တစ်ယောက် မျက်လုံး မျက်ဆုံပြုခဲ့ရတော့၏။

ဘယ်တွက်မူ သူ့ညက အိပ်ခဲ့ရသောနေရာတွင် ဘယ်တွက် အိမ်စုလေး ရှိနေပြန်ပါလိမ့်။

သူစဉ်းစားမရ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ညက သူ့မြေပြင်ပေါ်တွင် အိပ်ခဲ့ရ သော ကျွန်းပင်ကြီးကို သူကောင်းကောင်း မှတ်မိနေတော့၏။ ခုတော့ အိမ်လေးတစ်လုံး ဖြစ်နေပြန်၏။

သူ့မျက်ဝန်းအစုံကို သူ့ပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ထိုအိမ် လေးအတွင်း အဖိုးအိုဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သို့ဖြစ်၍ သူသည် အဖိုးအိုဝင်သွားသော အိမ်အတွင်းသို့ လိုက်ဝင်သွားတော့၏။

သူလိုက်ဝင်လာသည်ကို အဖိုးအိုက နှစ်မြို့ဟန်မတူပါချေ။ သို့ကြောင့် အိမ်ပေါက်ဝသို့ ကယျာကသိပြန်ထွက်လာပြီး-

“မောင်ရင် ဘာကိစ္စရှိလဲ” ဟု မေးလေတော့၏။

“အဖိုး ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား၊ မနေ့က ကျွန်တော် အဖိုးရဲ့ သည်အိမ်မှာပဲ တစ်ညတည်းခဲ့တာလေ”

ကိုကြွယ်က သို့ပြောလိုက်သည်တွင် အဖိုးအိုက - “အင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ် မောင်ရင်... ကျုပ်တို့ဆီကို သည်လို မျက်စိလည် လမ်းမှားရောက်လာသူတွေ ရှိတတ်တာပဲလေ။ အဲဒီထဲမောင်ရင်လည်း ပါချင်ပါလိမ့်မပေါ့...”

သို့အဖိုးအိုက ပြောလာသည်ကြောင့် ကိုကြွယ်အားတက် သွား မိ၏။ ညက ကိစ္စမေးရပေတော့မည်။

“အဖိုးရယ် ညက ကျွန်တော့် အဖိုးရဲ့သည်အိမ်လေးမှာပဲ ည အိပ်ခဲ့တယ်။ တစ်ရေးနီးတော့ သည်အိမ်လေးလည်း မရှိတော့ဘူး၊ အခြား အိမ်တွေလည်း မရှိတော့ဘူး” ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း”

သို့မေးလိုက်သည်တွင် အဖိုးအိုသည် ပြုံးခြင်း၊ ရယ်ခြင်း၊ မဲခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း အလျဉ်းမရှိ ပကတိ အေးဆေးသော မျက်နှာဖြင့်-

“မောင်ရင်မှားနေပြီ... သည်အိမ်လေးရယ် ဘေးအိမ်တွေ ရယ် ဟာနှစ်ပေါင်းမြောက်များစွာကတည်းက ရှိနေတာပဲကွယ်၊ ဟောဒီ အိမ်နားက ကျွန်းပင်ကြီးက သက်တမ်းရှစ်ဆယ်လောက် ရှိနေပြီ... ကျုပ် လူပျိုပေါက်ဘဝက စိုက်ခဲ့တာပေါ့...”

“ဗုဒ္ဓေါ” ရယ် သူတမိလိုက်၏။ မဖြစ်နိုင်၊ သူ့အသိဆုံးဖြစ်သည်။ ဓနောညကပင် သူ ထိုကျွန်းပင်ကြီးအောက်တွင် အိပ်ခဲ့ရသည်။

တစ်ခုခုတော့ လွဲမှားနေပြီ ဖြစ်မှန်းသူသိလိုက်၏။

“ကဲ မောင်ရင် သည်တစ်ခါတော့ ကျုပ်ဆီကို မျက်စိလည် လမ်း မှားရောက် လာတာတော့ မဟုတ်နိုင်ပေဘူး၊ ကဲပြော... ဘယ်လို အကြောင်းရှိလို့ ပြန်လာရတာလဲ”

အဖိုးအိုစကားကြောင့် သူ့တွက် အကွက်ဝင်သွားရတော့၏။ သို့ဖြစ်သည်ကြောင့်...

“ဟုတ်တယ်အဖိုး... ညက ကိစ္စ ကျွန်တော်အစာမကြေလို့ လမ်းမှာ အဖိုးကို တွေ့တာနဲ့ ပြန်လှည့်လာတာ၊ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ... ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာကျွန်တော် သိချင်တယ်”

သူ့စကားကြောင့် အဖိုးအိုသည် ပါးစပ်ကို ခွဲလိုက်ပြီး “ခင်းခင်း လေးပဲ မောင်ရင် ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီးပဲ... သည်အိမ်စုလေးက လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းမြောက်များစွာကတည်းက ရှိနေတာပဲ။ ဘယ်မှလည်း မရောက် ဘူး၊ ခက်တာက အတော်များများလူတွေက အလိုက်ကန်းဆိုးမသိကြ ဘူး၊ ဧည့်သည်ဟာ ဧည့်သည်လို မနေတတ်ကြဘူး၊ ကိုယ်အိပ်ချင်တယ်၊ အိပ်ပေါ့၊ သက်တောင့်သက်သာ အိပ်ပျော်သွားဖို့ပဲ မဟုတ်လား၊ တိုယ့် စားချင်တယ် စားပေါ့... စားစရာရပြီး အဆာပြေလျှင်ဖြင့် ပြီးပြီ ပေါ့... ဘာလို့များ စပ်စပ်စုစု လုပ်ချင်ရတာတုန်း”

အဖိုးအို စကားကြောင့် ကိုကြွယ် ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။

အဖိုးအို ပြောသည်လည်း ဟုတ်လို့နေပြန်၏။

အဖိုးအိုက ဆက်ပြောပြန်သည်မှာ-

“မောင်ရင်... ကျုပ်က စိတ်ဆိုးလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်... မောင်ရင်ဖာသာ စပ်စပ်စုစု နိုင်လို့ အချိန်တွေလွန်ပြီး လိုရာခရီးကို မရောက်နိုင်တာ။ လူတွေဟာ အိပ်ချင်ရင် အိပ်လိုက်။ အိပ်ပျော်သွားဖို့ အရေးကြီးတာပဲ မဟုတ်လား။ အရသာခံကြတယ်ဆိုတာ ပြည့်လွန်နေသူတွေအတွက်ပါကွာ... လူတွေဟာ မွေးနေသေချည်းနော်... သည်ကြားကာလမှာ အာဟာရ ဖြည့်ဆည်းဖို့ဆိုတာ လုပ်ကြရတာနော်... အရသာခံ စားတယ်ဆိုတာ တကွာပေပဲလေ။ တကွာဆိုတာ တပ်မက်ခြင်းပဲ။ တကွာကို ဖျောက်ဖို့ စဉ်းစားပါ။” သို့ပြောပြီး ရေသောက်လိုက်၏။ ပြီးလေမှ “တပ်မက်ခြင်း ဆိုတာ... သံယောဇဉ်လို့လည်း ပြောလို့ရတယ်။ သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်ပါ... သံယောဇဉ်ကြီး ငြိတွယ် သွားလျှင် ဖြင့် ကိုယ်သွားချင်ရာသွားလို့ မရတော့ဘူးလေ... အနှောင်အဖွဲ့ဖြစ်သွားပြီ... ကဲကွာ... မောင်ရင်ကို ကျုပ်ပြောမယ် ဟုတ်လား... မောင်ရင် အခု မျက်စိလည် လမ်းမှားနေတယ်... ဟုတ်တယ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နို့ဖြင့် မောင်ရင်က ကျုပ်ကို ညကကိစ္စ ဘာဖြစ်တာလဲ ညာဖြစ်တာလဲ မေးနေမယ့်အစား အပြန်လမ်းကို ဘယ်လိုရှာပြန်ရမလဲရယ်လို့ မေးလိုက်တာက ပိုအကျိုးမရှိပေဘူးလား... လူတွေက မလိုအပ်တာတွေကို ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်နေကြတော့ ခက်တာပေါ့... လိုအပ်တာကိုပဲ လုပ်ကြပါကွာ”

အဖိုးအို၏စကားက သူ၏နှလုံးသားကို တူဖြင့် ထုခံလိုက်သလို ခံစားရတော့၏။

တောတောင်တွင်း နေထိုင်သည့် အဖိုးအိုတစ်ယောက်ကို အထင်မသေးဝံ့တော့ပါချေ။

“ကဲ... မောင်ရင် ကျုပ်ပြောတာတွေက မောင်ရင်ကို စော်တားသလို... ဆရာကြီးလုပ်သလို ဖြစ်နေလျှင်ဖြင့် ခွင့်လွှတ်ပါနော်... ကဲ... ကဲ... မသိနားမလည်သူကို ရှင်းပြနေရတာ ဆရာကြီးလုပ်သလို ဖြစ်သွားလျှင်ဖြင့်လည်း မကောင်းဘူး။ ကဲပြော- ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ... မေးမယ့်သာမေးရတယ်။ တကယ်တော့ မောင်ရင်အတွက် အရေးကြီးကိစ္စတစ်ခု အတွက်သာလျှင် တောင်းဆိုသင့်တယ်လို့ ပြောချင်တယ်”

ကိုကြွယ် ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်သွားချေပြီ ဖြစ်၏။ ဤအချိန်တွင် သူ့ဘာကိုလုပ်သင့်သည်ကို သိလိုက်ပေပြီ။ သို့ကြောင့်-

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ပြန်တွေ့ချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဦးတည်လမ်းကြောင်းအမှန်ကို ရောက်သွားချင်တယ်”

ကိုကြွယ်စကားကြောင့် အဖိုးအိုသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ပြီး-

“အဲဒါပဲ... လူဆိုတာ ဒုက္ခရောက်လာပြီဟေ့ ဆိုလျှင် အားကိုးကို တမ်းတတတ်ကြတယ်။ လွတ်ကို ယုံကြည်တတ်ကြတယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ထက် အားကိုးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပဲ လက်ခံချင်ကြတယ်... မောင်ရင် မှတ်ထားလိုက်နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ”

“ကဲပါလေ... ကျုပ်ကတော့ (၇)ရက်သားသမီးအတွက် လုပ်ပေးရမယ့် ဆိုလျှင်ဖြင့် မောင်ရင် သည်ည သည်မယ်အိပ်ပါ။ မိုးလင်းဘာနဲ့ မြောက်စူးစူးကိုသွား၊ ရေကြည်ချောင်းလေးတစ်ခုကို ထိပ်တိုက်တွေ့မယ်။ အဲဒီချောင်းလေးကို ဆန်တက်လိုက်လျှင်ဖြင့် ဆင်လမ်းတွေ့မယ်။ ဆင်လမ်းအတိုင်း လိုက်သွား။ မောင်ရင်အဖွဲ့နဲ့ တွေ့လိမ့်မယ်”

အဖိုးအို၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ကိုကြွယ် တစ်သဝေမတိမ်း လုပ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိ ခဲ့ရတော့၏။

“ဟုတ်ပြီ ကိုကြွယ်... ခုံသည်ည စခန်းသာနေရာမယ် ည အိပ်စခန်းချပြီး နောက်နေ့မယ် ခရီးဆက်ကြတာပေါ့... ကိုကြွယ်ကို အဖိုးအိုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ကြ လျှင်ဖြင့် လေယာဉ်ပျက်နေရာကို ရောက်သွားမှာ သေချာလောက်ပါ တယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ လှည့်ပြန် ခဲ့ကြတော့၏။

အချိန်လင့်လေသည်တွင်- ညအိပ်စခန်းချရန် သင့်လျော်မည့် နေရာကို ရွှေ့၍ စခန်းချလိုက်ကြ၏။

ထိုညစခန်းချ ညအိပ်သည်တွင် ကိုကြွယ်တစ်ယောက် နံနက် မိုးလင်းသည်တွင်...

“ကိုပိုက်ရေ... ညက ကျွန်တော် အိပ်မက်တယ်ဗျာ... အဖိုးကြီးက အိပ်မက်ပေးတယ်ဗျာ... မြောက်စူးစူးဘက်ကိုသွား သစ် ပုတ်ပင်ကြီး သုံးပွင့်ဆိုင်နေရာ ရောက်လျှင်ဖြင့် ဆင်လမ်းကို မလိုက်ဘဲ မြောင်လေးအတိုင်း ဆန်တက်သွားလျှင် မြောင်ထိပ်ရောက်မယ်။

အဲဒီ မြောင်ထိပ်ကနေ တောင်ကြောလေးကို တက်လိုက်လျှင် ဖြင့် ဆင်လမ်း တွေ့မယ်။ အဲဒီဆင်လမ်းအတိုင်း ဆက်လိုက်သွားလျှင်ဖြင့် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်း လေယာဉ်ပျက်နေရာ ရောက်လိမ့်မယ်လို့ ပြော သဗျ”

ကိုကြွယ်က အားရဝမ်းသာ ပြောလာ၏။ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစား လိုက်သည်။

စမ်းတဝါးဝါး သွားနေကြမည်အစား ကိုကြွယ်အိပ်မက်အရ

သွားကြလျှင်ဖြင့် ထူးခြားမှုတော့ဖြင့် ရှိနိုင်မည်ဟု တွက်ကာ ကျွန်တော် တို့သည် ကိုကြွယ်ကို လမ်းပြရှေ့ဆောင်အဖြစ် သဘောထားလိုက်ကြကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြတော့၏။

အမှန်တကယ်ပင် သူ့အိပ်မက်အတိုင်း တွက်တိဖြစ်နေခြင်း ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လာခဲ့ကြရတော့သည်။

လမ်းတွင်နားလိုက်၊ သွားလိုက်ဖြင့် နောက်ဆုံးလမ်းမှန်အစ ဖြစ်သည့် ဆင်လမ်းရှိရာ တောင်ကြောလေးပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့ ၏။

“ဟူး”

ကျွန်တော်တို့ ဆင်လမ်းကြောင်းအမှန်တွေ့ချေပြီဖြစ်သည် ကြောင့် ထိုတောင်ကြောလေးတွင် တစ်ညတာ စခန်းချလိုက်ကြ၏။

ထိုစခန်းချသည်ညတွင် ထူးထူးခြားခြား တောကြောင်နက်များ အုပ်လိုက်၊ သင်းလိုက် ရောက်လာကြချေသည်။

အန္တရာယ်ပြုလာခြင်း မဟုတ်ငြား၊ အနှောင့်အယှက်တော့ဖြင့် ဖြစ်ခဲ့ကြရ၏။

ထိုနှောင့်ယှက်မှုသည်ပင် ကျွန်တော်တို့ သည်းညည်း မခံနိုင် ဖြစ်ကြရသည်။

သို့ကြောင့် သေနတ်များဖြင့် တဒိန်းဒိန်း ပစ်ခတ်ချောက်လှန် ထုတ်ခဲ့ရတော့၏။

တစ်ညလုံးအိပ်မရ ဖြစ်ခဲ့ငြား- ကြောင်တို့၏အသံဖြင့် တိုက် ခိုက်ခံရခြင်းမှ လွဲ၍အခြား ပြဿနာမရှိခဲ့ကြဘဲ နောက်တစ်နေ့နံနက် တွင် ဆင်လမ်းမှန်ကို တွေ့ခဲ့ကြရ၏။

ထိုဆင်လမ်းအမှန်ကို လိုက်ခဲ့ကြသည်တွင် အဖိုးအိုပြောသလို ပင်၊ လေယာဉ်ပျက်ရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြရတော့၏။

“ဟာ... လေယာဉ်ပျက်ကြီး တွေ့ရပြီဗျို့”

ကိုကြွယ်က အားရဝမ်းသာ ပြောလေတော့၏။

လေယာဉ်ပျက်ကို တွေ့ရသည်တော့ မှန်၏။ ကျောက်ကုတင် လေးတစ်ခု ကြားတွင် ခံနေသေး၏။

ကျောက်ကုတင်လေးသည် မတ်စောက်နေသည်ကြောင့် ထို နေရာသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ သွားရပေဦးမည်။

“ကဲ... ကိုလင်းရေ... လေယာဉ်ပျက်နားတော့ ချောက်ပြီ။ ကြားမယ် ကျောက်ကုတင်လေးတစ်ခု ခံနေသဗျ... ဒီကျောက်ကုတင် လေးကို ကျော်ပြီးလျှင်ဖြင့် လေယာဉ်ပျက်ရှိရာ ချောက်ပြီ ကျွန်တော်တို့ ကုသိုလ်ပေါ့ဗျာ” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုပိုက်ရေ... ကျွန်တော်တို့ ထိုးတဲ့ ထိန်ပါတ် ကတော့ မှန်နေပြီ ဆုအကြီးအသေးအတွက်ပဲ လိုတော့သဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သို့နွယ်ပြောပြီး ထိုလေယာဉ်ပျက်ကြီးကို ငေးကြည့်နေတော့၏။

“ကံအကြောင်းတရားပေါ့ဗျာ... ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်၏။

ထိုနေရာလေးတွင် ခေတ္တခဏ နားလိုက်ကြပြီး ထိုနေရာသို့ မည်သို့ သွားရမည်ကို တိုင်ပင်လိုက်ကြ၏။

ကိုကြွယ်က သူ့ရှေ့မှ ဦးဆောင်တက်မည်။ သူ့အခြေအနေကို ကြည့်၍ နောက်မှ လိုက်ခဲ့ကြရန် မှာပြီး ထိုကျောက်ကုတင်လေးပေါ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ကုပ်တွယ်တက်သွားတော့၏။

သူတက်သွားသည်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့သည် ရင်တမမ ဖြင့် ငေးနေမိကြ၏။

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ ကိုပိုက်ရေ... အပေါ်မယ် နွယ်ပင်တွေ ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ဆက်တက်ပြီး အဲဒီနွယ်ပင်တွေ ချပေးမယ်”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားကြရ

၏။

ကျွန်တော်တို့အမြင်မှ သူ့ပျောက်သွားသည်။ တစ်ခဏအကြာ တွင် နွယ်ကြိုးတစ်ခွေ ကျလာတော့၏။ သူ့ကိုလည်း မြင်လိုက်ရ၏။ သူ ချပေးလာသော နွယ်ကြိုးကိုတွဲခို၍ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆွဲတက် သွားကြသည်။

တစ်ယောက် တစ်ယောက် ခက်ခက်ခဲခဲ တော့ဖြင့် တက်ခဲ့ရ ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဆိုငြား ကျောက်ကုတင်လေးပေါ်သို့ အားလုံး ရှောရှောရှုရှု ချောက်သွားကြသည်။

“ဟူး”

ကျောက်ကုတင်လေးပေါ်သို့ နောက်ဆုံးမှ ချောက်သွားသော ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

လှေကားထစ်လေးကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည့် အတက်ကလေးတစ်ခု ကို တက်လိုက်ကြမည်ဆိုလျှင် ထိုလေယာဉ်ပျက်ဆီသို့ ချောက်သွားကြ တော့မည်ဖြစ်၏။

လေယာဉ်ပျက်သည် တောင်နံရံကို သုံးချိုးတစ်ချိုးခန့်ဝင်နေ၏။

ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

အတော်အတန် နားနေပြီးသည်နှင့် ထိုလေယာဉ်ပျက်ရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်ကြ၏။

လှေကားထစ်ကဲ့သို့ လွယ်လင့်တကူ တက်သွားနိုင်သော နေရာ သို့ ကျွန်တော်က ဦးဆောင်တက်သွားလိုက်၏။

လှေကားထစ်ကဲ့သို့ ရှိသည်ဆိုငြား ရေကန်ခွန်ကဲ့သို့ ရေများ စီး ဆင်းနေသည်ဖြစ်၍ ရေညှိများ ရှိခြင်းကြောင့် လွယ်မယောင်နှင့် အတက် ခက်လှပေတော့၏။

သတိထား ထိန်းသိမ်းတက်ခဲ့သည် ဖြစ်ငြား ချော်ကျခဲ့သည် အကြိမ်ပေါင်း မနည်းချေပြီ။

ကျွန်တော်၊ လင်းမြင့်လှိုင်၊ ကိုကြွယ်တို့က တောတောင်နှင့် မစိမ်းသူများဖြစ်၍ ခက်ခက်ခဲခဲ သိပ်မရှိလှပေငြား တောတောင်နှင့် စိမ်းလှသော ကိုကျော်အတွက် လွန်စွာမျှ ခက်ခဲလွန်းပေတော့၏။ သူ့တွက် စိုးရိမ်ရခြင်းသည် ကိုယ်တိုင်စာကဲခဲ့ရခြင်းထက် စိုးရိမ်မှု ပိုရတော့၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ- ချောချောမောမောတော့ဖြင့် ရောက်သွားခဲ့ကြရသည်။

လေယာဉ်ပျက်ထဲသို့ အပြေးကလေးသွားနေသော ကိုကြွယ်ကို ကျွန်တော်က မမ်းဆွဲလိုက်ပြီး-

“လေယာဉ်ပျက်နားပဲ ရောက်နေပြီပဲဗျာ။ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ ဆန္ဒမစောပါနဲ့” ဟုပြောလိုက်သည်။ ဘယ်တွက်မူ လူသူ ရောက်မလာကြသည်ဖြစ်၍ ထိုလေယာဉ်ပျက်အတွင်း သားရဲကောင်များ ခိုအောင်းလျှင် ခိုအောင်းနေကြမည် ဖြစ်၏။

သို့ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်တို့အတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်၏။ သို့ကြောင့် သို့နယ် တားမြစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါကို... ကိုကြွယ်က သဘောပေါက်ပေငြား- လောဘရမက်က သူ့ကို ဖုန်းလွှမ်းနေပြီ ဖြစ်သည်ကြောင့်-

“ဘာမှ အန္တရာယ်မရှိနိုင်ပါဘူးဗျာ” ဟု ဆိုကာ သူ့လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် ထိုလေယာဉ်ပျက်ကို ချိန်ခွယ်ပစ်လိုက်မည် ကြံခွယ်လိုက်သည်ကြောင့်-

“ဟိတ်လူ... ကိုကြွယ်... အဲလို မလုပ်နဲ့လေဗျာ သည်လေယာဉ်က စစ်သုံးလေယာဉ်ဖြစ်နေပြီး ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေပါလာလျှင်ဖြင့် ပေါက်ကွဲတုန်မပေါ့” ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်၏ တားဆီးဟန့်တားမှုကို သူ့အလေးမမူ၍ မရပါ

ချေ။ သူပစ်လိုက်လျှင် ပေါက်ကွဲထွက်မည်။ သည်တွင် သူကရှေ့ဆုံးမှ သွားသူဖြစ်၍ သူသာလျှင် ဒုက္ခဆိုးနှင့် ကြုံရပေမည် မဟုတ်ပေလား။ သို့ကြောင့် သူသည် သူ၏ အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူ၏ရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်ကာ လေယာဉ်ပျက်အနီးသို့ သွားလိုက်၏။

တံခါးပေါက်ကြီးပွင့်နေသဖြင့် တံခါးဝသို့သွားကာ အတွင်းဘက် ဆီသို့ ခဲလုံးများဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်တော့၏။

“ဒိုး”

“ဒိုး” “ဒလုံး” “ဝုန်း” “ဒုန်း”

လေယာဉ်ပျက်တွင်း ဆူညံသွားတော့၏။

“ဦး”

“ဦး” “ဦး”

မထင်မှတ်လေဘဲ လေယာဉ်ပျက်အတွင်းမှ တောကြောင်နက်များ ကြောက်လန့်တကြား ထွက်လာတော့၏။

“ဟာ”

ကြောက်ကန့်... ကန့်ဖြင့် ပြေးထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို တိုက်ခိုက် ထွက်သွားကြတော့၏။

“အား”

သူတို့က ရုတ်ခြည်း ကြောက်လန့်တကြား ပြေးထွက်လာကြသလို ကျွန်တော်တို့သည် လန့်ဖျပ် ကာကွယ်နေရုံမျှတပါး အခြားမရှိတော့ပြီ။

ကျွန်တော်စိတ်ထင် လေယာဉ်ပျက်အတွင်းမှ ကြောင်နက်များ အကောင်သုံးဆယ်ခန့် ရှိချိန်မည်ဟု ထင်၏။

တဒဂ်အချိန်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားတော့၏။

ခဲလုံး မြောက်များစွာ လေယာဉ်ပျက်အတွင်း ပစ်ခတ်သွင်း

လိုက်ပေပြား မည်သို့ ထူးခြားမှုမျှ မရှိလေသည်ကြောင့်-

“ကဲ... ကိုကြွယ်... လေယာဉ်ကိုယ်ထဲကို စိတ်ချလက်ချ ဝင်ပေတော့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ကိုကြွယ်သည် လေယာဉ်ပျက် အတွင်း ဝင်သွားလေတော့၏။

ကျွန်တော်တို့သည်လည်း သူ့နောက်မှ လိုက်ဝင်ခဲ့ကြတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ထားသလို ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပစ္စည်း မရှိမနေပါချေ။ ဆပ်ပြာသေတ္တာကဲ့သို့ ရိုက်ထားသော သေတ္တာပုံးအနည်း ငယ်သာ ရှိ၏။

“ဟာ!”

ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ ဝင်သွားသော ကိုကြွယ်၏ အာမေဍိတ်သံ ဖြစ်ချေတော့၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

သို့ ကျွန်တော်က စပ်စပ်စုစု မေးလိုက်၏။

“အလာကောင်းပေမင့် အခါနှောင်းပြီဗျာ”

သူပြောလာသည့်စကားက ကျွန်တော့်အတွက် ထူးဆန်းနေ တော့၏။

“ဘာလဲဗျာ... ပြောစမ်းပါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း”

ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး မေးလိုက်၏။

သူလေယာဉ်ပျက်အတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာသည်တွင် ကျွန်တော် တို့သည်လည်း ပြန်ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

လေယာဉ်ပျက်၏အပြင် မြေပြင်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြသည်တွင်-

“ဒီလေယာဉ်က တန်ဖိုးကြီး ရတနာပစ္စည်းတွေ တင်လာတာပဲ ဗျာ။ နို့ပေမင့် ရတနာတွေကို တောကြောင်နက်တွေက အကုန်စားသွားကြ တယ်”

“ဗျာ”

ကိုကြွယ်စကားကြောင့် အံ့ဩသွားမိ၏။

ရတနာတွေကို တောကြောင်တွေက စားသွားကြသည်တဲ့။ ဘာ စကားပါလိမ့်။ မဖြစ်နိုင်တာချည်း။ သို့ကြောင့်-

“ကိုကြွယ်... ရှင်းအောင်ပြောဗျာ” ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး မေးလိုက်၏။

“ရော... ဒီမယ် ကြည့်ဗျာ” ဟုဆိုပြီး ကိုကြွယ်က သူ့လက် တွင်းရှိ သစ်မြစ်ဆွေးတစ်ခုကို လှမ်းပေးလာ၏။ ကျွန်တော်က လှမ်းယူ ပြီး ကြည့်လိုက်၏။

ဘာပါလိမ့်။ နမ်းကြည့်လိုက်၏။

မည်သည့်အနံ့အသက်မျှ မရှိပါချေ။

“ဘာတုန်းဗျ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ရတနာမြစ်...”

“ရတနာမြစ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... အလွန်တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရတနာမြစ်တွေဗျာ... ကြောင်တွေက စားသွားကြပြီ”

“ကိုကြွယ်... ကျွန်တော်တို့တော့ နားမလည်ဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း ပြောဗျာ” ဟု လင်းမြင့်လှိုင်က ပြောလိုက်ပြန်၏။

“အင်းလေ... ကိုပိုက်တို့ ကိုလင်းတို့က ဘာသိမှာတုန်း။ သည်သစ်မြစ်တွေက အင်မတန် တန်ဖိုးရှိတာဗျ။ ရှားရှားပါးပါး သစ်မြစ် တွေလေ။ သူ့ကို “ကျောက်တောင်ကွဲ” မြစ်လို့ ဆိုကြတယ်။ သူ့အမြစ်က သန်မာလွန်းတယ်။ ကျောက်စိုင် ကျောက်တုံးတွေကိုတောင်... ဖောက် ထွင်းပြီး အမြစ်စွဲနိုင်တယ်။

သည်အပင်ရဲ့ အမြစ်က အသက်ရှည် ကျန်းမာသန်စွမ်းစေတဲ့ သတ္တိရှိတယ်။ ရှားပါးတဲ့ သစ်မြစ်တစ်မျိုးပေါ့ ဗျာ... တောကိုင်းမှာ လည်း ပေါက်လေ့ပေါက်ထ မရှိဘူး”

ကိုပိုက်

၁၃၅

ဗျာ

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါတွေထားပါ... ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတာတုန်း

လင်းမြင့်လှိုင်က မကျေမနပ်လေသဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...” ရယ်လို့

ကိုကြွယ်က အော်ဟစ်ရယ်လိုက်ပြီး-

“ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ မသိဘူးဆိုတာက တန်ဖိုးမဖြစ်နိုင်တာကို ပြောတာနော်။ အဲဒီသစ်မြစ် တစ်ခုရဲ့ တန်ဖိုးကတော့ သူ့မယ်ရှိတဲ့ အလေးချိန်နဲ့ ညီမျှတဲ့ ချွေ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေကို ချိန်တွယ်ပေးရတာဟာ အဲဒီသစ်မြစ်ရဲ့ တန်ဖိုး ပဲဗျာ...”

“ဘာရယ်... ဘာပြောတယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က အံ့သြတကြီး ပြောလေတော့၏။

သည်တွင် ကိုကြွယ်က တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့်...

“ဒီသစ်မြစ်ရဲ့ အလေးချိန်တစ်ပိဿာရှိလျှင်ဖြင့်... ရွှေ တစ် ပိဿာချိန်တွယ်ပေးရသဗျာ... ကျောက်သံပတ္တမြားတစ်ပိဿာ ချိန် တွယ်ပေးရသဗျာ၊ ဒါကြောင့်သူ့ကို ရတနာမြစ်လို့ ခေါ်ကြသေးတယ် လေ...”

“ဗျာ”

“ဟင်!”

“ဟုတ်ပြီလေ... ခုကိစ္စ ပြောပါဦး”

“ဒီလေယာဉ်က... သေတ္တာပုံးတွေနဲ့ ဒီကျောက်တောင်ကွဲ လို့ခေါ်တဲ့ ရတနာမြစ်တွေကို တင်လာတဲ့ လေယာဉ်ပဲဗျာ... ဖျက်ကျ ပြီးချိန်ကစပြီး ဘယ်သူကမှ ရောက်လာကြခြင်းမရှိ၊ သိကြခြင်းမရှိတဲ့ အတွက် သည်တောမှာ ကျက်စားတဲ့ တောကြောင်တွေက သည်သစ်မြစ် တွေကို စိတ်နှိုလက်နှို စားကြတာပေါ့ဗျာ... ခုဟော့ သူတို့ စားလို့

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်

ရတနာမြစ်နှင့်ထူးဆန်းသောကြောင်နက်များ

၁၃၅

ကုန်ပြီ... ဘယ်လောက် နှမြောဖို့ကောင်းသလဲဗျာ...”

သို့ ငိုကြွေးချက်မ မပြောရုံတမယ် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းစွာ ပြော လာလေတော့၏။

အင်း... ကိုကြွယ်ပြောသလို... အလာကောင်းသော်ငြား အခါနှောင်းကြလေပြီပဲ...

သူ ကမ်းလာသည့်သစ်မြစ်ဟောင်းကို ကျွန်တော် သေချာကြည့် လိုက်မိ၏။

လက်မ၊ လက်ညှိုးဖြင့် ဖိညှစ်လိုက်သည်တွင်- ကြွေမှုထွက်သွား လေတော့၏။

ဤခရီး၊ ဤလမ်းသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် အချည်းနှီး ဖြစ် ခဲ့ရချေပြီကော။

အစဉ်ကြိုးစားလျက်-

ကိုပိုက်

(၂၄-၁၂-၂၀၀၂)